

ДЖОАНА ЛИНДЗИ БРИДЖИТ

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Франция, 972 г. сл. Хр.

Бриджит дьо Луру въздъхна и сведе очи към угоената гъска, която лежеше на кухненската маса. Намръщи се, ала усърдно се зае да скубе перата, както наскоро я бяха научили. Работата бе съвсем нова за седемнадесетгодишната девойка, но бе едно от многото задължения, към които напоследък бе принудена да привиква. Тя с досада отметна златисторусия кичур, паднал на челото ѝ.

Кръвта от закланата гъска бе опръскала престилката ѝ, както и краищата на кафявата ѝ вълнена туника. Всичките ѝ дрехи бяха заприличали на парцали от мръсната слугинска работа. Ала тя сама си бе избрала тази съдба.

На отсрещната страна на масата седеше Едора, чиято работа вършеше Бриджит. Кафявите очи на слугинята следяха съчувствено младата ѝ господарка, която в този миг вдигна поглед и примирено се усмихна.

— Каква несправедливост! — възкликна Едора и очите ѝ гневно светнаха. — Аз, която съм слугувала в къщата на баща ви през целия си живот, сега трябва да стоя със скръстени ръце, докато вие вършите черната работа.

Бриджит сведе очи, за да прикрие напиралите сълзи.

— По-добре това, отколкото да се съглася с кроежите на Дрюода — промълви тя.

— Нейната жестокост няма равна!

— Склонна съм да се съглася с теб — меко отвърна девойката. — Страхувам се, че лелята на брат ми никак не ме харесва.

— Кучка! — ядно просъска слугинята.

Алтия, майката на Едора, прекоси кухнята, като размахваше голяма лъжица.

— Ти си прекалено снизходителна, Едора. Дрюода ни заповяда да я наричаме „мадам“, а всъщност е една мързелива крава. От ден на

ден става все по-дебела, а виж ме мен — непрекъснато отслабвам, откакто тази жена се появи тук. Каза, че щяла да ми счупи ръцете, ако опитвам гозбите, докато готвя. Та къде се е чуло и видяло готвачка да не опитва гозбите си? Нали трябва да знам какво е яденето на вкус, а тя ми забранява да го опитвам. Какво да правя?

Едора се подсмихна.

— Сложи това-онова в яденето ѝ и се моли да не разбере. Ето какво трябва да направиш.

— За Бога, не го прави! — заливаше се от смях Бриджит. — Ще те набие, Алтия, а може и да те изгони. Нищо чудно дори да те убие в гнева си.

— Знам. Права сте, госпожице — закиска се Алтия и едрото ѝ тяло се разтресе. — Ала мисълта за това ми доставя неимоверно удоволствие, сякаш опитвам вкусен сладкиш.

Едора отново доби сериозен вид.

— Животът стана непоносим, откакто Дрюода започна да се разпорежда тук. Не съм виждала по-жестока господарка, а страхливият ѝ съпруг не прави нищо, за да я обуздае. Мадмоазел Бриджит не заслужава да се отнасят към нея, сякаш е най-долна слугиня в имението. — Едора се изчерви от надигация се в гърдите ѝ гняв. — Мадмоазел Бриджит е наследницата на това имение и завареният ѝ брат трябваше да се погрижи за бъдещето ѝ, след като баща им почина. А сега, след като и той...

Едора млъкна и смутено сведе глава, но Бриджит се усмихна.

— Няма нищо, Едора. Куинтин е мъртъв и аз трябва да свикна с тази мисъл.

— Исках само да кажа, че той трябваше да го уреди със своя сеньор^[1]. Нима е справедливо да се подчинявате на толкова проклета жена, каквата е Дрюода. Тя и нейният съпруг дойдоха тук да просят милостиня от Куинтин веднага след като баронът почина. Още тогава трябваше да ги отпрати. Сега вече е късно. Те, изглежда, смятат, че това имение е тяхно. Вашият заварен брат беше великодушен човек, но в този случай...

Острият поглед на Бриджит я накара да замълчи. Сините ѝ очи гневно светнаха.

— Ти обвиняваш Куинтин несправедливо, Едора. Моят заварен брат никога не е предполагал, че Дрюода ще ме държи далеч от граф

Арнулф. Но графът е нашият сеньор и сега по право е мой настойник, без значение какво твърди Дрюода. Той ще се погрижи за наследството ми. Трябва само по някакъв начин да се добера до него.

— И как ще стане това, след като Дрюода не ви позволява да напуснете имението? — разгорещено попита Едора.

— Ще намеря начин. — Гласът на Бриджит не прозвуча особено убедително.

— Друго би било, ако имахте роднини... — тъжно поклати глава Алтия и въздъхна.

— Нямам никакви роднини. И ти го знаеш, Алтия, след като служиш в този дом, откакто баща ми е господар на Луру. Семейството не е било голямо и последните мъже от рода са загинали по време на кралския поход за отвоюването на Лотарингия. От страна на майка ми също нямам никакви близки, тя самата е била под опеката на граф Арнулф, когато се е омъжила за барона.

— Мадмоазел, Дрюода ви принуждава да се трепете по цял ден с черна работа, сякаш сте обикновена слугиня. Нищо чудно скоро да започне и да ви бие — изрече Едора. — Ако знаете как да се доберете до двора на граф Арнулф, трябва да го сторите час по-скоро. Не можете ли да проводите таен пратеник?

— Кого да проводя, Едора? — въздъхна Бриджит. — Слугите с радост ще изпълнят молбата ми, но и те нямат разрешение да напускат имението.

— Леандър ще ви помогне. Или пък някой от васалите ни — настоя слугинята.

— Дрюода не разрешава на Леандър да напуска имението — отвърна девойката. — Тя дори не му позволи да отиде до абатството в Бурж, за да купи вино. Освен това, успяла е да убеди васалите на брат ми, нейният съпруг Уолфрид да стане управител на имението, след като ме омъжи, и още, че ще ми намери съпруг, който ще им бъде добър господар, ако изпълняват нейните заповеди, а не моите.

— Замъкът на граф Арнулф от Бери е на повече от един ден езда оттук. Как бих могла да стигна дотам?

— Но...

— Замълчи, Едора! — смъмри дъщеря си Алтия. — Приказките ти разстройват нашата господарка. Да не би да искаш да пътува сам

самичка из кралството? Да стане лесна жертва на крадци и разбойници?

Бриджит потрепери и въпреки силния огън в огнището, студени капки пот оросиха гладкото ѝ чело. Втренчи се в до половина оскубаната гъска и се замисли над нерадостната си съдба.

Едора хвърли съчувствен поглед към нещастната дъщеря на барона.

— Защо не излезете навън да нахраните Улф, госпожице? Аз ще довърша гъската вместо вас.

— Не. Ако дойде Хилдегард и види, че не съм тук и не работя, веднага ще се завтече при Дрюода. Когато Мейвис се опълчи срещу заповедта на Дрюода да върша слугинската работа, Дрюода нареди да я набият и я изгони. Бях безсилна да помогна на моята стара приятелка. Стражите изпълняват заповедите на Дрюода, а не моите. След това разбрах, че Мейвис е загинала по пътя, нападната от крадци! Да загубя Мейвис, бе все едно да загубя майка си втори път. — Гласът на Бриджит затрепери и сълзи опариха очите ѝ, но тя бързо ги избърса. Мейвис се бе грижила за нея от деня на раждането ѝ. Старата келтка бе заместила майка ѝ след смъртта ѝ и всеотдайно и нежно бе бдяла над нея.

— Вървете, госпожице. — Алтия нежно побутна Бриджит. — Нахранете бедното куче. То винаги успява да ви развесели.

— Да, вървете, господарке. — Едора заобиколи масата и зае мястото на Бриджит. — Аз ще довърша гъската. А ако Хилдегард довтаса, ще отнесе такава плесница, че няма да смее повече да припари до кухнята.

Бриджит се усмихна, като си представи как дебелият прислужница на Дрюода получава плесница. Взе таблата с остатъците от храна за кучето и остави Алтия да наметне на раменете ѝ вълнената пелерина. Сетне излезе от кухнята и предпазливо огледа просторната зала. За щастие, нямаше никой, като се изключат две мълчаливи слугини, които разстилаха тръстикови рогозки по пода и дори не вдигнаха глави.

Младото момиче познаваше по име всички слуги в замъка и ги чувстваше като семейство — всички, освен Хилдегард, която бе дошла заедно с Дрюода и Уолфрид. Обитателите на замъка живееха заедно

и щастливо преди неочакваната смърт на Куинтин и преди неговата леля да се превърне от гостенка в господарка.

Въздухът навън бе свеж и хладният вятър довяваше мириса на оборска тор от оградения стопански двор, разположен в западната част на имението. Бриджит се запъти натам и мина покрай конюшните, обора с козите и схлупените къщурки, в които спяха слугите. Отстрани, до конюшните, беше краварникът, а зад него — свинарникът. По заповед на Дрюода, Улф бе затворен заедно с другите ловни кучета в голямата колиба от другата страна на обора. Кучето беше любимецът на Бриджит и винаги досега се бе радвал на неограничена свобода, ала сега бе затворник също като господарката си.

Бащата на Бриджит го бе намерил преди седем години в гората, която се простираше върху по-голямата част от земите между имението Луру и река Лоара. Когато баронът донесе кутрето в къщата, Бриджит бе едва на десет години. Още тогава личеше, че ще порасне огромно животно. Баща ѝ не бе и предполагал, че кучето ще се превърне в неин любимец. Ала тя бе обикнала Улф от пръв поглед и макар че ѝ бе забранено да се приближава до него, не можеше да се въздържи. Скоро се разбра, че и животното е не по-малко привързано към Бриджит и че няма никаква опасност да я нарани. Със своите метър и петдесет и седем, брадичката на Бриджит съвсем малко надвишаваше огромната бяла глава на Улф. А когато се изправеше на задните си крака, песът бе с почти тридесет сантиметра по-висок.

Улф знаеше, че младата му господарка ще го навести и я очакваше нетърпеливо пред вратата на колибата. Имаше нещо необяснимо в това, че кучето винаги знаеше къде се намира Бриджит. В миналото, много често той разбираше кога тя е напуснала имението и дори и да бе вързан, прегризваше каишката си и я настигаше по пътя. Девойката не можеше да отиде никъде, без вярното животно да я следва по петите. Ала тя вече не ходеше никъде. Същото се отнасяше и за Улф. Бриджит му се усмихна и отвори вратата.

— Чувстваш се като господар, нали? Не чакаш като другите животни да дойде някой от слугите да те нахрани. — Наведе се и го прегърна, а дългите ѝ златисторуси плитки се люшнаха покрай голямата му глава. Въпреки че повечето жени в Бери покриваха главите си с дълги ленени кърпи, Бриджит никога не ги бе харесвала и

предпочиташе косата ѝ да бъде открита. Разбира се, когато отиваше на църква, винаги си слагаше такава кърпа.

Туниките ѝ винаги бяха от кафяв вълнен плат или от леко памучно платно за топлите дни, боядисано в синьо или жълто.

— Трябва да благодариш на Алтия, загдето насила ме избута от кухнята, защото иначе нямаше да се осмеля да дойда.

Улф излая радостно по посока на къщата и лакомо зарови муцуна в храната. Бриджит се засмя и приседна на земята до него. Облегна се на дъсчената колиба и се загледа във високата стена, която опасваше имението.

Не можеше да види гледката отвън, освен ако не се покатереше на някое дърво. Цялото имение, конюшните, къщурките на слугите и обширните градини бяха заобиколени от дебел каменен зид висок близо два метра, потъмнял от времето и носещ следите от многобройни вражески набези. Откакто Бриджит се бе родила, замъкът не бе обсаждан, но нейният дядо бе водил няколко големи битки, за да запази фамилната собственост, а на младини на баща ѝ също се бе налагало да отблъсква на няколко пъти атаки. През последните двадесет години набезите на сарацините толкова бяха зачестили, че вече никой феодален владетел във Франция не дръзваше да напада земите на съседите си. От мястото, където седеше, Бриджит виждаше върховете на овощните дървета в градините, разположени в южната част на имението Луру. Последния път, когато плодните дръвчета цъфтяха, животът ѝ бе съвсем различен. Преди една година Куинтин и Мейвис все още бяха до нея. Имението, в което се бе родила и прекарала целия си живот, бе преминало във владение на заварения ѝ брат Куинтин, но за нея бе заделена щедра зестра. Сега бе наследила цялото имение, но нямаше право да го управлява. Трябваше да се омъжи, иначе замъкът и земите щяха отново да станат собственост на граф Арнулф.

Бриджит се замисли. Беше наследила богато имение, хиляди акри плодородна земя в централна Франция, заобиколени с гъсти гори и китни села. През последните двадесет и седем години всичко това бе принадлежало на Тома дьо Луру, нейния баща.

Господарският дом беше хубава и солидна постройка. Баща ѝ, Тома дьо Луру, го бе построил сам, на същото място, където преди се бе намирал старият замък, изгорял до основи след едно нападение на

непокорни васали на граф Арнулф. Половината от селото близо до имението също бе опожарено, а слугите — избити. Направата на колибите от плет и глина не бе трудно, но откъде да се намерят нови крепостни селяни. За няколко години селото постепенно се бе възстановило и разраснало. Сега в земите на Луру живееха достатъчно крепостни. Те бяха издигнали допълнителни укрепления, които опасваха замъка на около левга в северна посока.

Бриджит погледна натам и видя върха на високата кула, позлатен от следобедното слънце. Куинтин се бе родил там. Доста необичайно място, но първата съпруга на Тома дьо Луру бе инспектирала складовете с провизии, когато родилните болки бяха започнали.

Тома дьо Луру се бе оженил за Леони от Гаскон наскоро след като бе станал васал на граф Арнулф. Леони била дъщеря на обеднял рицар, но това не попречило на любовта ѝ с благородника Тома. Наскоро след сватбата го дарила с прекрасен син и няколко години се радвали на безоблачно съжителство. Ала щастието им не продължило дълго. Когато Куинтин навършил четири години, неговата майка заминала за Гаскон за сватбата на единствената си сестра Дрюода, която се омъжвала за Уолфрид, обикновен тамошен писар. Ескортът им обаче бил нападнат от маджарски конници, когато на връщане минавали през Аквитания^[2] на път за Луру. Всички били избити.

Тома бил съкрушен от мъка, а граф Арнулф, който не можел да гледа как любимият му васал линее по непрежалимата си съпруга, го насиллил да се сгоди за красивата му повереница Розамунд от Бери. След като траурът изтекъл, Тома склонил да се ожени за красивата Розамунд, която бързо спечелила сърцето му. Освен това, щедрата ѝ зестра била манна небесна за Луру. А Тома се оказал от онези избрани мъже, имали късмета да обичат и двете си съпруги и да намерят щастието с всяка една от тях.

След няколко години Розамунд родила дъщеря, която нарекли Бриджит. Тя била толкова прелестно бебе, че впечатлявала всички с красотата си. По това време Куинтин — вече на осем години — служел като паж в двора на граф Арнулф, където усвоявал воински умения. Бриджит имала щастливо детство — растяла обичана от родителите си и обожавана от заварения си брат. Макар да го виждала само по време на кратките му завръщания в замъка на баща им, тя не би могла да го обича повече, дори и да бе неин истински брат.

Животът им бил прекрасен, докато майката на Бриджит не починала от неизвестна болест, когато момичето едва било навършило дванадесет години. През същата година тя изживяла още една голяма загуба. Куинтин, посветен в рицарско звание две години по-рано, напуснал двора на граф Арнулф и заминал на поклонение по Светите места. Баща ѝ се опитвал всячески да я утеши, въпреки че собствената му мъка била огромна. През следващите години той до такава степен задоволявал всички прищевки на любимата си дъщеря, че тя се превърнала във високомерна и своенравна девойка. Ала три години по-късно, когато баща ѝ починал, била наказана за гордостта си.

През 970 година Куинтин се бе завърнал у дома, наскоро след смъртта на барона и бе встъпил във владение на имението Луру. Няколко месеца по-късно Дрюода и нейният съпруг бяха пристигнали, настоятелно умолявайки Куинтин да ги приеме да живеят в дома му. Той бе склонил, защото Дрюода се бе държала смирено и скромно. Бриджит почти не бе забелязала присъствието ѝ в къщата, освен по време на хранене. Любимият ѝ брат се бе завърнал и това бе всичко, което я интересуваше. Имаше с кого да сподели скръбта по починалия им баща.

Ала преди седем месеца, сарацини бяха отвлекли игумена на манастира в Клуни, Бургундия, докато преминавал Алпите през прохода Сен Бернар. Графът на Бургундия, вбесен от наглото посегателство върху висшия църковен служител, бе помолил съседните васали за помощ срещу разбойниците сарацини, които повече от век избиваха всички, които преминаваха западните проходи на Алпите и земите в Южна Франция. Владенията на граф Арнулф никога досега не бяха нападани от сарацините, но графът на Бургундия се нуждаеше от помощ и той сключи съюз с него, като изпрати голяма част от васалите си и техните рицари да се бият срещу разбойниците. Куинтин също трябваше да замине.

Младият мъж беше във възторг от вестта. Един рицар винаги мечтае да замине на война, а Куинтин повече от година бездействаше в имението. Той взе със себе си повечето от собствените си васали, както и половината от воините, които доброволно пожелаха да се присъединят към войската му. В замъка останаха само рицарите Шарл и Ейнхард, които бяха стари и болни, и Стивън, комуто бе поверена охраната на замъка.

Една слънчева утрин Куинтин замина и тогава Бриджит видя брат си за последен път. Спомняше си като в мъгла деня, когато в замъка пристигна Хю с вестта за смъртта му. Изминаха няколко месеца, преди да се съвземе от шока. Седмиците се бяха изнизали, но Бриджит съвсем ясно си спомняше думите на Хю:

„Сеньор Куинтин падна в битката, когато френските благородници нападнаха един от лагерите на онези негодници край брега на Рона.“

От този миг болката завинаги се загнезди в сърцето ѝ. Бриджит бе толкова замаяна от смъртта на баща си и гибелта на брат си, че не забеляза промените, настъпили в замъка. Дори не се запита защо повечето от васалите на Куинтин не се завърнаха, нито пък защо Хю замина за родните си земи по южния бряг. Мейвис се бе опитала да ѝ отвори очите за рязката промяна в поведението на Дрюода. Ала Бриджит започна да проумява, че става нещо, едва когато разбра, че са затворили Улф в колибата при останалите кучета.

Тя се опълчи срещу Дрюода и тогава за пръв път осъзна, че тя вече не е жената, която бе познавала преди.

— Не ме занимавай с дреболии, момиче! Имам много по-важни неща на главата си — надменно бе отвърнала Дрюода.

Бриджит се ядоса.

— Но с какво право...

— Като единствена роднина на брат ти, както и твоя, имам пълното право да се разпореждам в този дом. Ти все още не си омъжена и законът повелява да имаш настойник. Съвсем естествено е за такива да бъдем определени ние двамата с Уолфрид.

— Не! — гневно възрази младото момиче. — Граф Арнулф е мой настойник. Той защитава интересите ми.

Дрюода, която бе малко по-висока от Бриджит, се приближи и едрата ѝ фигура заплашително се извиси над девойката.

— Мило момиче, твоето мнение няма никакво значение. Девиците не могат сами да избират настойниците си. Ако нямаше никакви други роднини, граф Арнулф, като сеньор на брат ти, щеше наистина да стане твой настойник, но ти не си сама, Бриджит — усмихна се Дрюода. — Имаш мен и Уолфрид. Така че, граф Арнулф ще определи нас за твои настойници.

— Ще говоря с него — заяви девойката.

— И как ще стане това? Не можеш да напуснеш Луру без ескорт, а аз ще се погрижа да не ти бъде предоставен такъв. А граф Арнулф няма да дойде тук, тъй като не знае за смъртта на Куинтин.

— Защо никой не му е казал?

— Реших, че е по-добре да изчакаме — лукаво отвърна Дрюода.
— Докато не бъдеш сгодена. Не е необходимо да безпокоим един толкова зает благородник и да го караме да ти търси подходящ съпруг, след като аз съм напълно способна да се справя с това и без негова помощ.

— Ти да ми избираш съпруг?! Никога! — Гласът на Бриджит изтъня от възмущение. — Аз сама ще си избира съпруг. Моят баща ми обеща, че аз ще реша за кого да се омъжа и Куинтин се съгласи. Граф Арнулф знае за това.

— Не ставай глупава. Едно момиче на твоята възраст не е дорасло да взема само такива важни решения. Що за приумици!

— Тогава изобщо няма да се омъжа! — извика Бриджит. — Ще стана монахиня!

Дрюода се подсмихна и закрачи напред-назад.

— Нима? Една благородна девица, която през живота си не е вършила нищо по-трудно от това да върти вретеното? Е, щом като искаш да станеш послушница, не е зле незабавно да се научиш на някои неща. — Дрюода злорадо се усмихна. — Не знаеш ли, че послушниците работят ден и нощ като обикновените слугини?

Бриджит дръзко вирна брадичка и замълча.

— Можеш да започнеш да се подготвяш за манастира веднага. Да, това може да те накара да се откажеш от решението си да ставаш монахиня.

Но Бриджит беше твърдоглава и прие предизвикателството. Щеше да докаже на Дрюода, че от нея ще излезе добра послушница. Не се предаде и два дена по-късно, когато влезе в стаята си и видя, че всичките ѝ лични вещи бяха изчезнали. Дрюода я чакаше, за да ѝ каже, че на послушниците не се полага да живеят в разкош и че от сега нататък ще живее в една от слугинските къщурки в двора.

Все пак Бриджит не мислеше да напуска веднага замъка. Дори когато рицарят Стивън отказа да занесе съобщение от нейно име на граф Арнулф, тя не смяташе да отиде сама при своя сеньор. Ала когато Мейвис бе изгонена от замъка, единствено с дрехите на гърба си, се

наложи Бриджит да бъде заключена, за да не тръгне с вярната си прислужница. Освободиха я едва след три дена.

Нищо не можеше да я спре. Младото момиче отиде право в конюшната, без да я е грижа за последствията, ако напусне имението сама. Леандър, управителят на имението, я видя тъкмо когато оседлаваше коня си. Той я предупреди за всички опасности, които я грозят.

— Ако потеглите, се излагате на риска да бъдете поругана или убита, госпожице — заяви Леандър, ядосан от лекомислието ѝ. — Не мога да ви позволя да тръгнете сама, млада господарке!

— Налага се, Леандър — решително отвърна Бриджит. — Ако не успея да настигна Мейвис по пътя, ще яздя право към замъка на граф Арнулф, за да измоля помощта му. Крайно време е той да узнае за коварните кроежи на лелята на брат ми. Трябва да тръгна колкото се може по-скоро!

— Ами ако ви нападнат?

— Едва ли някой би дръзнал. Наказанието за нападение над една благородна дама е жестоко. Длъжна съм да намеря Мейвис.

Леандър сведе съкрушено глава.

— Не исках да ви го казвам, но вашата прислужница, мадмоазел, е била намерена миналата вечер. Тя е мъртва.

Бриджит се олюля.

— Не... — прошепна тя и заклати невярващо глава. — Не, Леандър, не...

— Една жена не е в безопасност, когато е сама, дори да е с куража на Мейвис. А вие, госпожице, с вашата красота, рискувате и нещо повече от убийство.

Вестта за смъртта на единственото ѝ най-близко същество сломи окончателно младото момиче, а страховитите предупреждения на Леандър я възпряха да напусне имението. Трябваше да чака. Рано или късно граф Арнулф щеше да дойде в Луру.

А през това време Дрюода щеше да си мисли, че тя не се е отказала от намерението си да постъпи в манастир. Може би поне засега това щеше да осуети плановете на тази зла жена да ѝ намери жених.

[1] Част от системата на средновековната западноевропейска йерархия: феодали — сеньори — васали. През 847 г. Карл Плешиви, внук на Карл Велики, издал известния Мерсенски капитуларий, който постановявал, че „всеки свободен човек има право сам да си избира сеньор“. — Б.пр. ↑

[2] По това време Аквитания е била самостоятелно херцогство — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Арл, стар град в сърцето на Прованс, бе възникнал по поречието на Рона преди много векове. В древността бил важен център на римската империя, затова го наричали малкия Рим. Все още се виждаха руините на античния град, в това число и дворецът, построен от император Константин, както и голям амфитеатър.

Ролан от Монвил за пръв път идваше в Арл. Новото и непознато място не всяваше страх в сърцето на младия рицар. Откакто преди шест години бе напуснал дома си в Нормандия, Ролан се бе сблъскал с много предизвикателства и бе разбрал колко още много неща има да учи.

Ролан знаеше да чете и да пише — нещо, което не можеше да се каже за повечето благородници, а освен това беше и опитен воин. Ала мнозина от необразованите френски благородници го наричаха груб селяк, тъй като не притежаваше изтънчени маниери. На пръв поглед Ролан приличаше на баща си — суров и недодялан провинциален феодал.

Младият рицар отлично разбираше, че му липсва изисканост. През всичките години, откакто бе напуснал Монвил, той не бе престанал да проклина баща си — Лутър, загдето не се бе погрижил да го обучи на галантност. Доста често бе ставал обект на подигравки от страна на рицари с много по-ниско обществено положение от неговото, което бе повод за многобройни шумни разпри.

Всичко това му бе дотегнало до смърт. Неговият оръженосец го бе научил как да се държи сред отбрано общество на благородници и дами, ала маниерите му бяха сковани и неестествени и това го караше да се чувства глупаво. Нима човек можеше толкова лесно да заличи осемнадесет години сурово възпитание?

В Арл Ролан изненадващо се сблъска с още един рицар, обучаван от Лутър. Роже от Мезидон притежаваше най-черната душа от всички хора, които Ролан познаваше, и той се бе надявал повече никога да не го срещне. Младият рицар още не се бе съвзел от изненадата си, когато

на пътя му се изпречи Ги от Фалез, който бе пристигнал в Арл специално, за да го открие.

— Заповедите на баща ти, както винаги, са пределно ясни — не те ли намеря, да не се връщам в имението! — рече Ги, след като двамата с Ролан се прегърнаха и си размениха последните новини. Не се бяха виждали от шест години, макар някога да бяха близки приятели.

— В такъв случай не си разочаровал господаря си — сухо отвърна Ролан.

Не му се нравеше, че Ги се бе заклел във вярност към баща му, ала разбираше, че приятелят му не познава Лутър така добре, както той самия като негов син.

— Е, да те намеря е само половината от задачата ми — призна Ги. — Другата е да те заведа в Монвил.

Ролан бе смаян, но успя да потисне изненадата си.

— Защо?! Да не би баща ми да е омекнал с възрастта? Или е забравил, че ме изгони от къщи?

— Все още ли си огорчен, Ролан? — В зелените очи на Ги се четеше искрено съчувствие.

— Ти знаеш, че исках само да се бия за краля на Франция, който е сеньор на нашия херцог. Но Лутър ми отказа. Той направи от мен силен воин, но никога нямаше да ми позволи да изпробвам уменията си. Господи, през целия си живот не бях излизал извън стените на Монвил, а вече бях на осемнадесет години, посветен в рицарско звание! Обаче баща ми искаше да ме държи вкъщи, сякаш съм някакъв невръстен хлапак. Не можех да го понеса.

— Но последната ти разправия с Лутър не се различаваше много от предишните — възрази Ги. — Той те победи в словесния двубой, както винаги го бе правил.

Тъмносините очи на Ролан потъмняха още повече.

— Да, ти присъства на двубоя, но не чу думите, които си разменихме след това. Признавам, че избухнах, но той ме предизвика със самодоволните си приказки, че никога няма да го победя, дори и да е на смъртен одър. Ако не бе изрекъл тези пустословни хвалби пред жена си и дъщерите си, може би нямаше да замина без негово разрешение и да се зарека, че никога няма да се върна. „Направиш ли го, ще те прокълна и никога няма да те приема обратно!“ — това каза.

— Не знаех, че се е стигнало чак до такива тежки думи. Но това е било преди шест години, Ролан, и думите, изречени в гняв, не винаги са верни.

— Да, но баща ми ги изрече, а той никога не си хвърля думите на вятъра. Дори и да знае, че греши, не би си признал за нищо на света.

Ги се намръщи.

— Съжалявам, Ролан. Нямах представа за това. Ти замина и аз знаех, че си влязъл в спор с Лутър, но през изминалите шест години той никога не е споменавал за това. Сега разбирам защо не бе сигурен дали ще се прибереш у дома. Но съм уверен, че старецът тъгува за теб и че много му липсваш. Убеден съм, че щеше да изпрати да те търсят много по-рано, ако знаеше как да го направи без да накърни достойнството си. Познаваш Лутър. Целият е изтъкан от гордост.

— Ти все още не си ми казал защо баща ми иска да се върна.

— Баща ти иска да си наблизо, когато обяви своя наследник, преди да предаде Богу дух — отчетливо произнесе Ги.

Лицето на Ролан пребледня.

— Да не би Лутър да е на смъртно легло?

— Не! Не исках да кажа това. Но над имението е надвиснала опасност. Твоята заварена сестра Бренда се омъжи.

— Значи тази вещица най-последно си е намерила мъж — ухили се Ролан. — Този приятел сигурно е тъпак и грозен като смъртта.

— Не, Ролан, тя се омъжи за Турстон от Мезидон.

— Братът на Роже! — извика Ролан.

— Същият.

— Защо? Турстон е хубав мъж и дамите много го харесват. Защо ще иска да се жени за Бренда? Не само че е зла като майка си, но е и доста грозна.

— Предполагам, че го е привлякла зестрата ѝ — колебливо рече Ги.

— Но тя не е голяма.

— Чух, че го накарала да повярва в обратното, тъй като била много влюбена в него. Разправят също, че едва не е я пребил до смърт първата брачната нощ, когато разбрал, че зестрата ѝ е много по-малка от това, което е очаквал.

— Предполагам, че си го заслужава — безцеремонно отвърна Ролан.

За никого не бе тайна, че не съществуваше никаква обич между Ролан и двете му по-големи сестри. Като малко момче, когато не можеше да се защитава, той доста си бе патил от тяхната жестокост. И сега не изпитваше никакви чувства към тях, дори и съжаление.

— А другата ми сестра Елзе — продължи Ролан, — все още ли живее със съпруга си при Лутър?

— О, да. Джофри е толкова зает да държи чашата с бира, че няма време да построи собствена къща в малкото си имение — презрително отвърна Ги. — Обаче има една важна промяна. Джофри внезапно стана много близък с Турстон.

— И какво от това?

— Това вещае много беди за Лутър. Един зет, който е бесен заради малката зестра на съпругата си, би поискал да сложи ръка върху Монвил. Другият му зет живее под покрива му, но е приятел с Турстон. Сега Лутър трябва да пази гърба си, тъй като двамата му зетьове явно са се съюзили срещу него.

— Да не би Лутър да се страхува? Той разполага с достатъчно мъже, които ще се бият за него.

— Не подценявай Турстон! Той притежава амбиция и алчност за двамина. Плячкосал доста имения из Бретан и Мен. Освен това е събрал толкова голяма войска, че Лутър бе принуден допълнително да укрепи Монвил, в случай че се наложи да се защитава. Мирише на война, освен ако не убият Лутър.

— И ти смяташ, че Турстон ще се реши на това?

— Да, Ролан. Вече стана един инцидент. И ако Лутър умре, а ти не си там, за да те определи за наследник на Монвил, Турстон и Джофри ще предявят претенции за имението и ще ти е нужна войска не по-малка от тази на херцога, за да си го върнеш обратно.

— Ами ако не го искам?

— Не бива да казваш това, Ролан! Нима искаш да се откажеш от конете, които обичаш; от земите, които Лутър винаги е смятал, че един ден ще ти принадлежат?

Ролан прокара ръка през гъстата си вълниста коса. Нямахше смисъл да се преструва.

— Прав си, искам Монвил! Това е единственото нещо, което искам от Лутър.

— Значи ще се върнеш у дома? — обнадеждено го погледна Ги.
— Въпреки че си се заклекл никога да не го правиш?

— В много отношения приличам на баща си, Ги, но ако съм изрекъл нещо глупаво в момент на гняв, няма да продължа да го твърдя до гроб. Може би няколко години, но не и цял живот.

— Ти си се променил, стари приятелю. Спомням си доста твои битки с Роже от Мезидон. И за какво кръстосвахте мечове? Само защото не искаше да си вземеш думите назад. Срещал ли си този подлец по време на странстванията си?

— Той е тук, в свитата на графа на Лимож.

Ги остана изненадан.

— Чухме за храбростта на Роже. Спечелил е доста земи из цялото кралство. Чудя се как има време да служи на толкова много господари.

— Той е също толкова алчен, колкото и по-големият му брат Турстон.

— Говорил ли си с Роже? — нетърпеливо попита Ги.

Ролан сви рамене.

— Да, видяхме се. Той не ме предизвика, както обикновено е свикнал, изглежда вече не е толкова сигурен, че може да ме победи.

— Израснал си доста от последния път, когато те видях. Станал си по-висок и по-силен. Бих се обзаложил, че дори си по-висок от Лутър, а още не съм виждал мъж, който да го гледа отвисоко.

— Роже също остана доста изненадан, като ме видя.

— Но дали не си се променил и в друго отношение? — дръзко подметна Ги и зелените му очи дяволито блеснаха. — Да не би франките^[1] да са те направили по-мек?

Ги престорено се сви, очаквайки да получи някой лек, закачлив удар от приятеля си.

— Не са ли? Предполагам, че в такъв случай ще си имаме двама Лутеровци у дома.

Ролан се ухили.

— Аз поне удрям само когато ме предизвикат — нещо, което не може да се каже за баща ми.

Това бе истина. Лутър от Монвил бе корав и суров мъж, при който местните владетели изпращаха синовете си, за да ги обучава на воински умения и да ги направи безстрашни рицари.

Ролан беше единственият син на Лутър, при това незаконороден. Лутър отминаваше това с пренебрежително свиване на раменете, но Ролан мразеше думата „копеле“. Майката на Ролан била крепостна от близкото село. Девойка без обществено положение и семейство. Умряла при раждането му, така поне му бяха казвали. Жената, която му помогнала да се появи на бял свят, го прибрала при себе си и го отгледала. Лутър дори не знаел, че има син, докато година и половина по-късно тази жена се разболяла и изпратила да го повикат.

Лутър нямал други синове и довел Ролан вкъщи при жена си. Момчето дало повод за нови подигравки към жена му Хеда, която му била родила само дъщери. Хеда намразила малкото момченце и не му обръщала никакво внимание, докато не пораснал достатъчно, за да може да излива злобата си върху него. Когато навършил три години, тя и двете ѝ дъщери започнали непрекъснато да го тормозят и бият за щяло и не щяло.

Лутър изобщо не се опитал да попречи на това жестоко отношение към незаконния си син. Самият той бил възпитан без ласки и нежност и смятал, че силата му се дължи на трудното детство.

Ролан се научил от баща си как да потиска всяка проява на нежност в душата си и да контролира всичките си чувства, освен гнева. Научил се да бяга, да скача, да язди, да мята копие, да върти бойна секира, да размахва меч и да се бие с юмруци. Лутър бил изключително строг учител, който винаги го наказвал за грешките и се скъпял на похвалите.

Детството на Ролан било белязано освен с чести побои в семейството, и с доста пердах от синовете на благородниците, които Лутър обучавал в имението, особено от Роже от Мезидон, който бил две години по-голям от Ролан и пристигнал в Монвил, когато момчето било на пет години. Побоите продължили, докато Ролан пораснал достатъчно, за да може да се защитава. И както Лутър не възпирал Хеда и двете си дъщери да налагат сина му, докато бил малък и безпомощен, така и сега не се намесвал, когато Ролан вече бил достатъчно голям, за да отвърща на ударите.

Хеда се отказала да го бие след първия път, когато момчето се опълчило срещу нея. След този случай Ролан не вдигнал повече ръка срещу жените в къщата. Предпочитал да не им обръща внимание. Вече нямало защо да се бои от тяхната злоба и той насочил вниманието си

към това как да се защитава от по-големите момчета и от самият Лутър.

— Ще може ли да тръгнем утре сутринта? — попита Ги, когато двамата стигнаха до шатъра на Ролан в покрайнините на Арл. В града се подготвяха чествания по случай успешното завършване на поредната битка, така че нямаше причина да остават по-дълго. — Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре. Отне ми близо половин година, докато те открия.

— И какво те накара да ме потърсиш тук? — попита Ролан.

— Битката, разбира се — широко се усмихна Ги. — Разбрах, че където се води бой, там със сигурност ще си и ти. Би трябвало досега да си спечелил не по-малко земи от Роже, след всичките победи, които си спечелил.

Ролан се засмя, а очите му проблеснаха като сапфири, пронизани от слънчев лъч.

— Аз се бих за злато, не за земя. Земята се нуждае от грижи, а аз обичам да съм свободен и да пътувам накъдето си пожелаю.

— Тогава сигурно си натрупал цяло състояние.

Приятелят му скептично поклати глава.

— Доста изхарчих за жени и вино, но все пак ми е останало нещичко.

— А плячката от сарацините?

— Биваше си я. Онези пирати са пълни с коприна, златни чинии и лампи, да не говорим за скъпоценности.

— Какво ще кажеш за самата битка?

— Битката не беше една — отвърна Ролан. — Сарацините имат станове по цялото крайбрежие. Но най-големият е край Ница. Ала боят с тях не е истинска битка, защото се сражават без доспехи. Приличат на селяни тръгнали да мерят сили с рицари. Някои от тях побягнаха с корабите си, но ние опустошихме повечето от станове им и ги опожарихме.

— В такъв случай, предполагам, че съм дошъл съвсем навреме.

— Да. Моята служба при херцога на Бургундия приключи. Можем да потеглим още утре сутринта. Но тази вечер... Е, тази вечер ще ти покажа как да се забавляваш, приятелю. Знам няколко прилични пивници до северната врата, където поднасят хубава гъста чорба и сладка бира. — Ролан се засмя. — Не можеш да си представиш колко

много ми липсва бирата на баща ми! Французите пият само проклетото си вино, а аз не мога без бира.

Той завърза каиша на ножницата си, пъкна в нея дългия си тежък меч и наметна вълнената пелерина върху широките си рамене, но не сложи ризницата и бойните доспехи. Ги одобрително огледа приятеля си, който се бе превърнал в красив и силен мъж. Едър и мускулест, със стройна фигура, Ролан от Монвил бе истински воин. Лутър щеше да бъде горд със сина си и да се радва, че има такъв храбър рицар в редиците си, независимо дали щеше да го признае, или не.

Ги въздъхна. Ролан бе израснал без обич. Не бе чудно, че понякога се държеше доста грубо — лесно избухваше, а в сърцето му бе стаена много болка и горчивина. Но независимо от това, че бе способен най-вече силно да мрази, той можеше да бъде и верен приятел, приятел до сетен дъх. Освен това не бе лишен от чувство за хумор. Всъщност, Ролан от Монвил бе добър човек.

— Длъжен съм да те предупредя, Ги — каза той, когато двамата влязоха в града. — Роже от Мезидон също се навърта в пивницата, където отиваме, тъй като е хвърлил око на една от прислужниците там.

— Не се съмнявам, че и ти също — закачливо подхвърли приятелят му. — Вие двамата винаги сте харесвали едни и същи жени. Съперници ли сте и за тази?

Ролан се намръщи при неотдавнашния спомен.

— Да, бихме се. Но този подлец ме нападна неочаквано, след като вече бях обърнал доста чаши бира.

— И ти загуби?

— Нали тъкмо това ти казах! Но това беше последният път, когато се бия с него за нещо толкова незначително. Всички жени си приличат и винаги можеш да си намериш друга. Между нас двамата има много по-важни неща, заради които си заслужава да се бием.

— Все още не си ме питал за Амелия — предпазливо подхвърли Ги.

— Да, така е, не съм те питал.

— Не си ли любопитен?

— Не! Скъсах с Амелия, когато си тръгнах от Монвил. Ако, когато се върна, тя все още е свободна, може отново да подновим връзката си. Ако ли не... — Сви рамене. — Е, все ще си намеря някоя друга. За мен няма значение.

— Тя е свободна, Ролан. И вярно те чака през всичките тези години.

— Не съм я молил да го прави.

— Независимо от това тя те чака. Надява се да се омъжи за теб и даже Лутър няма нищо против. Дори е започнал да се отнася към нея като към собствена дъщеря.

Ролан спря и се намръщи.

— Тя много добре знае, че нямам намерение да се женя. Какво добро донесе брака на баща ми, освен две свадливи и зловни дъщери и една грозна съпруга?

— Не можеш да сравняваш всички жени с мащехата си — изтъкна Ги. — Сигурно и сам си се убедил в това по време на странстванията си.

— Тъкмо обратното. Знам, че жените ще те залееят с поток от сладки думи, когато искат да получат нещо от теб, но иначе са си само едни кучки. Не, нямам намерение да търпя заядливи и злобен нрав на една съпруга. По-скоро съм съгласен да изгоря в пъкъла, отколкото да се ожения.

— Не се заричай, Ролан — рече Ги с риск да ядоса приятеля си. — И преди съм чувал тези приказки от теб, но си мислех, че си се променил. Трябва да се ожениш. Един ден ще искаш да имаш син. Нали трябва да оставиш Монвил на някого.

— Не се съмнявам, че ще имам едно или две копелета. Не е нужно да се женя само заради това.

— Но...

Тъмносините очи на Ролан застрашително се присвиха.

— Твърдо съм го решил, Ги, така че не ми досаждай повече!

— Много добре — въздъхна Ги. — Но какво ще стане с Амелия?

— Тя много добре знаеше какви са намеренията ми, когато се напъха в леглото ми. И е пълна глупачка, ако си мисли, че съм се променил. — Двамата продължиха към града и Ролан се оживи. — Освен това тя е последната жена, която бих препоръчал някому за съпруга. Макар да има хубава фигура, е много лековерна. Роже, я е имал преди мен, а не се съмнявам, че преди него е имало и други. Ти сигурно също си я пробвал. Хайде, Ги, признай си!

Лицето на Ги почервения и той побърза да смени темата.

— Колко още остава до тази проклета пивница?

Ролан високо се засмя и силно го потупа по рамото.

— Отпусни се, приятелю. Никоя жена не заслужава да се бия с един приятел заради нея. Можеш да имаш всичките ми жени и то с моята благословия. Както казах и преди малко, те всички са еднакви и не е проблем да ги вкараш в леглото си, включително и Амелия. А колкото до въпроса ти, ето я ей там пивницата.

Той посочи една постройка в края на улицата. Двама рицари тъкмо излизаха и магнаха на Ролан.

— В последната битка бяха рамо до рамо — обясни Ролан. — Бургундци са и двамата, от Лион. Изглежда воините от цялата страна са се съюзили срещу сарацините. Дори саксонците изпратиха техни рицари.

— Искаше ми се да бях пристигнал по-рано — замислено рече Ги.

— Нима още не си участвал в истинска битка? — засмя се Ролан. — Лутър едва ли е бездействал през всичките тези години...

— Не, но имахме схватки само с местните разбойнически банди.

— В такъв случай сигурно с нетърпение очакваш битката с Турстон.

Ги се усмихна.

— Всъщност, не съм мислил много за това. Когато напуснах Монвил, единствената ми мисъл беше, че ти сигурно ще откажеш да се върнеш, а в такъв случай и аз нямаше да се прибера у дома.

— Е, значи сега се чувстваш облекчен, а?

— Можеш да бъдеш сигурен — засмя се Ги. — Бих предпочел да се срещна с дявола, отколкото да си навлека гнева на Лутър.

Двамата влязоха в пивницата. Огромната каменна зала беше пълна с рицари и техните оръженосци. Някои от мъжете бяха застанали близо до голямото огнище, където се печеше къс месо, или разговаряха, разпръснати на групички. Имаше около двадесетина грубо сковани дървени маси, от които повечето бяха заети. Въпреки че имаше две врати — по една в двата края на голямата зала — беше топло и задушно. Почти всички рицари бяха облечени в ризници, а оръженосците им също в кожени дрехи и изглежда никой не се чувстваше удобно.

В родния им край, далече от бойните полета, Ролан и съседите му — Роже, Турстон и Джофри — предпочитаха къси пелерини, които

намятаха над памучни ризи и кожени панталони. Те се закопчаваха с тока на едното рамо и позволяваха лесен достъп до меча, какъвто мъжете като тях винаги носеха със себе си. Леките пелерини бяха много по-удобни, от тежките ризници и кожените туники. Ролан предпочиташе кожените дрехи, тъй като не можа да свикне с късата пелерина, макар да му се струваха някак женствени, а и фактът, че Роже от Мезидон ги предпочиташе, го караше да ги избягва.

Роже от Мезидон също беше в пивницата заедно с двама свои васали и техните оръженосци. Ги пътуваше без оръженосец, а оръженосецът на Ролан бе покосен от ятагана на един сарацин и той все още не си бе намерил нов.

Ролан познаваше единия от васалите на Роже, рицаря Магнус, който бе повереник на бащата на Роже. Магнус, както и Ролан, бе на двадесет и четири години и бе тренирал воинските си умения заедно с Ги, Роже и Ролан.

Роже, който бе на двадесет и шест години, бе най-възрастният от тях и в миналото неизменно бе техен водач. Имал бе тежко детство и юношество, тъй като бе втория син и отлично знаеше, че трябва сам да си проправя път в живота. Той завиждаше на Ролан, защото един ден щеше да бъде господар на Монвил, независимо дали бе копеле, или не. Това, че един незаконен син бе богат наследник, докато Роже, син на благородник, нямаше да наследи нищо, още повече засилваше омразата му към Ролан. Между двамата непрекъснато възникваха разпри и тъй като Роже бе по-голям, обикновено печелеше двубоите и всеки път злорадстваше и издевателстваше над победения си съперник. Биеха се и се караха през цялото си юношество — повече, отколкото ако бяха родни братя. Враждата помежду им не престана и по-късно.

Роже пръв забеляза Ролан, но не го удостои с внимание. Обаче Магнус зърна Ги и скочи от мястото си, за да ги поздрави.

— Не мога да повярвам на очите си! Та това е Ги от Фалез, Ги дребоська! — бурно възкликна Магнус. — Цяла вечност не съм те виждал. Ти не се ли закле във вярност на стария Лутър от Монвил?

— Да — сковано отвърна Ги.

Споменаването на прякора от детството му, го накара да настръхне. Дребоськът! Той не беше висок и нищо не можеше да промени този факт. Това го бе направило обект на безброй подигравки от страна на младежи като Роже и Магнус, които се перчеха с ръста и

теглото си. Ролан бе изпитвал жалост към него и се бе опитвал да го защити, като често се биеше заради него. Това ги бе сближило много и сега Ги се чувстваше задължен за цял живот на Ролан, заради предаността и подкрепата му.

— И какво е довело един васал на Лутър в Арл? — попита Роже.

— Възникнаха някои...

Но преди Ги да довърши обяснението си, Ролан го смушка в ребрата.

— Баща ми се е затъжил за мен — безгрижно рече Ролан, а думите му накараха Магнус да се задави с бирата си. Всички присъстващи знаеха колко смешно и нелепо е това твърдение. Роже се намръщи и Ролан си помисли, че все пак ще му се наложи да се бие, преди да се завърне в Нормандия.

Той седна на каменната пейка срещу Роже. Прислужницата — същото момиче, заради което двамата се бяха сбили — донесе бира на новодошлите и плахо се отдръпна, усетила напрежението, което се възцари с появата ѝ. И преди се бяха били за нея, ала никога досега не бяха го правили толкова груби и безмилостни мъже, които въпреки това се харесваха на жените.

Ги застана зад Ролан, учуден от намръщеното лице на Роже. Беше хубав мъж, с ясни сини очи и сламеноруса коса — типичен норман, ала сега лицето му бе сгърчено в сурова гримаса. Той рядко се смееше, освен когато се присмиваше някому. Ролан и Роже си приличаха на външен вид — и двамата бяха яки и мускулести, ала чертите на лицето на Ролан не бяха толкова сурови и груби. Ролан бе красив мъж, притежаваше чувство за хумор и се усещаше, че е добър по душа.

— Значи баща ти се затъжил за теб, така ли? — недоверчиво попита Роже. — Но защо ще изпраща един рицар да те заведе у дома, след като и обикновен слуга би свършил същата работа?

— Струва ми се, че не е редно да си вреш носа в моите работи — сряза го Ролан.

— Моят брат е женен за сестра ти — саркастично се усмихна Роже, сграбчи прислужницата, настани я в скута си и му хвърли кос поглед.

— Надявам се, не мислиш, че това ни прави роднини — изръмжа Ролан.

— Никога не бих признал едно копеле за свой роднина! — озъби се Роже.

За миг се възцари напрегната тишина, сетне презрителният смях на Роже изпълни стаята.

— Какво? Да не би да нямаш отговор, Ролан? — предизвикателно се извиси гласът на Роже. Той прегърна момичето в скута си и добави: — Копелето не може да се побере в кожата си, откакто го победих при последната ни схватка.

В сините очи на Ролан блесна гневна мълния, ала когато заговори, гласът му бе спокоен:

— Аз наистина съм копеле и всички го знаят. Но не съм страхливец, Роже, нещо, което подозирам, че ти си. Преди да ме нападнеш последният път, изчака, за да се увериш, че съм достатъчно пиян, преди да се биеш с мен. — Роже се надигна, като избута момичето настрани, но острият поглед на Ролан го прикова на мястото му.

— Сгрешил съм, Роже. Ти не си просто страхливец. Ти предизвикваш смъртта и го правиш с ясно съзнание.

— Ролан, не! — извика Ги и се опита да възпре приятеля си.

Ала кипящият вулкан в гърдите на Ролан не можеше да бъде спрял. Той бутна Ги настрани, изправи се и измъкна меча си. Движенията му бяха толкова резки, че каменната пейка се измъкна от подпорите си и се стовари на земята.

Седящите наоколо мъже наскочаха от местата си и се хванаха за оръжията, ала Ролан и Роже не забелязваха нищо, вперили кръвнишки погледи един в друг. Роже гневно удари с юмрук по масата, чашите с бира се катурнаха и поляха един пиян рицар. Онзи се нахвърли на Роже, преди Ролан да е успял да стори нещо.

Той чакаше търпеливо, едва обуздавайки кипящият в гърдите му гняв, но не се наложи да чака дълго. Двубоят между Роже и другият рицар сякаш запали искрата и за миг залата се изпълни със звън на оръжия. Пияните нападаха, а по-трезвените се отбраняваха. Двамина се нахвърлиха без никаква причина върху Ролан и той изгуби Роже от поглед. Ги му се притече на помощ и двамата приятели бързо се справиха с нападателите.

Тъкмо се канеше да се обърне, за да потърси Роже, когато чу зад гърба си изсвистяване на стоманено острие. Обърна се и видя смаяната

физиономия на Роже, когато мечът му бе избит от ръката и изтрополи на пода. До него се бе изправил един рицар, когото Ролан не познаваше. Непознатият се извърна към него и тъкмо отвори уста, за да заговори, когато Роже вдигна светкавично меча си и прободде непознатия.

Ролан занемя от коварството на своя стар враг. Преди да успее да се съвземе, иззад Роже изникна някакъв пиян оръженосец и стовари плоската страна на меча си върху главата му. Той рухна в краката на Ролан до непознатия рицар, когото бе ранил.

— Остави го — възпря Ги ръката му.

Ролан яростно го изгледа.

— Нима не видя? Той смяташе да ме пронигне в гръб, но този добър човек му попречи.

— Видях, че Роже се приближава към теб, Ролан, и това е всичко. Сигурен съм, че щеше да те предупреди, преди да те нападне.

— Познавам Роже по-добре от теб, Ги, и ти заявявам, че той смяташе подло да ме убие.

— Тогава можеш да го предизвикаш, след като се съвземе — настоя Ги. — В противен случай, ще бъде убийство. Не го закачай сега.

Ролан никога не бе убивал безпомощен мъж, затова се съгласи. Наведе се над рицаря, който му се бе притекъл на помощ и навярно бе спасил живота му, и възкликна:

— Този мъж е все още жив, Ги! Да го отнесем при лечителя в нашия стан.

Ги се поколеба.

— Ами Роже?

— Остави го. Може би някой от тези настървени рицари ще го промуши смъртоносно и ще ми спести това неприятно задължение.

[1] Франция е част от разпадналата се франкска империя на Карл Велики. През X век се оформя смътна представа за Франция като държава на едноречни поданици. В историографската литература от този период се разказва за събития, свързани с „ажурийци“, „аквитанци“, „тулуаци“, „нормани“, „гасконци“ и твърде рядко за „французи“, но в тези случаи са имали предвид жителите на кралския домен Ил дьо Франс. Понятието „французи“ и „Франция“ се появява едва след стогодишната война през XV век — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

С тревожно лице Ролан чакаше пред шатъра на лечителя. Ги крачеше нервно наоколо.

— Вече изминаха три дни, Ролан! Ако му е писано да умре, ще умре. Не можеш да му помогнеш с нищо.

Ролан раздразнено се втренчи в лицето на приятеля си. Спорът им, подет по-рано същия ден, явно продължаваше.

— Вече трябваше да сме на път за Монвил, Ролан. Роже се измъкна през нощта, така че вече не можеш да го предизвикаш. А ако продължаваме да висим тук, няма да се приберем у дома, преди да падне първият сняг.

— Няколко дни повече нямат значение.

— Но ти дори не познаваш този мъж.

— Твоето нетърпение ме учудва, Ги. Аз съм в дълг на този човек.

— Не можеш да си сигурен в това.

— Сигурен съм.

Най-после платницето на палатката се повдигна и лечителят на херцога с уморено лице се приближи към двамата мъже.

— Той дойде в съзнание за малко, но още е твърде рано, за да кажа дали ще оживее. Кръвотечението спря, но не знам доколко сериозни са вътрешните му рани.

— Каза ли нещо?

Лечителят кимна.

— Когато отвори очи, явно мислеше, че се намира в някакво рибарско селище. Според мен, прекарал е доста седмици на брега, възстановявайки се от предишни рани.

Ролан се намръщи.

— Рани?

Лечителят кимна.

— Този млад мъж е бил оставен на милостта на селяните. Едва е оживял. Каза ми, че една седмица не бил на себе си, а още няколко — не можел да говори. Получил е много лош удар по главата.

— Кой е той? — разтревожено попита Ролан.

— Сир Ролан, мъжът е смъртоносно ранен. Не съм го разпитвал, само изслушах това, което можа да ми каже. Беше в треска. Когато му съобщих, че не може да става, той ми спомена за предишната си рана. Спомена нещо и за сестра си — тревожел се за нея, но изгуби съзнание, преди да успее да продължи. Според мен, състоянието му е критично.

— Може ли да го видя?

— Казах ви, че в момента е в безсъзнание.

— Ще чакам, докато дойде на себе си. Трябва да говоря с него.

— Много добре.

— Ето виждаш ли, лечителят има някакви надежди — продължи да настоява Ги. — Да тръгваме за вкъщи. Нямаме повече работа тук.

Ролан изгуби търпение. Честта го задължаваше да остане, ала изглежда старият му приятел не разбираше това.

— Върви по дяволите! — избухна той. — Мърмориш като някаква жена! Щом си толкова нетърпелив, тогава тръгвай!

— Ролан, аз само ти напомням, че трябва да побързаме. Може вече да е твърде късно. Докато съм пътувал насам, Турстон от Мезидон може вече да е нападнал Монвил, за да изпревари студовете.

— Можеш да тръгваш. Аз ще те настигна по пътя.

— Но аз не мога да те оставя да пътуваш сам.

Ролан остро изгледа приятеля си.

— И откога се нуждая от ескорт? Или ти просто не вярваш, че ще те последвам? Виждам, че е така — ухили се Ролан. — Тогава можеш да вземеш вещите ми със себе си. Остави само коня и доспехите ми. Така ще бъдеш сигурен, че ще те последвам. Ще се присъединя към теб някъде между поречията на Рона и Лоара. Ако не се срещнем там, сигурно ще те настигна, след като напуснеш долината на Лоара. Не ме изчакавай, а продължавай напред.

Ги неохотно се съгласи и потегли, а Ролан влезе в шатъра, седна на нара до болния и остана там през целия следобед. Когато вечерта настъпи, търпението му бе възнаградено, тъй като раненият отвори очи. Той се опита да се надигне, но Ролан го възпря.

— Не бива да се движиш. Раната ти може отново да се отвори.

Светлокафявите очи на мъжа се втренчиха в Ролан.

— Познавам ли те? — Говореше на френски. Замълча за миг и сетне сам си отговори: — Видях те миналата вечер в онази пивница.

— Оттогава минаха три вечери, приятелю.

— Три? — изпъшка непознатият. — Трябва да намеря хората си и незабавно да се върна в Бери.

— Никъде няма да ходиш, поне за известно време. — Мъжът отново простена. — Да повикам ли лечителя?

— Само да може да направи чудо и да ме излекува в тази минута! — прошепна раненият.

Ролан се усмихна.

— С какво мога да ти помогна? Ти спаси живота ми и пострада заради мен.

— Пострадах от собствената си глупост. Само два пъти в живота си съм се намесвал в подобни битки и двата пъти едва не умрях. Винаги съм вярвал, че един мъж е длъжен да се бие честно.

— Разбрах, че напоследък си се възстановявал от тежка рана на главата. Със сарацините ли се би?

— Да. Аз и още трима рицари преследвахме тези разбойници, докато се опитваха да избягат. Ала внезапно се обърнаха и се нахвърлиха върху нас. Конят ми се спъна и ме хвърли на земята. Следващото нещо, което си спомням е една рибарска колиба. Главата ме цепеше от страхотна болка. Казаха ми, че една седмица съм бил в безсъзнание. Дойдох в Арл веднага щом се съвзех, но не можах да намеря васалите си. Мислех си, че ще открия поне някои от тях в онази пивница, но нямах късмет.

— Но, аз имах късмет, че се оказа там.

— Не можех да не се намеся, когато видях как онзи рицар се промъкваше зад гърба ти — заяви мъжът.

— Е, ти спаси живота на Ролан от Монвил. Как мога да ти се отплатя?

— Моли се да оздравея по-бързо.

Ролан се засмя. Въпреки тежкото си състояние, раненият бе запазил чувството си за хумор.

— Разбира се, че ще се моля за теб. А как ти е името? Трябва да го знам, щом ще трябва да моля на светците за теб.

— Куинтин дьо Луру.

— Франк ли си?

— Да, от Бери.

— Семейството ти там ли живее?

— И двамата ми родители са мъртви. Остана само сестра ми и...

— Мъжът замълча. — Има нещо, което можеш да направиш за мен.

— Само го назови!

— Става дума за тримата ми васали, които ме придружаваха. Ще ти бъда много благодарен, ако ги намериш. Ще изпратя един от тях у дома, за да каже на сестра ми, че съм жив, но поне още няколко седмици няма да мога да се върна вкъщи.

— Сестра ти мисли, че си мъртъв, така ли?

Куинтин унило кимна.

— Навярно е така. Мислех, че за няколко дни ще успея да откроя хората си и да потеглим за Бери, но лечителят каза, че ще трябва да остана на легло поне още три седмици. Не мога да понеса мисълта, че сестра ми ще ме оплаква.

Ролан не можеше да разбере подобна загриженост за някаква си жена.

— Трябва да ти е много скъпа.

— Да, много сме близки...

— В такъв случай можеш да се успокоиш, приятелю. Ще намеря хората ти и ще ги изпратя при теб. Но услугата, която искаш от мен, е нищожна. За мен ще бъде чест, ако ми позволиш лично да отида при сестра ти и да ѝ съобщя, че си жив. Това ще бъде малка отплата за това, което стори за мен.

— Не мога да те моля за такова нещо, — възрази Куинтин.

— Аз сам ти предложих, ти не си ме молил. И без това се налага да потегля на север, защото баща ми ме вика у дома, в Монвил. Забавих се само, за да се уверя, че ще се оправяш. Не си ли чувал за бързите коне, които отглеждат в Монвил? Моят жребец може да засрами конете на твоите рицари! Така добрата вест ще стигне много по-бързо до сестра ти.

Очите на Куинтин светнаха.

— Лесно ще намериш моя дом. Когато стигнеш Бери, ще попиташ и местните хора ще те упътят как да стигнеш до Луру.

— Ще го намеря — увери го Ролан. — А сега ти трябва да почиваш, за да възстановиш силите си.

— Вече наистина ще мога спокойно да си почина — въздъхна Куинтин. — Вечно ще ви бъда признателен, сир Ролан.

Ролан се изправи.

— Твърде малко е в сравнение с това, което направи за мен. Та ти ми спаси живота!

— И твоят дълг е изплатен — възрази Куинтин. — Не казвай на сестра ми, че повторно съм ранен, защото това ще ѝ причини голяма мъка. Кажи ѝ само, че се налага да остана при херцога още няколко седмици, но скоро ще се върна при нея.

Чак когато напусна Арл, Ролан се сети, че не бе попитал как се казва сестрата на Куинтин дьо Луру. Ала си каза, че няма значение. Ще я намери, каквото и да му струва това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дрюода от Гаскон се бе излегнала върху дълго ложе, покрито със зелен брукат в новите си покои, ядеше стафиди и отпиваше сладко вино. Беше късен следобед и макар че зимата още не бе настъпила, Дрюода, която бе привикнала с по-топлия, климат на Южна Франция, бе заповядала да напълнят мангала с разжарени въглени.

В краката ѝ бе коленичила личната ѝ прислужница Хилдегард, която пилеше ноктите на господарката си, за да бъдат боядисани — нещо, което Дрюода бе превзела от безгрижните дами от Юга. Не беше много отдавна времето, когато двете жени не можеха и да мечтаят за подобен разкош. Доскоро те обслужваха прашните пътници, перяха дрехите и приготвяха храната им. Вършеха тази работа по необходимост, за да преживяват, тъй като бащата на Дрюода не бе ѝ оставил нищо в наследство. Нейният съпруг, Уолфрид, притежаваше голяма къща, но нямаше пари да я поддържа. Така че я бяха превърнали в страноприемница, а Хилдегард бе наета да им помага.

Но сега, след смъртта на Куинтин, племенника на Дрюода, дните на черна работа бяха свършили. Беше рисковано да си присвоят опекунството над Бриджит дьо Луру и да скрият новината за смъртта на барона от неговия сеньор, но си струваше. Дрюода се радваше, че бе успяла да се отърве от единствения човек, който би могъл да каже на граф Арнулф за смъртта на Куинтин. По нейна заповед, Хю бе заминал на юг, за да търси доказателства за смъртта на племенника ѝ. Новата господарка на Монвил не се нуждаеше от подобно потвърждение, но по този начин щеше да спечели време. Докато чакаше Хю и васалите на Куинтин да се завърнат в имението, тя щеше да омъжи Бриджит без знанието на граф Арнулф.

Ако годежът на Бриджит бъде оповестен, преди графът да е узнал за смъртта на Куинтин, нямаше да има нужда да се определя настойник на младото момиче, тъй като то вече щеше да има съпруг. Оставаше само да се погрижи младата дама да не се оплаче на граф Арнулф, а за целта тя не биваше да се среща със своя сеньор. След

като бракосъчетанието станеше факт, графът повече нямаше да има право да се меси в семейните дела. Имението ще мине във владение на законния съпруг на Бриджит, който ще бъде послушен изпълнител на волята на Дрюода.

Намирането на подходящ съпруг бе най-трудната част от плана на алчната Дрюода. Беше истинско изпитание да намери мъж, който хем да пожелае Бриджит за съпруга, хем да се съгласи с всички условия на Дрюода. Тя разполагаше с дълъг списък с кандидати за ръката на девойката, с които се бе сдобила от слугите, тъй като през годините бе имало доста желаещи да се оженят за Бриджит. Дрюода смяташе, че най-после е открила подходящия в лицето на Вилхелм, господаря на Арсне. През последните години той два пъти бе идвал в Луру, за да иска ръката на Бриджит, но Тома и Куинтин бяха отказали на молбата му, тъй като двамата никога нямаше да позволят Бриджит да се омъжи за мъж, по-стар от собствения ѝ баща, още повече с такава лоша репутация.

Вилхелм беше идеален за плановете на Дрюода. Той рядко напускаше имението си и едва ли щеше често да навестява Луру, за да проверява как се управлява имението на съпругата му. А и толкова много искаше за жена красива и млада девственица, че с радост щеше да предостави на Уолфрид управлението на Луру. Старият глупак вярваше, че само една девственица може да му роди бленувания син. Всъщност, не искаше Бриджит заради самата нея, макар да бе възхитен от красотата ѝ. Това, което желаше, бе нейната невинност. А и коя друга млада жена би приела да вземе толкова стар рицар за съпруг? Вилхелм също беше васал на Арнулф, така че графът едва ли щеше да оспори избора на Дрюода.

Дрюода се облегна назад и блажено въздъхна. Да, Вилхелм бе единственото решение и тя бе изключително доволна от себе си, тъй като предишната нощ се бе споразумяла с него. Навярно старият глупак щеше да се влюби в Бриджит и да угажда на всеки неин каприз. Ала след година момичето можеше да загине при някой нещастен инцидент, тъй като не трябваше да надживява Вилхелм, за да не бъде заплаха за плана на Дрюода. Тя с лекота се бе отървала от Мейвис, щеше да се отърве и от Бриджит. Ако момичето умреше, Вилхелм щеше да стане пълновластен господар на Луру, Уолфрид — пожизнен

управител на имението, но всъщност истинската господарка щеше да бъде Дрюода.

— Кога ще й кажеш, Дрюода?

Въпросът на Хилдегард предизвика усмивка върху кръглото, месесто лице на господарката й.

— Тази вечер, когато Бриджит е достатъчно съсипана от работа.

— Защо си толкова сигурна, че тя ще се съгласи? Дори аз не бих приела да се омъжа за Вилхелм от Арсне.

— Глупости — презрително изсумтя Дрюода. — Той може и да е грозен и обсебен от мисълта девица да му роди син, но пък е много богат. Освен това, не забравяй, че младата дама няма избор. — Хилдегард изглежда със съмнение господарката си, но Дрюода се засмя: — Остави я, ще се поинати, но не може да направи нищо, за да предотврати този брак.

— Ами ако избяга?

— Наела съм двамина, които ще я пазят до церемонията. От миналата нощ са в замъка.

— Виждам, че си помислила за всичко — със злорадо доволство рече прислужницата.

Дрюода важно кимна.

— Трябваше да го направя.

Дрюода бе наследила тромавата, кокалеста фигура на баща им и кръглото му лице, докато сестра й Леони бе приличала на майка им. Дрюода винаги бе завиждала на Леони за красотата й, а когато тя бе сключила толкова сполучлив брак с барон Луру, завистта на Дрюода се бе превърнала в омраза към сестра й и нейния съпруг. Сега Леони и съпругът й бяха мъртви и омразата й се бе прехвърлила върху Бриджит.

Най-после Дрюода щеше да притежава това, което някога бе имала Леони. Разбира се, нямаше такъв прекрасен съпруг, тъй като Уолфрид бе жалко подобие на мъж. Но това бе добре дошло за нея, тъй като притежаваше силен и властен характер и не би допуснала някой мъж да й заповядва. На четиридесет и три години най-сетне щеше да има това, което цял живот й бе отказвано. След като омъжи Бриджит и я отстрани от пътя си, Луру щеше да бъде изцяло под нейната власт и тя да се превърне в богата и влиятелна дама.

Късно същата вечер на Бриджит ѝ бе наредено да се яви в просторната спалня на Дрюода, която някога бе принадлежала на родителите ѝ. Огромното дървено легло сега бе заслонено от яркочервен копринен балдахин. В стаята се мъдреха и няколко дълги софи с натруфени, крещящи покривала. Големият дрешник бе пълен с богато извезаните туники и пелерини на Дрюода, с които отскоро се бе сдобила. Дървените маси бяха заменени с бронзови, а върху тях бяха поставени тежки, позлатени свещници.

Бриджит не понасяше стаята в сегашния ѝ вид, претъпкана с безвкусните вещи на Дрюода. Лелята на брат ѝ бе изтегнала тантуреста снага върху една от софите. Беше облякла една върху друга три различни туники от фин ленен плат, а върху маншетите на широките ръкави на най-горната блестяха дребни смарагди. Тези скъпоценни камъни бяха по-редки и от елмазите и струваха цяло състояние. Мрежата, изплетена от златни нишки, която прихващаше тъмнокестенявата ѝ къдрава коса, също бе обсипана със смарагди и елмази. Бриджит си помисли, че навярно Хилдегард къдреше косата на господарката си с нагорещено желязо, за да я направи да изглежда побухнала и гъста.

Бриджит бе плевела през целия ден голямата градина на имението. Досега тази работа винаги бе възлагана на три или четири крепостни селянки, като част от повинността, която дължаха на своя господар, но днес Бриджит я бе подхванала сама. Девојката беше изтощена и гладна, тъй като ѝ бяха наредили да не спира до залез слънце. Масата, поставена пред Дрюода, бе отрупана с всевъзможни ястия. Имаше повече храна, отколкото Дрюода би могла да погълне — голям печен свински бут, варени зеленчуци, хляб, плодове и сладкиши.

— Бих искала да си почина, Дрюода — заговори Бриджит, след като изминаха няколко минути в мълчание. — Така че, за какво ме повика...

— Да, предполагам, че си изморена и гладна — небрежно изрече Дрюода и пъкна голямо парче сладкиш в устата си. — Я ми кажи, момиче, да не би да се чувстваш преуморена? Вероятно не, след като никога не се оплакваш.

— Дрюода, кажи защо ме повика — с досада попита младото момиче.

— Смятам, че твоето твърдоглавие продължи прекалено дълго. Не си ли съгласна с мен? — Тя не изчака отговор и продължи: — Сигурна съм, че ще се съгласиш. Забрави всички онези глупости за манастира. Имам прекрасни новини за теб, Бриджит — усмихна се Дрюода.

— Какви новини?

Устните на Дрюода ехидно се извиха.

— Държанието ти към мен не е такова, каквото бих искала да бъде, но тъй като имам добро сърце, ти уредих великолепен брак.

Смайването на Бриджит бе толкова силно, че не можа да каже нищо. Няколко пъти бе споменала пред Дрюода, че няма никакво намерение да се омъжва.

— Е, момиче? Няма ли да кажеш нещо?

— Не подозирах, че можеш да бъдеш толкова великодушна, Дрюода — отвърна девойката сдържано.

— Знам, че ще ми бъдеш благодарна, и то с право! Твоят годеник е много влиятелен мъж и сигурно ще бъдеш щастлива да узнаеш, че освен това е и васал на граф Арнулф, така че този добър сеньор едва ли ще му откаже ръката ти. Да, скъпо мое дете, ти наистина си голяма щастливка.

Бриджит се мъчеше да запази самообладание, но въпреки това светлосините ѝ очи застрашително блеснаха.

— Но нали съм още в траур? Нима е редно да уреждаш брака ми, след като все още оплаквам смъртта на брат си?

— Твоят годеник е много нетърпелив и не желае да чака. Утре заминаваме за имението му, за да отпразнуваме годежа ви. Имаш достатъчно време да се приготвиш и да се накиприш в най-хубавите дрехи. Потегляме по обяд.

Бриджит се поколеба. Щеше да има възможност да се измъкне ако пътуваха по посока на замъка на граф Арнулф!

— Ще бъда готова — спокойно отвърна тя и добави: — Но ти все още не си ми казала кой е моят годеник.

Дрюода се усмихна с искрено удоволствие.

— Твоят годеник е сир Вилхелм дьо Арсне.

Бриджит едва не припадна. Дрюода злорадо наблюдаваше как лицето на момичето пребледня като платно.

— Сигурно не можеш да повярваш на късмета си — мазно рече тя.

— Сир Вилхелм!

— Прекрасен мъж.

— Той е една дебела, развратна и гнусна свиня! — извика гневно Бриджит, забравила всяка предпазливост. — Предпочитам да умра, отколкото да се омъжа за него!

— Що за характер! — изсмя се Дрюода. — Първо заявяваш, че предпочиташ да отидеш в манастир, а сега искаш да умреш!

— Не хвърлям думите си на вятъра, Дрюода!

— Е, в такъв случай ти остава да сложиш край на живота си. Горкият Вилхелм ще бъде толкова опечален.

— Няма да се омъжа за него, и то само защото ти си уредила този брак. Ако желаеш, ще напусна замъка. Не ме интересува какво ще ме сполети, ако тръгна сама по пътищата, защото това едва ли ще е толкова ужасно, колкото да се омъжа за най-отвратителния мъж в Бери.

— Страхувам се, че въпросът не подлежи на обсъждане. Не вярваш, че ще позволя да те наранят по пътищата, нали? Аз съм дала дума и този брак ще се състои.

Бриджит отчаяно се опитваше да запази самообладание.

— Ти не можеш да ме накараш насила да се омъжа за този гаден човек, Дрюода. Забравяш нещо много важно. Независимо от твоя избор, граф Арнулф все още е мой сеньор и той ще трябва да одобри този брак. Той никога няма да ме даде на Вилхелм дьо Арсне, независимо дали той е негов васал, или не.

— Така ли мислиш?

— Знам, че няма да го направи!

— Ти май не ме разбра, момиче — изръмжа Дрюода с неприкрита злоба и се наведе напред, като хищник, застигнал плячката си. — Графът ще даде съгласието си, защото ще смята, че този брак е по твое желание. Не е необичайно една млада дама да си избере стар съпруг, защото така ще е сигурна, че ще го надживее и един ден ще се сдобие със свободата на вдовството. А ти, мое момиче, с цялото си сърце желаеш подобна свобода. Граф Арнулф ще вярва, че ти си тази, която желае този брак.

— Аз ще му кажа истината, дори и да е в самия ден на сватбата! Дрюода я удари силно през лицето.

— Повече няма да търпя подобно неподчинение, Бриджит! Ти ще бъдеш омъжена, а аз ще се погрижа точно по това време граф Арнулф да не може да присъства на сватбата ти. А ако продължаваш да ме предизвикваш, ще бъда принудена да взема още по-строги мерки. Камшикът ще ти се отрази добре и ще те научи на уважение и покорство. А сега се махай от очите ми!

ПЕТА ГЛАВА

Хилдегард със самодоволно изражение събуди Бриджит само след няколко часа сън и преди още да се е разсънила, ѝ предаде заповедта на Дрюода да се премести отново в замъка, за да се подготви за срещата с годеника си.

Бриджит прекара почти цял час в огромната вана. Топлата вода ѝ поддържа освежително и отпусна схванатите ѝ мускули. Ала нищо не можа да направи със задебелените си и зачервени ръце с изпачупени и нацърбени нокти след месеците тежка работа.

След като се изкъпа, тя отвори вратата на дрешника. Вътре висяха само две по-прилични рокли. Кутията ѝ с бижута бе в скрина, но скъпоценностите бяха изчезнали. Гребенът от еленов рог и огледалото от полирана стомана бяха единствените вещи, останали от прекрасните неща, които някога бе притежавала. Бриджит извади от купчината две сини туники от фино ленено платно с втъкани сребристи нишки. По-дългата беше без ръкави и се носеше под покъсатата горна туника с широки ръкави. Девојката с учудване забеляза, че сапфирите, които красяха корсажа, не бяха отшити. Красивата рокля бе подарък от баща ѝ малко преди да почине. Дългата пелерина, ушита специално за тази рокля, бе извезана със сребриста нишка, в тон с плата на роклята, и се закопчаваше с помощта на брошка с огромен сапфир. Защо не бяха взели и тези бижута?

Младото момиче реши, че онези, които са се ровили из дрехите ѝ, просто не са ги забелязали. Защо иначе щяха да ѝ оставят толкова скъпи бижута? Сапфирите, подобно на смарагдите, бяха по-редки и по-скъпи и от елмазите, и от бисерите. С тези сапфири можеше дори да купи свободата си.

Малко след зазоряване, пред вратите на господарската къща, бе изведен кон. Бриджит, облечена в синьо, с пелерина, закопчана под брадичката, отново бе придобила предишния си вид на млада дама. Изглеждаше красива и предизвикателна. Златисторусите ѝ коси бяха

сплетени на две дебели плитки, които се спускаха по рамената чак до кръста.

Дрюода вече я чакаше, възседнала коня си. Зад нея съгледа двама яки мъже, които Бриджит никога не бе виждала. Лелята на брат ѝ не представи мъжете, нито даде някакво обяснение за тяхното присъствие. Смушка коня си и препусна към външната порта на крепостната стена, обграждаща замъка. Двамината здравеняци застанаха от двете страни на Бриджит, следвайки я като ескорт.

Яздиха няколко часа и вече приближаваха имението на сир Вилхелм дьо Арсне, когато Дрюода забави ход и Бриджит можа да зададе въпроса, който я измъчваше откакто бяха потеглили. За неин ужас, подозренията ѝ се потвърдиха.

— Наех ги да те пазят — рязко заяви Дрюода. — Задачата им е да не допуснат да изчезнеш преди сватбената церемония.

Младото момиче се изпълни с отчаяние. Как щеше да избяга, след като тези двамина здравеняци неотлъчно я следваха?

Останалата част от деня бе не по-малко неприятна. Прекараха следобед с сир Вилхелм и дебалата му дъщеря от предишен брак. Самият Вилхелм също бе охранен, доста по-възрастен от бащата на Бриджит, с оредяла и посивяла коса, стърчаща на темето му. Беше грозен, с голям червен нос и малки кръгли очички, чийто лъстив поглед не се отлепяше от младото момиче.

Обядваха в голямата зала на замъка — голо сводесто помещение с дървена маса и доспехи, които висяха по потъмнелите, опушени стени. Бриджит не можеше да се докосне до храната. Стомахът ѝ се свиваше всеки път, когато погледнеше към сътрапезниците си. За разлика от нея, Дрюода изглежда се чувстваше чудесно в компанията на тези чревоугодници, които лакомо се тъпчеха с каквото им поднесат.

Сервираха големи блюда от желирани медузи и морски таралеж, приготвени с много подправки, които тутакси бяха погълнати. Основното блюдо се състоеше от печени на скара диви патици, полети със сладък сос; последвани от гълъби, печен овнешки бут и големи резени тлъста варена шунка. Всичко бе ометено със завидна бързина. След това се заредиха сладкиши, фурми, пържени в мед, придружени от вино, подправено със смирна. Обикновено, за да се изяде подобно

количество храна, биха били нужни няколко часа, ала в случая масата бе изпразнена за по-малко от час.

След обяда Бриджит се изплаши, че може да ѝ прилошее и да повърне, след като Вилхелм я принуди да присъства на забавлението, което бе организиран бой между домашно куче и вълк. Девојката обичаше животните и бе потресена от жестоката гледка.

Тя избяга от голямата зала и си пое дълбоко въздух, когато се озова в големия двор, благодарна, че се е отървала от неприятната компания. Ала радостта ѝ не трая дълго, тъй като дъщерята на Вилхелм я бе последвала.

— Аз съм господарката в тази къща и винаги ще бъда — рязко заяви тя. — Ти ще бъдеш четвъртата невеста-дете, която баща ми води у дома. Ако си мислиш, че ти ще заповядваш тук, ще свършиш като останалите — скоро ще бъдеш мъртва!

Бриджит бе твърде смаяна, за да отговори, олюля се и като се препъваше, побърза да се отдалечи. Скоро след това си тръгнаха от дома на сър Вилхелм и Бриджит, заеквайки, със сълзи на очи, смутолеви някакви благодарности за проявеното гостоприемство.

Сълзите все още замъгляваха погледа ѝ, когато се отправиха към Монвил. Пазачите ѝ язدهа редом с нея. Как да стигне до замъка на граф Арнулф, след като те не я изпуснаха от очи? Отчаянието отново я обзе.

Но какво всъщност щеше да изгуби, ако все пак се опита да се добере до граф Арнулф? Тя решително избърса очи и яростно смушка коня си. След минута кобилата ѝ се откъсна напред. Ала пазачите ѝ явно очакваха това, защото бързо я настигнаха, преди Бриджит да е стигнала до последната схлупена къщурка от селото на Вилхелм.

Отведоха я обратно при Дрюода, която я чакаше, и Бриджит получи толкова силен удар в лицето, че падна от коня. Това я вбеси още повече, но тя сподави гнева си. Успя да запази самообладание и Дрюода реши, че бунтът ѝ е потушен. Младото момиче избърса калта от лицето си и отново се качи на кобилата.

Въпреки че външно изглеждаше спокойна, всичко в нея кипеше. Тя търпеливо изчака бдителността на пазачите ѝ да намалее, яздейки с отпуснати рамене и вид, издаващ пълно примирение. Ала младото момиче не беше нито примирено, нито покорно.

Бриджит толкова бе потънала в мислите си, че не забеляза как падна мрак. Осъзна, че нощта е настъпила, когато внезапно я прониза студ. Тя бързо вдигна качулката ни пелерината си и покри глава. Погледна крадешком към пазачите си и видя, че в момента до нея бе само Дрюода. Двамата мъже бяха препуснали отпред, за да предпазят жените от нощни изненади.

Това бе нейният шанс. Мракът на нощта щеше да я скрие от погледите на преследвачите ѝ. Никога нямаше да ѝ се удаде толкова сгоден случай. Тя стисна здраво юздите на кобилата си и с всичка сила заби шпори в коня на Дрюода. Изненаданото животно препусна напред, докато Бриджит обърна кобилата си и се понесе в обратна посока.

Този път успя да се отдалечи на достатъчно разстояние преди пазачите ѝ да се втурнат да я преследват. Бриджит препуска в галоп около левга надолу по пътя, преди да намали ход и да свие към дърветата, чийто гъсти сенки щяха да я скрият от погледите на преследвачите ѝ. Слезе от кобилата и предпазливо я поведе през лабиринта от клони и храсталаци. След известно време чу тропот на копита, но те заглъхнаха в тъмнината, без преследвачите ѝ да я забележат.

Девојката добре познаваше гората, често бе пътувала през нея, когато заедно с родителите си бе гостувала на граф Арнулф. Другият ѝ край граничеше с широк път, водещ от Орлеан за Бурж. Той щеше да я изведе право до имението на граф Арнулф. Трябваше само да преброди гората, а това бе опасно изпитание за едно младо момиче, при това нощем.

Страхът от пазачите ѝ постепенно намаля, ала тайнствените горски звуци я накараха да си припомни предупрежденията на Леандър за крадци и убийци и за разбойнически банди, които се криели из горите. Тя ускори ход. Внезапно дърветата изчезнаха и тя се озова на открита поляна. Страхът сграбчи сърцето ѝ и кръвта ѝ се смрази. Девојката уплашено се огледа, очаквайки да види брадясали мъже, насядали около тлееща жарава. В този миг си отдъхна, защото това пред нея не бе поляна, а друм — тя бе излязла на пътя за Бурж!

Скри се обратно в сянката и трескаво свали двете си празнични туники, уви ги около кръста си и остана само по износени долни

дрехи. Наметна отново пелерината си, но не я закопча — така че ако мине някой, да може бързо да я свали и да я вземат за селско момиче.

Възседна кобилата и пое на юг, изпълнена с въодушевлението на волна птица. Нямаше да има сватба с Вилхелм. И Дрюода завинаги щеше да изчезне от живота ѝ, защото граф Арнулф със сигурност щеше да я изгони, след като Бриджит му разкаже какво става в Луру. Докато препускаше към замъка на граф Арнулф, девойката се чувстваше окрилена от радост. Вече нищо не можеше да я спре.

Ала внезапно кобилата ѝ се закова на място, изправи се на задните си крака и за втори път през този ден Бриджит се намери на земята, опитвайки се да си поеме въздух. Съвзе се бързо и скочи на крака, уплашена да не би кобилата да побегне. Ала животното стоеше неподвижно и когато Бриджит се приближи до него, разбра каква е причината.

— Я да видим кой е това?

Един рицар се бе възправил на коня си. Бриджит никога досега не бе виждала толкова огромен жребец. Рицарят също бе огромен, може би над метър и осемдесет. Беше в пълно бойно снаряжение и изглеждаше доста внушителен. Той свали шлема си и отдолу се показа гъста руса коса, стигаща до основата на врата му — беше твърде къса за френската мода по това време. Бриджит не можа да различи ясно чертите му.

— Е, жено?

Дълбокият му гърлен глас я извади от унеса.

— Това ли е всичко, което можете да кажете, рицарю, след като сте съборили една дама от седлото?

— Дама, така ли?

Твърде късно Бриджит си спомни, че бе облечена като селянка. Реши да не се издава. Метна се на кобилата и се опита да измъкне юздите от ръцете на непознатия. Ала не успя, тъй като хватката му бе желязна.

— Как се осмеляваш? — възмутено го изгледа Бриджит. — Не е ли достатъчно, че изплаши коня ми и той ме хвърли на земята, а сега се опитваш и да ме спреш? — Той се засмя и Бриджит високомерно вирна брадичка. — И какво е толкова смешно?

— С надменното си държание искаш да ме накараш да си помисля, че си благородничка, но аз знам, че не си — подигравателно

рече рицарят и додаде: — Нима една дама пътува без ескорт?

Девойката отчаяно се опитваше да измисли някакъв отговор, ала непознатият рицар ѝ заповяда:

— Последвай ме!

— Почакай! — извика Бриджит, когато той обърна кобилата ѝ и я поведе след коня си. — Спри! — Изглежда той не я чу и тя яростно извика: — Къде ме водиш?

— Ще те заведа там, където отивам, за да те върнат на господаря ти. Сигурен съм, че ще се радва да получи отново кобилата си, както и крепостната си селянка.

— Ти ме смяташ за крепостна?

— Кобилата ти е твърде хубава, за да принадлежи на селянка — продължи непознатият. — А дори и някой господар да е доволен от услугите ти, едва ли ще подари толкова скъпа и красива пелерина на някоя от крепостните си.

— И пелерината, и кобилата са мои!

— Хитрините ти не могат да ме заблудят — спокойно рече той. — Не вярвам на нито една твоя дума.

— Пусни ме...

— Не. Ти си крадла, а аз не понасям крадлите — грубо заяви мъжът и добави: — Ако беше мъж, щях да те понижа с меча си и нямаше да си губя времето да те връщам на господаря ти. Не подлагай на изпитание търпението ми!

„Е, не всичко бе загубено“, каза си Бриджит. Където и да я заведеше, щяха да я познаят и тогава този варварин в рицарски доспехи ще разбере, че е направил грешка. Все ще успее да изпрати съобщение на граф Арнулф.

Измина час, а след това още един, преди непознатият да се отклони от пътя и да поеме по посока на Луру. Тогава Бриджит се разтревожи не на шега.

Да бъде върната отново в ръцете на Дрюода — нямаше да го понесе! Едва ли някога щеше да се изтръгне от ноктите ѝ.

Девойката тихо се смъкна от седлото и с всички сили хукна към близките дървета. Спъна се, падна и ожули ръцете и лицето си в спечената земя. Страните ѝ пареха от болка и очите ѝ се напълниха със сълзи. Стана и отново затича, ала той я настигна, преди да успее да се шмугне в гората.

Надвесен над нея, рицарят изглеждаше страховит и внушителен. Как ненавиждаше този мъж!

— Кой си ти? — озъби се тя. — Искам да знам името ти, защото един ден ще те накарам да си платиш за всичко, което ми причини!

— И какво съм ти причинил?

— Ти ме доведе в Луру!

— Аха! Значи това било. Искала си да избягаш от Луру — засмя се той.

— И ти си доволен, че ще страдам заради теб?

— Не ме е грижа — сви рамене непознатият. — Аз имам работа с господарката на Луру.

— Каква работа може да имаш с Дрюода? — учудено попита младото момиче, предположило, че той говори именно за нея.

— Това не е твоя работа, жено — презрително отвърна рицарят.

— Трябва да ми кажеш името си — настоя Бриджит. Да не би да те е страх да го науча?

— Да ме е страх от теб? — подигравателно я изгледа той. — Ако някога изкуфея дотам, че да се оставя една жена да ми навреди по някакъв начин, значи съм си го заслужил. Ролан от Монвил, на вашите услуги, мадам — поклони се престорено той.

Паниката отново я завладя, когато той я бутна към кобилата. Обърна се и опря малките си ръце в гърдите му.

— Моля ви, сир Ролан от Монвил, не ме връщайте обратно в Луру! Дрюода ще ме заключи.

— Да те заключи? Ти заслужаваш един хубав бой, крадла такава. Тази дама изглежда много милостива, щом само ще те заключи.

— Казах ти, че не съм откраднала нищо!

— Лъжеш! — прокълнтя гласът му. — Достатъчно! Моето търпение се изчерпа!

Той дръпна юздите на кобилата ѝ и двамата препуснаха към Луру. Хилдегард бе тази, която ги посрещна в осветения от факли двор и очите ѝ светнаха от радост, когато видя Бриджит и високия рицар.

— Няма ли най-сетне да се вразумиш, момиче? Господарката винаги е била много добра с теб, ала се страхувам, че този път ще си платиш за глупостта. Върви да я почакаш в стаята си.

— В коя стая, Хилдегард? — язвително попита Бриджит. — В моята предишна стая или в слугинската колиба, която обитавах

напоследък? Не е нужно да ми отговаряш. Ще отида в колибата, защото и без това ще ме изпратят там, преди да е разсъмнало.

Ролан поклати глава, докато гледаше как Бриджит гордо закрочи през двора, сетне се насочи към една от колибите на слугите и влезе вътре.

— В името на Все светии — невярващо изрече той, — никога не съм виждал толкова оперена крепостна!

— Какво? — Хилдегард извърна поглед от колибата, в която бе изчезнала Бриджит и смутено го погледна.

Ролан подигравателно се засмя.

— Тя се опита да ме убеди, че била благородна девица. Но мен не могат да ме излъжат толкова лесно. Тази слугиня не само ще бъде наказана за кражба, но и заради дръзкото си държание. Ако беше моя собственост, кълна се, никога нямаше да позволя да се държи толкова нагло.

Хилдегард не каза нищо. Очевидно рицарят, който бе довел Бриджит вкъщи, я бе сметнал за избягала крепостна!

— Ще заповядате ли в салона, сир? Господарката ще бъде предоволна, че сте върнали тази... непокорница.

ШЕСТА ГЛАВА

Хилдегард набързо разказа на Дрюода за пристигналия рицар, който бе довел Бриджит. Непознатият бе поканен в голямата зала, където му бе поднесено вино и храна.

Хилдегард се изкиска и хвърли предпазлив поглед към младия мъж.

— Дадох му вино, но вътре сипах малко прах, който ще му развърже езика.

— Искаш да кажеш, че си го упоила?

— Трябва да разберем какво знае за Луру, нали? Той все още се държи, но няма да е за дълго. Ела, да отидем при него.

— Аз ще се погрижа за този норман, а ти трябва да свършиш нещо по-важно — отвърна Дрюода и погледна злобно към стаята на Бриджит. — Днес малката почти успя да избяга, въпреки онези дръвници, които бях наела да я пазят. Ако не бе този рицар, тя щеше да е на свобода и ние щяхме да загубим всичко, което придобихме с толкова усилия. Десет удара с камшик ще я вразумят.

— Искаш да я нашиbam с камшик?

— Точно така. Ала преди това ѝ завържи здраво устата. Не искам слугите в къщата да научат, но искам да страда достатъчно, за да няма сили за ново бягство. Не я наранявай до кръв. На Вилхелм няма да му хареса, ако невестата му има грозни белези. — Дрюода се усмихна на старата си приятелка. — Сигурна съм, че той ще иска сам да украси нежната ѝ плът с белези, ако всичко, което съм чувала за него, се окаже истина.

Дрюода се приближи към рицаря. Клепачите му бяха натезали, а главата — отпусната. Изглеждаше така, сякаш се опитва да не заспи на масата.

— Дълга ви голяма благодарност — величествено заяви Дрюода.

Той повдигна клепачи, но му трябваха няколко мига, за да фокусира погледа си. Беше огромен младеж, със сурова красота.

Имаше силна и войнствена брадичка и набола твърда брада. Носът му бе остър, а очите — с цвета на сапфир. Да, наистина беше красив мъж.

— Вие ли сте господарката на Луру?

— Да, аз съм.

Ролан поклати глава, опитвайки се да избистри погледа си, ала онова, което виждаше, не се промени. Едрата и тромава жена, която изглеждаше два пъти по-възрастна от него, никак не съответстваше на образа, който си бе изградил за сестрата на Куинтин дьо Луру. Защо ли бе очаквал да срещне хубава млада дама?

— Нося ви радостни вести, мадам — изломоти Ролан. — Вашият брат е жив.

— Сигурно нещо сте се объркали, рицарю — остро отвърна Дрюода. — Аз нямам брат.

Ролан се изправи на крака, ала погледът му отново се замъгли и той се отпусна на пейката, проклинайки мислено тази жена, която го бе накарала да чака, и силното вино, което му бяха поднесли.

— Знам, че мислите, че брат ви е мъртъв, но аз съм тук, за да ви уверя, че не е. Куинтин дьо Луру е жив.

— Куинтин... жив?! — Дрюода съкрушено се стовари на пейката до норманския рицар. — Как... как е възможно?

— Оръженосецът на вашия брат го помислил за мъртъв и толкова бързал да се махне от бойното поле, че не изчакал да се увери с очите си. Някакви рибари намерили вашия брат и го отнесли в селището си. Минало доста време, докато се възстановил.

Дрюода трескаво започна да обмисля положението. Нямахше основания за паника. Този мъж очевидно я смяташе за сестрата на Куинтин.

— И къде... е моят скъп брат сега?

— В Арл, откъдето пристигам и аз. Отивам на север и той ме помоли да се отбия в имението и да ви съобщя радостната вест. Той има още малко работа в двора на херцога. Ще остане още няколко седмици в града, ала не искаше напразно да оплаквате смъртта му.

— Значи ще закъснее? И кога да го очаквам?

— След месец, а може би и по-скоро.

Дрюода се изправи.

— От ваша страна е изключително благородно да дойдете тук и да ми донесете тези прекрасни вести. Наистина съм ви много

благодарна.

— Мадам, задължен съм на вашия брат и това е съвсем дребна услуга.

— Задължен ли?

— Вашият брат ми спаси живота.

Дрюода нямаше никакво намерение да си губи времето в разни истории.

— Разбира се, тази вечер ще бъдете мой гост. Ще ви изпратя някоя млада девойка за компания.

Ролан отново се опита да се изправи и този път успя да се задържи на краката си.

— Благодаря ви, мадам.

Дрюода се усмихна, пожела му любезно лека нощ и го остави да чака завръщането на Хилдегард, която щеше да го отведе в стаята му.

Срещна прислужницата на двора и я попита припряно:

— Погрижи ли се за момичето?

— Не чу ли воя на кучето ѝ? Радвам се, че този звяр е завързан в колибата.

— Проклетнице, сигурно някой е разбрал какво си направила! — ядно изсъска господарката ѝ.

— Само кучето усети — увери я прислужницата. — Наоколо нямаше жива душа, за да види мъките ѝ. А какви са новините, които този норман донесе?

— От лоши по-лоши. Побързай да го заведеш в стаята му, а след това ела при мен. Чака ни доста работа.

Хилдегард тутакси изпълни заповедта на Дрюода. Когато се върна, завари господарката ѝ нервно да крачи из стаята.

— Какво се е случило?

— Куинтин е жив.

— О, не! — извика Хилдегард. — Той ще ни убие!

— Замълчи, глупава жено! — срязва я Дрюода. — И преди съм убивала и ще го сторя отново, ако трябва да запазя това, което с толкова мъки съм спечелила. Няма да позволя да ми бъде отнето нищо! Моят племенник ще пристигне в Луру след няколко седмици. Така ми каза норманът.

— Ако дойде тук, Бриджит ще му разкаже всичко — уплашено изхриптя Хилдегард.

— Тя няма да бъде тук, за да му каже — твърдо отсече Дрюода.
— До сватбата ще я заведа в имението на сир Вилхелм. След това ще отида при граф Арнулф с новината за смъртта на Куинтин. Бриджит ще бъде омъжена, преди той да пристигне, а ако всичко се нареди както съм го замислила, той никога няма да се върне — злоещо просъска Дрюода.

СЕДМА ГЛАВА

Бриджит лежеше неподвижно върху сламеника.

Сълзи се стичаха по лицето ѝ. Хлипанията я караха да потръпва, а и най-малкото движение ѝ причиняваше жестока болка.

Девојката все още не можеше да повярва, че са ѝ причинили всичко това. Тъкмо бе привършила с прането на изкаляните си дрехи, когато Хилдегард и двамата пазачи се втурнаха в колибата. Смъкнаха дрехите ѝ и я завързаха. Преди да разбере какво става, я хвърлиха по очи на пода, а мъжете я заклешиха от двете страни. Болката беше нечовешка. Сякаш огнени пламъци ближеха гърба ѝ всеки път, когато коженият камшик на Хилдегард изплющяваше върху голия ѝ гръб. Момичето не можеше да направи нищо, освен да сподавя виковете си в памучния парцал, с който ѝ бяха запушили устата. Изгуби съзнание и когато дойде на себе си, разбра, че е сама, оставена да лежи гола и окървавена върху мръсния, прашен сламеник.

Зарида безутешно, но се помъчи да се съвземе. Нямахше да се предаде! Трябваше само да вземе роклята със сапфирите и малко храна. Беше премаляла от глад, тъй като не бе яла през целия ден. Трябваше да събере силите си и да се опита отново да избяга. Но този път щеше да вземе и Улф.

Ролан неспокойно се въртеше в леглото си. Сънуваше все един и същ кошмар. Понякога онова, което му се присънваше, беше приятно, понякога тревожно или плашещо, ала Ролан никога не можа да разтълкува този сън. Не го сънуваше често, поне не толкова често, както в детството си, ала той винаги го спохождаше, когато нещо го измъчваше.

Сънят започваше с приятно чувство. Сетне следваха лица, сред които го поразяваше това на млад мъж, което изплуваше от небитието, последвано от образа на млада жена. Ролан никога не бе срещал тези хора, освен в кошмара си. Лицата бяха редом и го гледаха някак отвисоко. Ала Ролан не изпитваше страх от тях. Те излъчваха топлина,

нежност и щастие — щастие, каквото младият мъж никога досега не бе изпитвал в живота си. Ала сетне нещо разрушаваше магията, макар Ролан да не знаеше какво е то. Лицата изчезваха и на тяхно място идваше гнетящото чувство за пустота и безвъзвратна загуба.

И този път беше същото. От мятането бе паднал от ниското легло на пода. Младият мъж стреснато се събуди. Кошмарът все още го владееше.

Ролан се върна в леглото и отметна глава. Не знаеше колко дълго бе спал, ала изглежда не бе достатъчно, за да изтрезнее от силното вино.

Всъщност, никога не бе понасял добре виното. И защо, за Бога, не бе поискал бира? Главата му все още бе замаяна. Той бавно се надигна от постелята и излезе от стаята. Тръгна бавно по тъмния ходник. Долу, в голямата зала, горяха факли и по стените пробягваха сенки. Спря за малко, за да се ориентира и се огледа, за да види дали няма някой. Отчаяно се нуждаеше от чаша бира, за да проясни глава.

Бриджит затаи дъх и прилепи гръб до стената. Беше само на няколко крачи от него. Дали щеше да я познае в тъмнината? Искаше да избяга, ала краката ѝ отказваха да се движат. Гърбът я болеше и ако побегнете сега, трябваше да го направи без Улф, без дрехите си и без кон. Беше успяла само да вземе малко храна, която бе натъпкала набързо в една торба. Девойката стоеше, притисната до каменната стена, без да смее да си поеме дъх.

В този миг Ролан я видя и макар да не разпозна лицето ѝ в тъмнината, зърна дългата ѝ златисторуса коса. Пристъпи към нея и желанието му за бира се изпари. Щеше да му мине и така. Представи си как прекарва нощта с тази хубава девица, която очевидно Дрюода му бе изпратила. Това бе жест на учтивост от страна на домакинята и ако момичето не искаше охотно да сподели ложето му, скоро щеше да я накара да го стори.

Без да проговори дума, той я придърпа в стаята си и затвори вратата. Не смееше да пусне ръката ѝ, защото се страхуваше, че ще я изгуби в тъмнината. Ала риданието ѝ го стресна и той я пусна.

— Няма да те нараня — нежно прошепна рицарят. — Никога не причинявам никому болка, без да ме е предизвикал. Не бива да се страхуваш от мен.

Ролан отново хвана ръката ѝ и я придърпа към леглото. Не осъзнаваше, че фъфли и френският му е изпъстрен с доста стари нормански думи, на които неговият баща го бе научил преди много години.

— Моят ръст ли те плаши? — попита той и се втренчи в дребничкото тяло пред него. — Аз не съм по-различен от другите мъже. — Докато се взираше в нея, Ролан изведнъж я позна.

— Бъди проклета, жено, ти наистина подлагаш на изпитание моето търпение! Не ти ли бе достатъчно за един ден? Няма повече да се церемоня с теб, а ще взема това, което твоята господарка сама ми предложи!

Бриджит се скова от страх от мига, в който той заговори, защото стаята на Дрюода се намираще точно отсреща и тя се изплаши да не ги чуе. Но не разбираше нито дума от това, което този омразен мъж ѝ говореше. Очевидно беше пиян, защото заваляше думите, а освен това използваше и някакви непознати изрази. Тонът му бе груб и не вещаеше нищо добро. Девојката с ужас осъзна, че и тази нощ няма да може да избяга.

Мълчанието ѝ накара Ролан да реши, че момичето се е примирило и започна да съблича дрехите си. Ала виното бе замъглило не само ума му. Не изпитваше никакво желание. Дръпна девојката, хвърли я върху леглото и разгърна пелерината ѝ. Не се изненада, че отдолу беше гола. Пръстите му докоснаха стройните ѝ бедра и се плъзнаха между тях. Продължи грубо да изследва женското тяло и потърси гърдите ѝ. Те бяха закръглени и твърди, узрели за мъжка ласка. Сигурно на сутринта щеше да има синини върху нежната кожа, тъй като милувките на Ролан бяха доста груби.

Ала той не причиняваше болка на Бриджит. Нищо повече не можеше да я нарани. Тя бе загубила съзнание в мига, в който гърбът ѝ бе докоснал твърдото легло, върху което я бяха хвърлили. Беше гола под пелерината, защото не можеше да понася каквато и да е дреха да се допира до разранения ѝ гръб. Едва издържаше и допира на пелерината, а когато твърдото легло срещна голия ѝ гръб, непоносимата болка я накара да изпадне в несвяст.

Ролан не разбра, че жената под него е припаднала. Той не съзнаваше, че движенията му ставаха все по-мудни, макар че се удържаше да не заспи. Тъкмо се настани между бедрата ѝ, готов да

проникне в нея, когато силите му окончателно го напуснаха и той
потъна в мъртвешки сън.

ОСМА ГЛАВА

Рано на следващия ден Хилдегард потропа на вратата на стаята на норманския рицар. Двете с господарката ѝ предпочитаха младият мъж да си тръгне колкото се може по-скоро от Луру. Миг по-късно отвътре се чу пронизителен писък и прислужницата бързо отвори вратата.

— Господи! — не повярва на очите си Хилдегард, когато видя Бриджит легнала до нормана, а голите им тела — преплетени. — Дрюода ще убие някого заради това!

Тя побърза да се изниже от стаята, оставяйки Ролан и Бриджит да се гледат смаяно един друг.

Бриджит го отблъсна и простена, когато гърбът ѝ се отърка в грубата постеля. Болката вече бе поутихнала, но гърбът ѝ все още беше възпален. Тя отново не бе успяла да избяга от Дрюода и този мъж я бе възпрял не един, а два пъти.

Случилото се с нея през вчерашния ден бе достатъчно ужасно, а изглежда нощес този омразен човек я бе изнасилил. Нима имаше на света по-прокълнато същество от нея? Беше изнасилена, но слава на Бога, бе загубила съзнание и не помнеше нищо от дивашкото поругаване. Бриджит бе благодарна поне за тази милост.

Ролан стана от леглото и без да каже нещо, бързо се облече. Противно на волята си, не можеше да откъсне очи от голото ѝ тяло, което през цялата нощ бе топило постелята му. Младият мъж изръмжа. Тялото ѝ представляваше хубава гледка, което обаче не можеше да се каже за останалата част от момичето. То беше мръсно, а косата му — сплъстена и рошава. Не можеше да отгатне възрастта ѝ, макар че тялото ѝ бе гъвкаво и стройно, а лицето — с правилни черти. Спомняше си, че гласът ѝ бе млад и мелодичен, но това бе всичко, което помнеше. Ролан се извърна, почувствал се неловко под изпитателния ѝ поглед.

— Даваш ли си сметка какво си ми причинил? — изрече Бриджит.

— Да — дрезгаво отвърна той, — но какво значение има? — добави с по-уверен глас, докато пристягаше кожения ремък на ножницата си. — Не мога да кажа, че съм изпитал удоволствие. Всъщност, дори не си спомням, че съм те облядал.

Девојката не можа да повярва на ушите си.

— Не си спомняш?

— Бях пиан — равнодушно изрече рицарят.

Не му оставаше нищо друго, освен да си признае.

Тя започна тихо да плаче и Ролан притеснено се огледа, сякаш очакваше някой да му се притече на помощ. Погледна с надежда към вратата, ала в същия миг тя избухна в кикот и той бързо се обърна.

— Да не си полудяла, момиче? — озадачено я изгледа той.

— Може би ти дължа благодарност. В крайна сметка, какво означава този позор в сравнение с ужасната участ, от която ме спаси? Сега сир Вилхелм няма да ме иска за жена, след като съм била изнасилена от един пиан рицар.

Ролан не успя да ѝ отговори, защото Дрюода се втурна в стаята, следвана от Хилдегард. Кипеше от гняв.

— Значи е истина! — нахвърли се тя върху Бриджит. — Ти провали всичките ми планове за теб, като си се отдала на този мъж! — пронизително изкрещя тя. — Ще те накарам да съжаляваш за това, Бриджит!

— Аз не съм му се отдала, Дрюода — твърдо отвърна младото момиче. — Той ме довлече тук и ме изнасили.

— Какво? — избухна Дрюода и лицето ѝ почервения от ярост.

Бриджит бавно се загърна с пелерината, за да прикрие голотата си. Сетне се обърна към Ролан.

— Кажи ѝ как се озовах в стаята ти.

Ролан погледна сърдито към Бриджит, а сетне насочи поглед към Дрюода. Беше започнал да разбира, че е направил грешка. Беше под достойнството му да позволи някой да пострада заради него и затова веднага си призна:

— Момичето казва истината. Натъкнах се на нея случайно и помислих, че вие сте ми я изпратили. Нали казахте...

— Но какво си правила близо до стаята му? — извика Дрюода и Бриджит веднага съобрази какво да каже.

— Отидох да си взема малко храна, тъй като вчера почти не съм слагала залък в устата си.

— Храна? — Дрюода изобщо не повярва на думите ѝ.

Девојката посочи към пода.

— Ето там, в торбата е. — Мислено се помоли Дрюода да не надзърне в торбата, защото щеше да види, че вътре има повече храна, отколкото Бриджит можеше да изяде на едно ядене.

Ала в този момент Дрюода изобщо не се интересуваше от храната.

— Защо не извика, Бриджит? Ти си искала той да те обладае, за да провалиш плановете ми!

— Не, не е истина! — извика момичето, едновременно възмутено и уплашено.

— Тогава защо не си викала за помощ?

Бриджит наведе глава и едва чуто прошепна:

— Защото съм припаднала.

Ролан избухна в смях.

— В такъв случай, нищо лошо не е станало, мадам, щом като момичето дори не си спомня. Можем да приемем, че нищо не се е случило.

— Нищо ли?! — изкрещя Дрюода. — Тя беше девствена... и обещана на друг.

— Девствена! — смая се Ролан. Тази мисъл изобщо не беше му минавала през главата.

Господи, в каква каша се бе забъркал! Изненадата му обърка Дрюода.

— Не си ли разбрал?

— Ами аз бях... твърде пиян, за да забележа, това е истината — изпелтечи Ролан.

— Това не променя стореното от теб — горчиво заключи Дрюода.

Тя нервно закри из стаята, без да обръща внимание на останалите. Отдавна трябваше да се е разправила с това момиче, ала вече бе твърде късно. Измаменият годеник щеше да разпитва за нея. Какво щеше да прави пък с него? Сега той вече нямаше да иска да се ожени за Бриджит, след като не бе девствена.

Трябваше много бързо да се отърве от малката и то преди Куинтин да се върне.

— Дрюода... — Хилдегард се бе приближила до нея и тихо зашепна: — Дай я на този рицар и всичките ти проблеми ще се решат от само себе си.

— Какво?

— Той очевидно е сметнал, че тя е крепостна и продължава да мисли така. Дай му я и му кажи никога повече да не я връща тук.

— Да, но когато останат сами, тя ще му разкрие истината — просъска Дрюода.

— Тя сигурно вече му го е казала, но той не ѝ е повярвал. Очевидно я смята за крадла и лъжкиня, така че ти трябва само да потвърдиш мнението му за нея. Кажи, че е изпечена лъжкиня. Измисли нещо и го накарай да я отведе далеч от Луру.

— Хилдегард, ти си истинско съкровище! — благодарно я погледна Дрюода.

— Но първо побързай да го изведеш от тази стая, докато не е забелязал, че няма кръв по леглото.

— Какво!

— Изглежда Бриджит не е била девствена.

Дрюода застина на мястото си. В гърдите ѝ забушува неукротим гняв. Значи Бриджит все пак ги бе измамил. Сега вече смяташе, че случилото се е истинско щастие, тъй като сир Вилхелм дьо Арсне щеше да анулира брака, след като разбереше истината за невестата си. Предложението на Хилдегард беше чудесно. Бриджит щеше да се превърна в крепостна и норманът да я отведе със себе си.

— Върви в стаята ми, Бриджит и ме чакай там — остро ѝ нареди Дрюода.

Бриджит рязко вдигна глава.

— А какво ще стане с него?

— Прави това, което ти казах!

Без да се колебае повече, девойката вдигна торбата си от пода и вдървено излезе от стаята.

Дрюода я изпрати до вратата и изчака, докато любопитството надвие смущението на Ролан.

— Какво ще правиш с нея?

Жената отмина с пренебрежение въпроса му и с погнуса огледа стаята.

— Тук мирише на похот — гнусливо измърмори тя и напусна стаята.

Ролан тръгна след нея и я настигна тъкмо, когато влизаше в голямата зала.

— Попитях какво смяташ да правиш с нея. Тя може и да е виновна за други неща, но в случая вината не е нейна. Не ѝ причинявай болка.

— Знам кой е виновен за всичко — бавно отвърна Дрюода и обвинително го изгледа.

— Грешката ми бе съвсем неволна, мадам. Ти ми обеща жена за през нощта, освен ако нещо не бъркам...

Дрюода припряно въздъхна.

— Трябваше да чакаш момичето, което бях определила за теб, а не да се нахвърляш върху тази, чиято единствена ценност бе нейната девственост.

— Девствеността не е най-ценното нещо за една крепостна.

— Но за тази беше. Много я бива да си съчинява разни истории... По-точната дума за нея е, че е изпечена лъжкиня.

— И какво смяташ да правиш сега с нея?

— Нищо не смятам да правя с нея. Тя е твоя и можеш да я отведеш с моята благословия.

Ролан бавно поклати глава.

— Но, мадам, аз не я искам.

— Миналата нощ си я искал — остро му напомни тя. — Имаше един благородник, който бе съгласен да се ожени за нея, заради девствеността ѝ. Сега това вече е немислимо, така че аз не я искам в дома си. Ако не я вземеш, ще накарам да я убият с камъни, загдето се е отдала на разврат. Аз съм нейна господарка и мога да разполагам с живота ѝ.

— Със сигурност не можеш да направиш подобно нещо.

— Ти не разбираш, сир Ролан... — Дрюода трескаво се опитваше да измисли някакво правдоподобно обяснение. — Това момиче бе слабостта на моя брат. Той бе толкова влюбен, че се отнасяше с нея като към истинска дама. Именно заради това тя е толкова разглезена и надменна. Мислеше се за нещо повече, отколкото

е всъщност. Тя е крепостна, но слабостта на брат ми я превърна във високомерна и непокорна девойка.

— Щом брат ви я е обичал, значи тя трябва да бъде тук, когато той се върне.

— И да узнае, че мъжът, комуто се е доверил, я е изнасилил? Той я пазеше за себе си — сухо добави Дрюода. — Когато стане дума за това момиче, Куинтин се превръща в истински глупак. Не исках да го признавам, защото това ме кара да се срамувам, но той възнамеряваше да се ожени за нея. Трябва да я махна оттук. Не мога да позволя на това момиче да остане в замъка и да рискувам брат ми да се ожени за крепостна. Отведи я със себе си и ми обещавай, че никога повече няма да я върнеш тук, защото ще я убия.

Ролан се почувства съвършено безпомощен. Принуждаваха го да вземе една крепостна, от която нямаше никаква нужда и която само щеше да му бъде в тежест по пътя към къщи. Ала нямаше друг избор, не можеше да позволи момичето да умре заради глупостта му.

— Ще отида да оседлая коня си, мадам — процеди през зъби младият мъж. — Изпратете момичето в конюшната и аз ще я взема със себе си.

— Не съжالياвай толкова, рицарю. Сигурна съм, че ти ще имаш повече късмет от мен и ще съумееш да пречупиш високомерието ѝ. А щом веднъж я усмириш и я научиш на послушание и покорство, тя ще бъде чудесна слугиня във всяко отношение.

Виждайки, че думите ѝ не успяват да смекчат гнева на Ролан, тя побърза да добави:

— Наистина съжالياвам, че посещениято ти в Луру завърши по този начин. Позволи ми да те посъветвам нещо. Ще си спестиш много неприятности, ако не казваш на момичето, че господарят ѝ е жив.

— Защо?

— Тя си мисли, че Куинтин е мъртъв. Ако знае, че е жив, няма да се спре пред нищо, за да го намери. Ако се смяташ за негов приятел, не мисля, че би искал това да се случи.

От гърдите на Ролан се изтръгна отчаяна въздишка. Наистина добре се бе подредил — какво щеше да стане, ако Куинтин дьо Луру узнае, че той, Ролан е обезчестил момичето, за което Куинтин е смятал да се ожени? Нямаше никакво значение дали е крепостна, или не.

— Имаш думата ми. Тя никога няма да се върне.

След като Ролан се запъти към конюшната, Дрюода повика Хилдегард. Радостта им нямаше край.

— Върви и помогни на Бриджит да си събере нещата. Новият ѝ господар ще я чака в конюшната, така че ѝ кажи да побърза. — Лицето на Дрюода сияеше от щастие.

— Ами ако тя не пожелае да тръгне с него? — попита прислужницата.

— Кажи ѝ, че се отказвам от попечителството си над нея. Тя ще бъде толкова доволна, че няма да може да повярва на късмета си, а после вече ще бъде твърде късно. Обясни ѝ, че норманът се чувства толкова виновен за случилото се, че настоява да я съпроводи до замъка на граф Арнулф, който в момента е на посещение при херцога на Мен.

— Но граф Арнулф никъде не е заминал.

— Разбира се, че не е заминал, глупачке, но ако тя си мисли, че е в Мен, няма да задава въпроси, когато се запътят на север. А когато стигнат достатъчно далеч на север, дори и да избяга от нормана, едва ли ще успее да се върне сама в Бери. — Дрюода широко се усмихна. Най-сетне всичко си идваше на мястото!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бриджит плахо приближи конюшната. Още не можеше да повярва, че може да напусне Луру през деня, без да е принудена да се промъква в мрака. Беше истинско чудо, макар и да не ѝ бе много по сърце. Трябваше да го стори в компанията на мъж, който я бе изнасилил и когото презираше. Един непознат, който бе осквернил невинността ѝ, и то пиян. Чувстваше се безкрайно унижена, ала странно, дълбоко в себе си изпитваше чувство на благодарност към този човек.

Влезе в конюшната и го видя, застанал до огромния си сив кон. На дневната светлина жребецът, за разлика от господаря си, не изглеждаше толкова страшен. Когато я видя, тъмносините очи на Ролан гневно светнаха.

— Да не би да съм те накарала да чакаш? — плахо попита тя.

Той потисна раздражението си.

— Качвай се на коня — рече той и примирено въздъхна.

Бриджит рязко се отдръпна.

— На твоя кон? Не, аз ще яздя моята кобила.

— В името на Бога, качвай се на този кон, иначе ще те оставя тук!

Да я остави тук? В никакъв случай!

— Моля те, ще ми позволиш ли да яздя зад теб? — осмели се да попита тя, мислейки за разранения си гръб.

— А къде ще сложиш вързопа си?

— Между нас двамата.

— Ха! Значи ми нямаш доверие?

— О, не! — побърза да го увери младото момиче. — Ти каза, че това, което се е случило миналата нощ, е било грешка и аз напълно ти вярвам.

— Можеш да бъдеш сигурна в това. Предпочитам жените да ме желаят и със сигурност да са по-привлекателни от теб —

безцеремонно заяви Ролан, оглеждайки с погнуса окаляната пелерина и дългата ѝ сплъстена коса.

Обидните му думи я жегнаха и светлосините ѝ очи овлажняха. Той нямаше никакво право да я обижда, но се налагаше да го преглътне. Трябваше да напусне час по скоро имението, преди Дрюода да е променила решението си.

Ролан се обърна и възседна огромния си кон, а сетне ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи зад него. Тя я пое, но забеляза гневния му поглед.

— Щом не ме харесваш, защо ме взимаш със себе си?

— Нямах друг избор.

Значи това било, нещастно си помисли Бриджит. Хилдегард я бе излъгала — той изобщо не искаше да я придружава. Но Дрюода притежаваше способността да кара хората да изпълняват желанията ѝ, дори и мъже като този. Никога досега не се бе чувствала толкова нежелана и отхвърлена, но нямаше друг избор, освен да тръгне с този рицар, който не криеше презрението си към нея.

Стисна силната му ръка и той без усилие я метна на седлото зад себе си. От двете страни на коня висяха големи торби с провизии и лични вещи. Никак не ѝ беше удобно, особено след като сложи своя вързоп между тях.

Намести се колкото можа и оправи полите на туниката си. Сетне изпъна гръб, който още я наболяваше, чакайки го да потегли. Ала той не пришпори жребеца.

— Какво има? — нерешително попита тя, след като изминаха няколко минути. — Аз съм готова.

Мъжът въздъхна.

— Ти наистина ли си толкова невежа или нарочно ме предизвикваш?

— Да те предизвиквам?

— Трябва да се хванеш за мен, момиче, иначе ще се намериш на земята.

— О! — Лицето ѝ почервения и тя бе благодарна, че той не можеше да го види. — Но аз не мога да те стигна. Вързоп с дрехи ми пречи.

— Хвани се за ризницата ми — рязко рече той, обърна се през рамо и добави още по-грубо: — И те предупреждавам да не се пускаш.

Ако паднеш и си счупиш нещо, не очаквай от мен да се грижа за теб.

— Ами ако раните не ми позволяват да яздя?

— Ще те избавя от мъките ти.

Бриджит занемя от ужас.

— Аз не съм ранено животно, което трябва да се доубие!

— Не ме карай да ти докажа обратното.

Бриджит бе толкова потресена, че не каза нищо повече. С огромно нежелание се хвана за него и той пришпори коня си. Премина през отворената порта и препусна към селото. Бриджит бе принудена да се държи здраво за ризницата му с двете си ръце, така че не можа да помахна на крепостните селяни, които бяха наизлезли да я изпратят.

Когато излязоха на пътя, Ролан пришпори коня си. Изглежда бързаше час по-скоро да се отдалечи от това място. Младото момиче се зарадва, когато видя, че се насочиха на север към Орлеан, тъй като Мен бе на север. Беше нещастно стечение на обстоятелствата, че граф Арнулф не беше в Бери, тъй като никак не ѝ се искаше да остава задълго в компанията на този рицар. Но до Мен имаше доста път и тя трябваше да се примири със съдбата си.

Но пък колко хубаво щеше да бъде, когато отново види граф Арнулф! Старият рицар изглеждаше страшен, но грубите му маниери не можеха да я заблудят — Бриджит знаеше, че има златно сърце. И той щеше да скърби за Куинтин и на нея никак не ѝ се искаше да му съобщи тази лоша новина, защото незарастналата ѝ рана отново щеше да се отвори, да я обземе чувството за безвъзвратна загуба.

Пътят минаваше през долината на Рона, която през лятото и есента бе обрасла с буйна зеленина. Преди около триста години бяха засадили кипарисови дървета по тези места, повечето от които вече бяха изсъхнали, а голите им и изпочупени клони им придаваха доста неприветлив вид.

Докато Бриджит си представяше срещата с граф Арнулф, спътникът ѝ бе потънал в мрачни размисли. Гневът му още не се бе уталожил. Знаеше, че това момиче ще бъде бремене за него. Тя не можеше да му предложи нищо, а и той не искаше нищо от нея. По време на дългия път до Монвил трябваше да купува храна за двама или да ловува, а освен това да плати и нейната такса при преминаването на река Лоара между Орлеан и Анжер. А което бе още по-лошо, тя щеше да го забави, тъй като конят му трябваше да носи допълнителен товар.

Пътуването до Монвил и без това нямаше да бъде леко, а това момиче щеше още повече да го затрудни. Младият мъж въздъхна.

Широкият друм, пресичащ централна Франция, бе доста по-оживен, отколкото многобройните черни пътища. Много хора отиваха на юг, но малцина пътуваха на север, така че Ролан едва ли щеше да бъде забавен от други пътници. Ги вероятно вече имаше солидна преднина, и бе напълно възможно да е преминал по-голямата част от пътя по поречието на реката.

Дали ще стигне навреме в Монвил? Дали Турстон от Мезидон бе нападнал имението, както Ги се опасяваше? Щеше да пътува най-малко още седмица, преди да разбере отговора. Докато двамата препускаха към дома на Ролан, нетърпението му растеше с всяка измината левга.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Наближаваше обяд, когато двамата съгледаха в далечината някаква страноприемница. Щяха да стигнат Орлеан чак на другия ден вечерта. Конят трябваше да си почине, тъй като оставаше още доста път до Монвил. Жребецът Хун бе най-голямото съкровище на Ролан, най-добрият от конюшните на баща му. Той не бе привикнал да носи на гърба си двама души и младият рицар никак не бе доволен от допълнителното тегло, с което го бе натоварил.

В страноприемницата, която се стопанисваше от монаси, имаше още неколцина пътници. Наблизо бе разположено малко селце. Един от пътниците изглежда бе търговец, а вторият — възрастен рицар, придружаван от съпругата си и двете си дъщери. Третият бе пилигрим, тръгнал на поклонение. Ролан поздрави с кратко кимване тримата мъже и отведе коня си до потока да го напои. Чудеше се какво ли си мислеха за него непознатите — сам мъж, тръгнал на път само с едно младо момиче. Със сигурност не му беше оръженосец, но след време щеше да я научи да изпълнява част от задълженията на оръженосците.

Скочи от коня и след това помогна на Бриджит да слезе.

— Ти никога ли не се миеш, момиче?

Очите ѝ се разшириха и той забеляза, че са големи и светли. Вирнатата ѝ брадичка издаваше вродена гордост черта, която той трябваше да пречупи, преди да пристигнат в Монвил. Една дръзка крепостна ще страда доста с господарка като мащехата му.

— О, привикнала съм често да се къпя — меко отвърна девойката, но очите ѝ го гледаха предизвикателно, — но миналата нощ паднах, преди ти да ме спреш на пътя, а след това нямах време да се измия.

— Измий се в потока, доколкото можеш — нареди ѝ той.

— Но наоколо има хора! — възмутено възрази Бриджит. — Не мога да се къпя в присъствието на всички тези непознати мъже.

— Едва ли ще привлечеш вниманието им — язвително подхвърли Ролан. — И побързай. Потегляме след час.

Господи, нямаше да му позволи отново да я нарече мръсна! Запъти се към потока и се огледа за някакво място, където да се скрие от любопитните погледи, но той подвикна след нея:

— Избери място, откъдето ще мога да те наблюдавам.

Бриджит настръхна от гняв. Дали този грубиян се страхуваше да не я нападнат или по-скоро се боеше да не избяга? Едва ли точно сега щеше да се опита да избяга. Нуждаеше се от закрилата му, докато стигнат до Мен и граф Арнулф.

Откри една голяма скала близо до водата и коленичи зад нея. Свали пелерината си и я изплакна няколко пъти, а сетне бавно наплиска лицето си в ледената вода, докато не изтръпна от студ. След това изми ръцете и краката си, а най-накрая разплете косата си, все още сплъстена от калта, и потопа глава във водата. Усещаше върху себе си любопитните погледи на пътниците. Лицето ѝ пламна. Обаче бе решена да се изкъпе, доколкото може в студените води на потока и ако този едър и груб норман още веднъж си позволи да я нарече мръсна, ще му се изплюе в лицето.

Бриджит развърза вързопа с вещите си, извади първо храната, а след това и гребена си от еленов рог. Огледа се в огледалото си от излъскана стомана. По лицето ѝ личаха съвсем леки драскотини, но те скоро щяха да изчезнат. Отново бе заприлича на себе си.

Лекият ветрец разроши косата ѝ, бързо я просуши, а слънцето напече мократа ѝ пелерина. Бриджит лакомо изгълта сладкия хляб, който Алтия бе изпекла, и няколко захаросани фурми. От време на време стрелваше с поглед високия рицар в двора на странноприемницата, които, зает с коня си, не ѝ обръщаше никакво внимание.

Ролан се преструваше, че е изцяло погълнат от изчеткването на жребеца си, ала крадешком хвърляше по някой поглед към Бриджит, смаян от красотата ѝ. Чистата вода бе разкрила фините черти на лицето ѝ, а блестящата и руса коса бе като злато. Тя наистина приличаше на благородна дама. Едва сега разбра защо Куинтин се бе влюбил в тази девойка. Трябваше да внимава много и в никакъв случай да не ѝ даде да разбере, че и той самият е запленил от младостта и прелестта ѝ. Не биваше да ѝ позволява отново да си вирне носа. Сега тя бе негова крепостна и завинаги щеше да си остане такава, зарече се Ролан.

Трябваше да се насили, за да си го припомни, когато малко по-късно тримата мъже се приближиха към него.

— Извинете, сир — попита единият, — от юг ли идвате? Ролан кимна. — Какви са новините оттам? Сарацините разгромени ли са?

— Да, всички разбойнически свърталища бяха опожарени — отвърна рицарят и отново се зае с коня си. Не бе в настроение за разговори.

— Видя ли, Мейнар. — Търговецът потупа възрастния рицар по гърба. — Казах ти, че няма да има нужда от теб. Новините, които ни каза, са чудесни, млади момко — обърна се гой към Ролан. — Аз съм Нетар дьо Лион, а това е моят брат — Мейнар. Караме вино за епископа на Тур. А този приятел е...

— Джонас дьо Савой — представи се пилигримът. — Аз също идвам от Тур, бях на поклонение на гроба на Свети Мартин. Следващата година смятам да отида до Светите места.

Доброто възпитание повеляваше и Ролан да се представи. Не можа да сдържи усмивката си, когато чу пресипналия глас на възрастния мъж, който приличаше на закоравял пияница. Беше срещал много такива мъже, които непрекъснато кръстосваха страната.

— Не можахме да не се възхитим на съпругата ви, сир — любезно се обади Нетар. — Не всички мъже са такива щастливци.

— Трябва да ни извините, млади момко — намеси се Джонас. — Подобна красота е истинска радост за старите ми очи.

— Момичето не е моя съпруга — грубо рече Ролан и отново се извърна към коня си, надявайки се, че тези досадници най-сетне ще го оставят на мира.

Ала мъжете не помръднаха.

— Тогава е ваша сестра?

— Не.

— Компаньонка? — настоя Нетар.

— Тя е моя слугиня — рязко заяви Ролан.

— Но тя има благороднически произход! — изненадано възкликна Джонас.

— Външния вид често лъже — рече Ролан. — Това момиче е крепостна.

— Значи е незаконородена?

— Не знам нищо за родителите й. — Ролан започваше да се дразни.

— А не бихте ли искали да продадете услугите й? — попита Нетар.

Мъжът привлече вниманието на младия норман.

— Моля?

Очите на Нетар дьо Лион заблестяха.

— Не бихте ли обмислили предложението ми да я купя? Ще ви дам добра цена за нея. Такава красавица ще бъде истинско украшение за замъка ми.

Ролан с удоволствие би се отървал от момичето, но бе дал дума на Дрюода.

— Мисля, че не. Когато това момиче ми бе дадено, обещах, никога да не се върне по тези земи.

— Била ви е дадена?! Но това е невероятно! — Нетар бе искрено изумен. — В такъв случай господарката й сигурно е била жена, и то доста ревнива.

— Да, жена беше — потвърди Ролан, но не добави нищо повече.

— Но вие явно не я искате — изгледа го в упор Нетар. — Вижда се съвсем ясно. А момиче с подобна красота не е родено да бъде слугиня.

— Дори и Венера да бе, пак щеше да ми е в тежест — изръмжа Ролан. — И въпреки всичко съм длъжен да я задържа.

Нетар поклати глава и въздъхна.

— Жалко. Как може да не оценявате такова съкровище!

— Тя наистина е хубавка — намръщи се Ролан, — но въпреки всичко е истинско бреме.

— Този мъж е слепец — отбеляза Нетар, след което тримата мъже учтиво се сбогуваха и се отдалечиха.

Ролан ги изпрати със свъсен поглед. Какво знаеха тези хора? Франките глезеха жените си и боготворяха красотата им. Според Ролан, това бе глупаво. Една жена си бе жена и нищо повече. Беше глупаво да се смята, че е нещо безценно. Тя бе призвана да служи на мъжа и толкоз.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като косата ѝ напълно изсъхна и придоби копринен блясък, Бриджит я сплете на две плитки, завърза вързоп с вещите си и неохотно се присъедини към Ролан в двора на страноприемницата. Той я настани на една от пейките в сенчестия двор и ѝ заповяда да го чака.

Девојката се чувстваше засегната от грубото му държание. Очакваше да направи одобрителна забележка относно външния ѝ вид и се обиди, тъй като той не ѝ обърна никакво внимание. Ала тя се подчини на кратката му заповед и търпеливо седна на пейката. В двора на страноприемницата бе доста оживено и мъжете нахално я зяпаха, а това я накара да се почувства още по-неудобно.

Ролан влезе вътре, за да попита за храна за из път, доволен, че тя се бе погрижила за себе си, а и си носеше провизии. След няколко минути някакъв млад мъж се приближи до Бриджит. Тя нямаше нищо против да има компания, ала скоро разбра, че непознатият е чужденец, англичанин или ирландец, ако се съдеше по тъмната му коса, а тя не разбираше езика му. Но младият мъж не се отказваше от опитите си да завърже разговор и с цялото си държание показваше колко възхитен е от красотата ѝ.

Внезапно Ролан изникна отнякъде и застрашително се надвеси над нея, сложил ръце на кръста, с гневен блясък в очите. Протегна ръка, дръпна я рязко и я изправи на крака. Младото момиче отвори уста, за да се възмути от грубостта му, ала срещна студения му поглед и реши, че е по-добре да замълчи.

— Познаваш ли този мъж?

— Не.

— И въпреки това го покани да седне до теб и разговаря с него — изръмжа Ролан. Обвинителният му поглед се прикова върху изплашеното ѝ лице.

— Не съм — меко отвърна девојката, — макар че няхах нищо против, когато той седна при мен. Обаче не можах да разбера нито

дума от това, което ми каза, така че случилото се няма никакво значение.

— Винаги ли се държиш по този начин с непознати? — грубо настоя той, без да обръща внимание на последните й думи.

— Не съм направила нищо лошо — побърза да се защити Бриджит. — Имах нужда от нечия приятелска усмивка.

— Не от това се нуждаеш — заплашително рече рицарят.

Не й даде възможност да отговори, стисна я за ръката и я поведе през двора към мястото, където бе завързан коня му. Тя се почувства засрамена, че я влачеха като някое, непослушно дете и се опита да се измъкне от железната му хватка.

— Настоявам да ме пуснеш! — високо заяви тя.

Ролан рязко спря, извърна се към нея и невярващо я изгледа.

— Ти настояваш?

— Нямах никакво основание да се държиш по този начин с мен.

— Значи господарката ти е била права. Твоето безочие е поразяващо — изръмжа той.

Без да каже нищо повече, Ролан се метна на коня и настани Бриджит зад гърба си. Препуснаха в галоп по пътя. Не си проговориха през остатъка от деня. Когато се стъмни, той отби от пътя и навлезе в гората.

— Защо минаваме по този път? — осмели се да попита Бриджит, изплашена от тъмнината.

— Предпочитам мълчанието ти — грубо отвърна младият мъж. — Трябва да намеря място, където да пренощуваме.

— Искаш да кажеш, че ще спим в гората?

— Виждаш ли село наблизо?

Девойката замълча, ала в съзнанието й изплуваха страховити картини, породени от злокобни истории за разбойници и убийци, бродещи нощем из горите.

Дърветата ставаха все по-гъсти и през клоните им не се процеждаше никаква светлина. Излязоха на малка поляна и Ролан спря коня. Нареди й да разчисти и да събере сухи клони за огън. Тя се подчини, без да каже дума, а той отиде да завърже коня си.

Бриджит реши, че той не е успял да купи храна в страноприемницата и затова любезно рече:

— Имам още малко храна и ако искаш, ще си я разделим.

— Извади я и я донеси край огъня.

Бриджит извади останалите провизии и той седна до нея. Докато се хранеха, тя внимателно го наблюдаваше. Съчките в огъня пукаха, а пламъците хвърляха дълги сенки наоколо, правейки гората зад тях да изглежда още по-тъмна и страховита. Девойката не преставаше да се пита защо един толкова хубав мъж има такова отвратително държание. Нима всички нормани са грубияни, властни и навъсени?

— Кога ще пристигнем в Мен? — попита Бриджит, след като се нахраниха. — Никога не съм била на запад от Бери.

— Защо питаш?

— Просто исках да знам — прошепна тя, изплашена от пронизващия му поглед. — Нали там ще се разделим.

— Какво? Разделяне? Предупреждавам те да не ме предизвикваш.

— Но нали не ме искаш? — спокойно му напомни тя.

— Това няма никакво значение! Насилиха ме да те взема и ще трябва да останеш с мен.

— Защо ме мразиш толкова?

— А ти не ме ли мразиш? — неочаквано попита той.

Младото момиче изненадано го погледна.

— Ако смяташ, че те мразя само защото се държиш грубо с мен, откакто напуснахме Луру, дълбоко се лъжеш.

Ролан се засмя и лицето му се разведри. Озарени от смеха, чертите му станаха още по-хубави.

— Значи смяташ, че съм груб, така ли?

— Разбира се, че си — възмутено отвърна Бриджит. — Заплаши ме и се държа ужасно грубиянски с мен в двора на странноприемницата, сякаш нямам право да говоря с когото си пожела.

— Ти нямаш никакви права. — Гласът му стана студен и искриците смях внезапно изчезнаха от очите му. — Нека се разберем веднъж завинаги, момиче. Няма да говориш с никого без мое разрешение.

Думите му я развеселиха.

— Не говориш сериозно, нали? Предполагам, че ти не си виновен, че си такъв, но преминаваш границите на доброто възпитание. Аз наистина съм ти благодарна за закрилата, но това, че си

мой придружител, не ти дава право да ми заповядваш какво да правя и с кого да разговарям.

Ролан остана смаян за миг, сетне избухна:

— В името на Все светии, тя е била права! Каза ми, че ще се опиташ да се държиш дръзко и нахално, но и през ум не ми мина, че ще излизаш с хитрини и пред мен!

Дойде му до гуша. Ала ако не искаше да стане по-лошо, трябваше бързо да се махне от момичето. Отиде до коня си, възседна го и препусна по посока на пътя. Бързата езда щеше да охлади гнева му.

Бриджит невярващо се втрени в отдалечаващия се ездач. Смайването ѝ бързо премина в страх, колкото повече заглъхваше шума от копитата на жребеца.

— Но какво съм направила? — прошепна тя. — Защо този мъж ме ненавижда толкова?

Приближи се до огъня и се загърна плътно с пелерината си. Той ще се върне, опита се да се успокои тя. Сигурно ще се върне.

Усилвани от вятъра, нощните звуци станаха по-отчетливи и Бриджит потръпна. Сви се на кълбо върху студената земя и покри лицето си с пелерината. Ще се помоли на Бог да ѝ помогне, а след това ще се помоли и за Ролан от Монвил.

— Моля те, върни се — уплашено прошепна девойката. — Кълна се, че повече никога няма да повишавам глас. Кълна се, че няма да споря с теб. Ако се върнеш, повече никога няма да проговоря!

Тихото пукане на огъня я унесе и тя заспа.

Когато Ролан се върна, я намери свита на кълбо край догарящия огън. Той извади одеяло от торбите, привързани за гърба на коня, постла го и легна до нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ролан внезапно се събуди, усетил някаква опасност. Скочи на крака, измъкна меч си и се огледа. Беше малко преди разсъмване и сивкавото небе правеше тъмните сенки в гората още по-тайнствени. Но колкото и да се взираше, рицарят не можа да види нищо. Тялото му бе изпънато, готово да посрещне всеки вражески удар.

Изведнъж съзря огромния звяр, притаил се само на няколко метра от него. Приличаше на куче, ала Ролан никога не бе виждал толкова голямо куче.

Без да отделя поглед от звяра, Ролан побутна спящото момиче с ботуша си. Тя бавно се изправи и кучето се надигна.

— Бързо се скрий зад мен! — процеди Ролан.

— Защо? — Напрегнатият му глас я разтревожи, а когато видя извадения меч, уплашено прошепна: — Какво има?

— Ако държиш на живота си, направи това, което ти казвам!

Бриджит пристъпи предпазливо и се скри зад широкия гръб на Ролан. В този миг чу животинско ръмжене и сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите. Колебливо и много бавно, тя подаде глава и видя животното. Дори и в този сумрак не можеше да сбърка. Заобиколи мъжа и застана между него и кучето. Младият мъж се втренчи невярващо, когато тя прегърна огромната глава на звяра и радостно се засмя, щом той завря муцуна в шията ѝ и припряно започна да я ближе.

— Да не би да обладаваш някаква незначайна сила върху зверовете? — смаяно попита той. В гласа му се прокрадна нотка на страхопочитание. Ами ако това момиче е вещица?

Бриджит го погледна и широко се усмихна.

— Това е моето куче. Улф ни е проследил.

Ролан прибра меч в ножницата си и изръмжа.

— Не мога да повярвам, че те е следвал през целия ден от Луру дотук.

— Аз съм го отгледала от пале и той никога не се е отделял от мен. Сигурно миналата нощ е избягал от колибата си, докато са го

хранили с другите кучета в имението. Много е умен.

Ролан се извърна, без да каже нищо. Метна се на коня и без да я погледне, се насочи към гората.

— Къде отиваш? — извика Бриджит.

— С малко късмет, може да донеса прясно месо за обяд — отвърна през рамо Ролан. — А ти поддържай огъня да не загасне.

След миг той вече не се виждаше. Младото момиче въздъхна. Обетът, който бе дала миналата нощ, ѝ тежеше, ала рицарят се бе върнал.

Видя, че Улф я наблюдава с големите си кафяви очи и лицето ѝ светна.

— Е, скъпи мой хубавец, сигурно си изморен след дългото преследване. — Прегърна го през шията и силно притисна лице до гъстата му козина. — Улф, Улф, толкова се радвам, че си тук! Щях да те взема със себе си, но се боях да попитам. Но ти ме намери и ние никога повече няма да се разделим. Сега се чувствам много по-спокойна. Норманът ще ме защитава от опасностите по пътищата, а ти, кралю мой, ще ме защитаваш от него!

Сега, след като любимото ѝ животно бе с нея, тя вече не се страхуваше от нищо.

— Ела, трябва да сложим дърва в огъня, за да се разгори добре, докато той се върне. Този мъж лесно се сърди и избухва, а никак не обича да чака. Сигурно и ти си гладен, Улф. — Тя започна да събира изсъхнали клони, а кучето я следваше по петите. — Предполагам, че миналата вечер си изненадал Леандър и не си дочакал вечерята си. Или може би той те е пуснал. Да, той би го направил, ако е сметнал, че имам нужда от теб.

Девојката продължи да му говори на глас, както бе свикнала. Огънят бързо се разгоря и тя приседна край него, като разпери измръзналите си от сутрешния студ ръце, за да ги стопли.

Тъкмо разреса дългата си коса и я сплете на две плитки, когато Ролан се завърна и хвърли един тлъст заек в краката ѝ.

— Сготви го и запази кожата, за да увием в нея това, което остане, след като се нахраним — нареди ѝ той и сетне извърна очи към Улф, който лежеше на земята, положил огромната си глава в скута на Бриджит. — Това животно ни идва в повече. Нямаме достатъчно храна и за него.

— След като ме е намерил, Улф никога няма да ме остави — убедено отвърна момичето, — но ти няма защо да се тревожиш за прехраната му. Той е отличен ловец и може сам да си набави храна. — Прегърна голямата глава на кучето и се взря в топлите му кафяви очи. — Покажи му, Улф. Донеси си обяда. Ще ти го сготвя.

Ролан изпрати с поглед кучето, което с няколко скока изчезна в гората и поклати глава.

— Смяташ да готвиш за този звяр?

— Улф не е звяр. — Тя се приближи. — Въпреки че родословието му е неизвестно, той е печелил награди за уменията си да ловува. Разбира се, че ще му сготвя. Улф е питомно куче и не яде сурово месо.

— Нито пък аз — язвително отвърна младият мъж. — По-добре е да се заемеш с обяда — рече той и ѝ хвърли кинжала си, който се заби в пръстта до заека. Бриджит го взе и се намръщи. Съвсем наскоро се бе научила как да дере кожата на животните, но тази работа никак не ѝ допаднаше.

Но очевидно рицарят не смяташе да ѝ помогне. Настани се до огъня и се захвана да търка копието, с което бе убил заека. Девојката си помисли, че би трябвало да е благодарна на Дрюода, заедно с нея бе принудила да свикне със слугинската работа.

— Как да те наричам? — попита Бриджит.

Той не я погледна.

— Можеш да се обръщаш към мен със сир.

— Сир Ролан?

— Само сир.

— Но това е глупаво — отвърна девојката, без да вдига поглед. — Ще те наричам Ролан. Ти знаеш името ми и бих искала да го използваш. Не ми харесва да се обръщат към мен с „момиче“ или „жено“.

Ролан гневно я изгледа.

— Значи отново се започва — процеди той и се намръщи. — Денят едва е започнал, а ти вече се опитваш да ми нареждаш какво да правя.

Бриджит смаяно го погледна.

— Какво толкова казах, че те разгневих?

Младият мъж се изправи и ядно захвърли копието.

— Ти непрекъснато ме предизвикваш, като се преструваш на нещо, което всъщност не си. Ти си само една крепостна, а аз съм твоят господар и е крайно време да престанеш да настояваш, че нещата стоят другояче. Обещах, завинаги да останеш с мен и това ще продължи до деня, в който умреш. Но не предизвиквай съдбата, защото този ден може да настъпи доста по-скоро, отколкото си мислиш.

Бриджит остана поразена от думите му, но се постара да прикрие изумлението си. Най-сетне нещата започнаха постепенно да се изясняват.

— Ти си обещал това на Дрюода, така ли?

— Да, когато ми предложи да те взема.

— Но тя няма такова право! — възмути се Бриджит. — Аз не съм слугиня! И никога не съм била!

— Освен това, ми каза колко изкусна лъжкия си и ме предупреди за високомерието и твърдоглавието ти.

— Но ти не разбираш! Дрюода е моя настойница, след като всичките ми близки умряха. Тя не е моя господарка, а леля на заварения ми брат! И няма право да ме дава на никого!

— Тя възнамеряваше да те убие, момиче, и щеше да го стори, ако не се бях съгласил да те отведа със себе си.

— Възнамерявала е да ме убие? Е, ти провали плановете ѝ за мен...

— Да, но ти все пак си длъжна да признаеш, че ти спасих живота. Само заради това можеш да ме оставиш поне малко на мира.

— Но ти нямаш никакво право да ме държиш насила при себе си! Аз съм от благородно потекло! Баща ми беше барон!

Той се надвеси над нея, а очите му потъмняха.

— Няма никакво значение какво си била преди. Сега не си нищо друго, освен моя слугиня! Ти ми принадлежиш и ако те чуя още веднъж да твърдиш обратното, ще те нашиbam с камшика. А сега се заеми с готвенето! — Достатъчно време бе изгубил в празни приказки с това нахално момиче.

Бриджит сковано се приближи към огъня и сълзите ѝ бликнаха. Безнадеждността захлупи душата ѝ като нощно небе. Чувстваше се толкова отчаяна, че дори не го попита дали ще спрат в Мен. Вече знаеше, че няма. Дрюода я бе измамила за пореден път.

Но какво можеше да стори? Ако се опиташе да поговори с този упорит мъж, за да го накара да разбере колко са го заблудили, той щеше да я набие. Нямахше да понесе още един побой, след като гърбът ѝ още не бе заздравял от камшика на Дрюода.

Ролан я наблюдаваше с надигащ се в гърдите гняв, докато тя не отпрати към него очи, пълни с толкова мъка и отчаяние, че той се извърна настрани, почувствал едва ли не разкаяние.

Защо плачеше и изглеждаше толкова нещастна? Та животът ѝ с него едва ли щеше да бъде по-тежък от този, който бе водила досега. Беше забелязал загрубелите ѝ ръце и знаеше, че е свикнала на тежка работа. Вече нямаше да има нужда да слугува в огромно домакинство, а само на него. И нима не бе спасил живота ѝ? Защо не можеше, да се смири и да прояви поне малко благодарност?

Мислите му бяха прекъснати, от Улф, който се появи между дърветата и остави два удушени бекаса в краката на Бриджит. Ролан поклати глава. Май кучето наистина я бе последвало от Луру. Сигурно едно от задълженията на момичето е било да се грижи за животното. Как иначе щеше да направи точно това, което му бе заповядала, ако не бе обучено да ѝ се подчинява?

С появата на Улф, безмълвния плач на Бриджит премина в тихи ридания и Ролан скочи на крака.

— Гръм и мълнии! Стига си циврила, жено!

Улф започна да вие заедно с нея, а Ролан размаха отчаяно ръце и с бързи крачки се отдалечи от огъня.

Тя най-сетне спря да плаче и Улф облиза следите от сълзи по лицето ѝ. Младото момиче въздъхна дълбоко и отново се захвана за работа. Не след дълго оскубаните бекаси се печеха на огъня до заека. Бриджит се отпусна на земята до Улф и печално погледна своя любимец.

— Какво ще правя, Улф? — попита тя, сякаш очакваше отговор. — Той ме смята за негова слугиня и няма кой да му каже, че няма никакво право за това. Дрюода е виновна за всичко! — яростно извика Бриджит и в очите ѝ просветна гняв.

Когато Ролан се върна, заекът се бе изпекъл, а Улф вече се бе заел с обяда си. Ролан и Бриджит мълчаливо започнаха да се хранят. Девойката ядеше с наведена глава.

— Искам веднъж завинаги да се разберам с теб, момиче — дрезгаво рече Ролан. — Ако изпълняваш заповедите ми, няма защо да се страхуваш от мен.

— А ако не го направя? — след кратко мълчание попита Бриджит.

— Няма да се отнеса с теб по-различно, отколкото с другите крепостни — категорично отсече той.

— Колко слуги имаш? — осмели се да попита Бриджит.

— Никога не съм имал личен слуга, освен моя оръженосец, който наскоро загина. В нашия дом има доста слуги, но те принадлежат на баща ми. Ти си първата, която ще изпълнява единствено моите заповеди.

— Ти ме водиш в дома си?

— Да.

Докато Бриджит обмисляше току-що чутото, той продължи:

— Ти ще се грижиш за дрехите ми, ще ми поднасяш храната и ще чистиш стаята ми. Искам честно да ми отговориш на един въпрос. Тази работа не е ли по-малко от тази, на която си свикнала досега?

— Доста по-малко — призна момичето.

Ролан се изправи и я погледна.

— Очаквам покорство. Ако не ме ядосваш, повтарям, няма защо да се страхуваш от мен. Ще се примириш ли със съдбата си и ще обещаеш ли, че повече няма да ме предизвикваш?

Бриджит се поколеба и сетне бързо заговори, преди смелостта да я е напуснала.

— Няма да крия. Ще ти слугувам толкова дълго, колкото се наложи. Но ако се появи някаква възможност да се освободя, ще го направя.

Очакваше гневното му избухване, но той само се намръщи.

— Ти никога няма да успееш да избягаш от мен — каза той на непознат за нея език.

— Какво?

— Казах, че е по-добре да се научиш да разбираш езика на норманите, защото повечето от обитателите на Монвил не говорят на друг език.

— И ти каза всичко това само с толкова малко думи? — недоверчиво попита тя.

Ролан не ѝ отговори.

— Хайде, не искам да губим повече време. Кучето може да дойде с нас. От него ще излезе чудесен подарък за моя баща.

Бриджит отвори уста, за да възрази, но отново я затвори. Когато му дойде времето, Ролан сам щеше да разбере, че Улф никога нямаше да позволи да го разделят от нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощта настъпи, преди да стигнат Орлеан и отново трябваше да си направят стан на открито, за да пренощуват. Бриджит прекара дълги, изнурителни часове върху гърба на сивия жребец зад Ролан, опитвайки се да се убеди, че положението ѝ не е чак толкова лошо. Все пак беше далеч от Бери и от Дрюода.

Съпруг, ето от какво се нуждаеше, защото щом веднъж се омъжи, Дрюода не можеше да предяви претенции за Луру и нямаше да има причина да желае смъртта ѝ. Но за да се омъжи ѝ трябваше благословията на граф Арнулф — или тази на неговият сеньор — краля на Франция. Това беше отговорът. Тя трябваше да отиде в кралския двор и да се омъжи, преди Дрюода да е узнала за намеренията ѝ. За целта се нуждаеше от някой, който да я заведе в Ил дьо Франс в двора на крал Лотер. Тогава тя щеше да бъде свободна, а Дрюода — принудена да напусне Луру.

Когато спряха, за да пренощуват, Бриджит бе толкова доволна от разрешението, до което бе стигнала, че гледаше на положението си като на истинско избавление. Третият ден измина бързо, тъй като Ролан започна да учи Бриджит на езика на дедите си. Езикът не бе от лесните, ала девойката научи не малко думи и спътникът ѝ остана доста впечатлен.

Дните минаваха приятно, особено след като Ролан разбра колко добър ловец е Улф. Когато на сутринта двамата се събудиха, ги очакваха два тлъсти заека и дива патица.

Рицарят бе безкрайно изненадан и много доволен, че се е сдобил с такова умно куче, което да ловува вместо него. Това предразположи нормана и той реши да се сприятели с Улф. За огромна изненада на Бриджит и Улф го хареса. Ролан вече не се държеше толкова грубо и безцеремонно с Бриджит и тримата продължиха пътуването си в добро настроение.

Потеглиха по реката един ранен следобед, след като пристигнаха в Орлеан. Бриджит бе разбрала, че отчасти нервността му се дължи на

факта, че присъствието ѝ го бе забавило. Вечерта, след като се нахраниха, младото момиче се осмели да го попита:

— Защо бързаш толкова?

Тя се бе свила на палубата на баржата, подпряла глава на ръката си. Ролан бе седнал до нея, втренчил замислен поглед в реката.

Той накратко ѝ обясни, че баща му е изпратил един от васалите си да го намери и да го върне у дома и че вероятно много скоро ще има война в Монвил.

— За съжаление, изминали са доста месеци, докато Ги ме открие, тъй като бях в Южна Франция. Няма да се учудя, ако битката за Монвил вече е свършила.

Любопитството на Бриджит се засили.

— Значи идваш от южните земи?

— Да, бих се със сарацините.

Очите ѝ светнаха.

— Надявам се, че си убил много от тях! — възбудено изрече тя.

Омразата ѝ беше безгранична, защото именно заради сарацините бе загинал любимият ѝ брат.

— Така е наистина — изръмжа Ролан. — Но защо се интересуваш? Пиратите плякосваха само южните земи, а ти си била доста далеч от тях.

— Аз не се страхувам за себе си — обясни тя и в огромните ѝ сини очи проблесна омраза към незнайния сарацин, убил Куинтин. — Надявам се само, всички да са избити до крак.

Младият мъж се засмя.

— Значи моята Венера била кръвожадна! Никога не бих си го помислил.

Бриджит сведе поглед и въздъхна. Какво щеше да спечели, ако се опита да му каже истината? Той не се интересуваше от чувствата ѝ.

— Аз не съм кръвожадна — тихо изрече младото момиче. Просто сарацините трябва да бъдат избити, това е всичко.

— Е, точно това се случи.

Бриджит се обърна с гръб към него, но усети, че той продължава да я гледа и се почувства неловко. Какво искаше да каже, когато я нарече „неговата Венера“? Дали бе започнал да я харесва? Девојката мислено се помоли дано да не е така.

Знаеше, че Ролан продължава да я гледа втренчено и неспокойно се размърда, ала се сети, че двамата не бяха сами на баржата, а и Улф лежеше до нея. Вярното куче нямаше да позволи на този норман да я докосне. С тази успокояваща мисъл Бриджит заспа.

На следващия ден имаше опасност да ги връхлети буря, но се размина. Лоара и без това бе придошла и бе достатъчен един пороеен дъжд, за да излезе от коритото си. Двамата с тревога наблюдаваха тъмните облаци, които скриха слънцето. Задуха силен вятър, който забави плаването им, а това развали настроението на Ролан, който мълча почти през целия ден, а когато заговореше, бе груб и рязък.

Той бе ядосан на себе си, че понася толкова лошо студа, макар че през целия си живот бе живял при много по-суров климат. Последните шест месеци, прекарани в Южна Франция, го бяха изнежили и той се вбесяваше от тази проява на слабост.

Нощта се очертаваше да бъде най-студената, откакто бяха поели на север. Бриджит се сгуши до Улф и не протестира, когато Ролан легна до нея, тъй като гърбът ѝ бе на завет. Какво време бе избрал да се върне у дома — в средата на зимата! Когато пристигне в Монвил, ще се нуждае от топли дрехи. Надяваше се, че това момиче поне може да шие, защото това ще бъде първата работа, която ще ѝ възложи.

Завъртя се и се обърна с лице към нея. По спокойното ѝ равномерно дишане разбра, че е заспала. Вдигна една от дългите ѝ руси плитки и леко прокара копнинения ѝ край по бузата си. Пред погледа му съвсем ясно изплува прекрасното ѝ лице, защото макар да не го виждаше, красивите ѝ черти се бяха запечатали в съзнанието му.

Напоследък Ролан бе започнал искрено да ѝ се възхищава. Тя не само бе изключително красива, но бе и много умна, защото бе започнала вече да разбира езика на норманите.

Изглежда се бе примирила с положението си на слугиня и бе готова да му се подчинява и служи. Това му се нравеше, тъй като нямаше да зависи от слугите на баща си. Спомняше си, че винаги, когато се нуждаеше от някой слуга, той бе зает да изпълнява нарежданията на Хеда.

Това момиче щеше да му свърши добра работа. Именно заради това, не биваше да я прави своя любовница. Щеше да бъде грешка да променят отношенията си на господар и слугиня. Ролан се обърна с гръб към нея и се отмести, проклинайки красотата ѝ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бурята се разрази на юг и не ги застигна, а на следващия ден небето се проясни. Към обяд пристигнаха в Турнен и на Бриджит много ѝ се искаше да посети манастира Сен Мишел, но баржата спря само колкото да слязат няколко пътника и да се качат нови двама.

Новодошлите бяха високи и груби саксонци. Саксонските херцози бяха завладели източната част от империята на франките и сега Германия се управляваше от техния крал Ото, което никак не се харесваше на френския крал. Тези двама мъже имаха сурови, калени в битките лица, и дълги буйни коси с цвета на изсъхнала есенна трева. Бяха облечени в горни дрехи от дебели рунтави кожи, които им придаваха страховит вид и ги правеха да изглеждат като мечки. И двамата бяха въоръжени до зъби.

Саксонците седяха един до друг и не отделяха погледи от Бриджит, което я караше да се чувства неловко. Тя се премести по-близо до Ролан, ала той не погледна към нея, дори когато ръката ѝ случайно докосна неговата. От няколко дена избягваше погледа ѝ и девойката се чудеше защо.

Късно на следващия следобед, шестия ден от пътуването им, минаха през мястото, където река Мен се вливаше в Лоара и точно тук Бриджит, Ролан и Улф слязоха на брега. Девойката погледна с неохота сивия жребец и като си припомни неудобното пътуване върху гърба му, помоли Ролан да ѝ позволи да походи малко пеша, ала молбата ѝ бе отхвърлена. Младият мъж бе решил да изминат колкото се може повече път, преди да настъпи нощта.

Мракът падна бързо и те спряха на левия бряг на Мен сред малка горичка. Реката бе само на няколко метра и Бриджит реши да се изкъпе. Ролан се отправи на лов и ѝ нареди да стъкне огъня, докато се върне. Бриджит събра сухи клони и ги натрупа на купчина, сетне извади чиста туника от вързопа си и се спусна към водата.

От другата страна на реката се виждаше обширно мочурище, а отгоре по течението се задаваше тъмно нещо, което се носеше към

Бриджит. За миг девойката замръзна на мястото си, а сетне бързо се изкачи обратно по стръмния бряг. Обърна се и различи очертанията на сал. Скри се зад дърветата, проклинайки натрапниците, които осуетиха банята ѝ. Улф приклепна до нея. Бриджит разсеяно го почеса зад ушите, докато напрегнато наблюдаваше бавно приближаващия сал. Най-сетне погледна към верния си приятел и се намръщи.

— По-добре да отидеш да хванеш нещо за вечеря, Улф. Норманът с удоволствие приема дивеча, който му носиш, но се съмнявам, че ще ти отвърне със същото и ще сподели лова си с теб. — Животното не помръдна и тя нежно го побутна. — Върви, аз ще остана тук и ще се изкъпя веднага щом като салът отплува надолу по течението.

Изпроводи го с поглед и се извърна отново към реката. Салът, който прекарваше добитък, тъкмо се бе изравнил с нея. Движеше се влудяващо бавно, а Бриджит знаеше, че трябва да се изкъпе, преди Ролан да се върне.

Най-после салът се изгуби в мрака и младото момиче бързо свали дрехите си и изтича към водата. Потрепери, когато навлезе навътре, ала смело се потопи. Зъбите ѝ започнаха да тракат и тя бързо започна да се търка, като се оглеждаше дали не се задават други салове или лодки. Наоколо не се виждаше жива душа, но това вече нямаше значение, тъй като небето бе тъмно, а луната още не бе изгряла. Съмняваше се, че ще я видят, дори и да минат край нея.

Изкъпа се набързо и излезе от ледената вода. Цялата трепереше. Трескаво облече чистата туника и я пристегна с колана, без да изчака да изсъхне. Тялото ѝ се бе вкочанило от студ и Бриджит си помисли, че може да се простуди заради тези няколко мига лукс. Лукс ли? Не, не би нарекла къпането лукс.

По мокрите ѝ крака полепна пръст и тя реши да не обува обувките си. Взе ги в ръка, заедно с мръсната туника и внимателно се запъти към мястото, където бяха спрели, проклинайки се, че не бе запалила огъня, преди да тръгне към реката. Беше тъмно като в рог и Бриджит трепереше от студ.

В този миг съзря проблясъка на пламъците и едва не умря от страх. Затаи дъх, докато не видя познатата фигура на Ролан, излегнат край огъня.

Изпусна дълбока въздишка на облекчение.

— Ужасно ме изплаши — рече Бриджит, бързо приближи към него и хвърли нещата си на земята. — Откога си тук?

Погледът, който ѝ отправи, я накара да потръпне.

— Достатъчно дълго, за да започна да се питам защо огънят не е запален и защо не се виждаш наоколо.

— Не мислех, че ще се върнеш толкова бързо.

— Да не смяташ, че имам остър взор като твоето куче и мога да намеря някакъв дивеч в тази тъмнина? — саркастично попита той. — И тъй като се наложи да чакам дълго, реших да запаля огъня. Няма да имаме месо за вечеря, освен ако твоят приятел няма по-голям късмет от моя. Не го виждам наблизно.

— Изпратих го на лов малко след като ти тръгна.

Ролан се изправи и се втренчи в лицето ѝ.

— Ела тук, момиче. Къде си била?

Бриджит се поколеба. Познаваше този тон. Устните му бяха стиснати сурово, а наболата му брада беше изненадващо тъмна и го правеше да изглежда още по-строг. Очите му отразяваха пламъците на огъня и когато той протегна ръка към нея, тя нададе уплашен вик и отстъпи назад. Ръката му стисна здраво нейната и той усети, че е мокра.

— Значи плуването е по-важно от стъкването на огъня, така ли?

Но не я удари и тя събра смелост да му отвърне.

— Нямах намерение да ти създавам затруднения.

— На мен ли? — изръмжа той. — Я се погледни! Ръката ти е ледена, а устните — сини. — Блъсна я грубо към огъня. — Сгрей се. Ако вземеш да се разболееш... Господи, нямаш ли поне малко ум в главата?

Тя се обърна с лице към него. Пламъците стоплиха гърба ѝ, ала устните ѝ продължаваха да треперят.

— Исках да се изкъпя, а не мога да го направя, когато ти си наблизно.

— Но защо?

Бриджит сведе поглед, за да не може да види пламналото ѝ лице.

— Не е благоприлично.

— Благоприлично ли? — изрева той, но млъкна, а погледът му се плъзна по тялото ѝ. Меката вълна на туниката бе прилепнала към мократа ѝ кожа и очертаваше всяка извика на тялото ѝ.

Когато най-сетне погледите им се срещнаха, неговите очи блестяха, но не от гняв. Това бе поглед, който девойката не бе виждала много често, но инстинктивно го разгада и това я изплаши.

Отстъпи няколко крачки, забравила за огъня зад гърба си. Но той бързо я сграбчи за една от плитките и грубо я притегли към себе си. Тя се удари в твърдите му като скала гърди и дъхът ѝ секна. Едната му ръка се склочи около кръста ѝ и Бриджит осъзна, че не може да се измъкне.

С другата той повдигна брадичката ѝ и погледът му бавно и собственически се плъзна по красивото ѝ лице.

— Може би аз ще мога да те стопля по-добре от огъня, не мислиш ли? — прегракнало изрече той, преди блестящите му очи отново да се впият в нейните. Огледа я с пламнал поглед и тихо промълви: — Нищо няма да постигнеш, ако се опитваш да се бориш с мен, ако това си решила. Знаеш го много добре.

А тя беше толкова сигурна, че не я желае. Какво го бе накарало да промени решението си?

Той я притисна по-плътно до гърдите си, сетне я отблъсна леко, за да свали колана ѝ. В този миг Бриджит побягна. Само ако успее да се отдалечи от огъня, тъмнината ще ѝ помогне да се скрие. Ала не успя да стигне далече. Ръцете му здраво я сграбчиха за кръста, тя се завъртя и се оказа лице в лице с рицаря.

— Наистина ли си мислеше, че можеш да ми избягаш?

Гласът му не беше груб, звучеше по-скоро развеселено. Бриджит му хвърли гневен поглед и той високо се разсмя.

— Къде е онова момиче, което припадна в мига, в който я положих върху леглото си? Виждам, че си събрала доста смелост от онази наша първа нощ.

— Ласкаеш се твърде много — язвително отвърна тя, вбесена от подигравателното му държание. — Припаднах от болка, а не от страх. Гърбът ми...

— И какво не е било наред с гърба ти?

— Бях бита с камшик. И то благодарение на теб! — възмутено извика тя и очите ѝ гневно блеснаха.

Ролан се намръщи и нежно ѝ помогна да седне върху постелята близо до огъня. Въпреки протестите ѝ, той свали колана ѝ, вдигна туниката ѝ, огледа гърба ѝ, побутна я да легне и остро я изгледа.

— Сега боли ли те?

— Не, защо?

— Още имаш белези. Изглежда доста жестоко са те били, след като е минала цяла седмица, а още има следи от камшика. Разбира се, ти сигурно си очаквала да те накажат, след като си откраднала от господарката си...

— Казах ти, че не съм крадла! Това, което ми причиниха, беше защото се опитах да избягам...

Преди да довърши думите си, Бриджит разбра, че той не я слуша.

Устните му се впиха в нейните и цялото ѝ тяло се напрегна. Младото момиче беше напълно безпомощно под тежестта му, а освен това осъзна, че туниката ѝ бе смъкната до кръста и разголваше гърдите ѝ.

С двете си ръце тя го сграбчи за гъстата коса и отблъсна главата му назад.

— Никога няма да ме имаш!

Той се отдръпна, от нея и с лекота се освободи от ръцете ѝ.

— Искаш да ме затрудниш, така ли? — ухили се Ролан и без да дочака отговор, свали тежката си ризница и туниката. Девојката се надигна, ала той я бутна обратно. Едната му ръка здраво стискаше нейната, а с другата развърза връзките на панталоните си.

Бриджит затвори очи, отчаяно опитвайки да сдържи сълзите си. Ролан вдигна ръцете ѝ нагоре. Всичко бе толкова лесно, дяволски лесно. Очите ѝ мятаха гневни искри.

— Мразя те!

Той се втренчи за миг в нея, а тя на свой ред войнствено впи поглед в неговия. Докато се взираше в тъмносините му очи, Бриджит внезапно осъзна, че всъщност Ролан не ѝ е безразличен. Не можеше да каже, че е влюбена в него. Това щеше да бъде прекалено силно. В крайна сметка той беше груб и рязък, а понякога и жесток в подмятанията си. Но независимо от всичко, беше силен, решителен и справедлив и тя го харесваше много повече, отколкото искаше да признае. Освен това, в този миг я гледаше с нежност и дори с любов. Правеше се, че само взима това, което му принадлежи, но в желанието му да я обладае имаше нещо повече от мъжка похот.

Ролан си мислеше колко красива е тя и колко много я желае. Никога нямаше да го признае пред нея, но тя наистина бе не

обикновено момиче. Беше очарователна и горда и той бе заплепен от силния ѝ дух. Не, никога нямаше да ѝ го каже, ала Ролан бе започнал не на шега да я харесва.

Целуна красивото ѝ лице, а после устните му бавно се плъзнаха по гладката шия към малките ѝ гърди. Те изглеждаха толкова деликатни и нежни, като изваяни, но в същото време приличаха на узрели праскови и за няколко мига лицето му остана притиснато до бялата им плът. Сетне, внезапно обзет от диво желание да вкуси сладостта ѝ, той разтвори бедрата ѝ и се опита да проникне в нея.

Остана смаян. Та тя все още беше девствена! Беше толкова изумен, че замълча. Започна бавно да се движи напред-назад в нея и усети как тялото ѝ бавно се отпусна след първите му тласъци. Младият мъж бе много внимателен, облада я нежно и дълго я люби преди тялото му да потръпне и да се отпусне върху нейното. Полежа задъхан и изтощен от страстта си и сетне бавно се отдръпна, изпъна се до нея, погледна я в лицето и се усмихна.

— Защо се хилиш толкова самодоволно? — гневно изрече Бриджит. — Каза, че няма да ми причиниш болка, но го направи!

— Това трябваше да се очаква, след като ти все още бе девствена.

— Но... — заекна тя и той се засмя на смущението ѝ.

— Не можеш да обвиняваш само мен за недоразумението. Ако не беше припаднала, щеше да знаеш.

— Но ти каза, че си ме обладал.

— Аз просто съм заспал. Понякога, когато е пиян, един мъж прави неща, за които после нищо не си спомня. — Той сви рамене. — Аз просто предположих, че съм те обладал, но всъщност не съм го направил.

Бриджит остана да лежи неподвижно, мислите ѝ бясно препускаха, ала не каза нищо.

Ролан прокара пръст по нежната извивка на брадичката ѝ.

— Какво значение има това, мое малко съкровище? Сега или тогава, ти пак си моя.

— Но Дрюода никога нямаше да ме даде на теб, ако знаеше, че не си ме изнасил.

— Нали все пак щяха да те дадат на друг, така че каква е разликата?

Ролан не докача отговора ѝ. Устните му се сключиха върху нейните в дълга нежна целувка. Когато най-сетне се отдръпна, я попита:

— Нараних ли те много?

— Не.

В гласа ѝ се долавяше стаена горчивина и младият мъж поклати глава.

— Опитах се да не ти обръщам внимание. От доста време те желая, но досега се сдържах. Дори не съм те докосвал.

— Тогава защо сега го направи? — Изглеждаше по-скоро любопитна, отколкото възмутена.

Той повдигна вежди.

— Как можеш да ме питаш, след като се появи пред мен с мокра туника, която бе така прилепнала към тялото ти, че очертаваше всяка негова извивка? Не съм от камък, момиче.

Бриджит въздъхна. Беше постъпила глупаво, като бе повярвала, че той няма да я докосне.

— Ти ми каза, че не те привличам — рече тя. — Нима всичко, което си ми казал досега, е лъжа?

— Когато за пръв път те видях, не изглеждаше особено привлекателна. Сигурно съм бил сляп, за да не забележа красотата ти. Освен това съм много доволен, че друг мъж не те е докосвал.

Устните му се извиха в усмивка и арогантните му думи я вбесиха.

— Бих искала да съм имала стотици преди теб!

Ролан само се засмя на изблика ѝ, а тя гневно го отблъсна.

— Махай се!

Той я остави да стане, наблюдавайки я как взима туниката си и сковано се отправя към реката.

— Къде отиваш? — извика след нея Ролан, ала Бриджит не спря.

— Да се изкъпя отново, след като ти ме омърси! — троснато отвърна тя през рамо, а смехът му я съпроводи чак до реката.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бриджит лежеше неподвижно край огъня. Ръцете и краката ѝ бяха вързани с панделки, които Ролан бе намерил сред вещите ѝ. Не можеше да заспи.

Чувстваше се ужасно. Този мъж я бе обладал, а след това се бе държал арогантно и самодоволно. Беше толкова сигурен в себе си, толкова доволен от случилото се, че тя го възненавидя. Когато той заспа, Бриджит трескаво започна да обмисля как да избяга. Да, каза си младото момиче, така Ролан ще разбере, че не означава нищо за нея.

Луната още не се бе вдигнала високо в небето, когато Бриджит се надигна безшумно, грабна вързопа с дрехите, събуди Улф и двамата тихо се измъкнаха от стана. След като се отдалечи достатъчно, тя нахлузи обувките си и затича с все сила.

Звукът от собствените ѝ стъпки кълтеше в ушите ѝ и тя изобщо не разбра, че Ролан е хукнал след нея. Когато яката му ръка сграбчи нейната и силно я стисна, тя нададе ужасен писък, ала той я завлече обратно към стана.

Блъсна я на постелята и се надвеси над нея. Очите му гневно святкаха.

— Можеш да смяташ, че си извадила късмет, защото забравих да те предупредя какво ще те сполети, ако се опиташ да избягаш. Но сега ще го направя. Ако отново се опиташ, ще получиш по един удар с камшик за всеки час, през който е трябвало да те търся.

Бриджит потръпна и се сви, сякаш усетила ударите на камшика.

— В такъв случай ще трябва да съм сигурна, че никога няма да ме намериш — прошепна тя толкова тихо, че той не я чу.

Ролан се намръщи.

— Искам да знам какво каза току-що, момиче. И без лъжи!

Тя гордо вирна брадичка.

— Попитях какво ще направиш, ако не ме намериш? — без усилие излъга тя.

— Ще те намеря! Давам ти думата си, че никога няма да избягаш от мен, а аз не хвърлям думите си на вятъра. А ако си достатъчно глупава, за да се опиташ отново, ще опиташ камшика ми. А белезите, които ще ти останат, ще ги помниш цял живот. Запомни, трябва да ми се подчиняваш във всичко!

След това върза ръцете и краката ѝ, като мрачно се пошегува:

— Е, най-сетне мога да заспя спокойно.

Не след дълго Бриджит долови някакви подозрителни шумове и се ослуша, а Улф внезапно високо излая.

Случилото се след това бе като в някакъв сън. Ролан бързо се изправи, стиснал мечата си в ръка. Но тъкмо в този миг от тъмното изникнаха двама мъже, които се нахвърлиха върху тях. Единият удари рицаря отзад по главата с голяма бойна секира. Бриджит с ужас видя как норманът се свлича на земята.

Тя изпищя, а Улф се спусна върху мъжа, който бе повалил Ролан. Не можа да види какво последва, тъй като другият мъж коленичи до нея.

— Побързай да убиеш този звяр — подвикна той през рамо, — а след това ще получиш наградата си.

Девојката се втренчи в ухиленото му лице. Бяха двамата саксонци от баржата! Но те не бяха слезли заедно с тях. Тогава как се бяха озовали тук?

— Защо този рицар те е вързал? — попита саксонецът и преряза панделките на ръцете и краката ѝ. — Да не би да те е откраднал от господаря ти?

Младото момиче бе твърде уплашено, за да отвърне нещо, ала той не дочака отговора ѝ.

— Няма значение. Ти си заслужаваш, загдето прекъснахме пътуването си и убихме онзи нещастник. Да, наистина си заслужаваш.

Улф, който бе нападнал другия саксонец, ръмжеше яростно и тя едва чуваше шепота на мъжа, но въпреки това отлично разбра какво ѝ каза. Двамата ги бяха проследили, за да я отвлекат и тя щеше да се озове от един ад в друг.

Бриджит отново извика, когато нападателят допря камата си до врата и, готов да разпори туниката ѝ. Ала в следващия миг той бе отхвърлен на няколко метра от Улф. Мъжът повече не се изправи. Бриджит се извърна. Не можеше да гледа как любимото ѝ куче се бе

превърнало в див звяр и разкъсваше поваления саксонец. Това ѝ припомни битката между кучето и вълка в имението на Вилхелм и тя потръпна от ужас. В този миг Улф по нищо не се отличаваше от онзи див вълк. Когато свърши, от мъжа бе останала само кървава смес, в каквата се бе превърнало и домашното куче на Вилхелм. И двамата саксонци бяха умъртвени по най-жесток начин. Вратът на другия бе прегризан, а коремът му представляваше огромна кървава яма.

Щом всичко свърши, Бриджит се огледа и стомахът ѝ се разбунтува. Улф приближи и клекна до нея, ала когато го видя, оплескан целия с кръвта на жертвите си, ѝ прилоша още повече.

Девојката никога досега не бе ставала свидетел на убийството на човек, а сега бе сама в ноцната гора с трима мъртви мъже наоколо. Но дали наистина бяха трима? Скъса и последните остатъци от панделките по ръцете и краката си и се спусна към Ролан, който лежеше по очи недалеч от огъня. Не видя кръв по него, ала той не помръдваше.

Внезапно осъзна, че най-после бе свободна. Свободна! Сега можеше да отиде при крал Лотер! Ролан беше мъртъв. Внезапно жестоката радост я сепна. Той наистина бе мъртъв. Нима изпитваше и нещо друго, освен облекчение?

— Не мога да остана тук — рече на глас тя. Изправи се и докосна главата на Улф, ала пръстите ѝ потънаха в лепкавата козина. Бързо ги отдръпна и видя, че целите са в кръв. Избърса ги в земята и посочи към реката.

— Върви да се измиеш, Улф! Върви да поплуваш. Животното не помръдна и тя гневно тропна с крак. — Направи каквото ти казах. Ще събера нещата си и ще тръгнем веднага щом се върнеш.

Улф неохотно се запъти към реката, ала Бриджит не се зае да прибира нещата си. Стоеше неподвижно, обгърнала раменете си с ръце, загледана в неподвижното тяло на Ролан. Повя вятър и клоните на дърветата зашумоляха. Девојката потръпна от студ, ала не помръдна и не се протегна за пелерината. Гледаше надолу към постелята върху, която бе лежала с Ролан.

Когато Улф се върна в стана, тя цялата трепереше и продължаваше да стои като вцепенена. Кучето бе мокро, но чисто и Бриджит уморено се усмихна и го повика при себе си. Взе някаква

дреха, за да го подсуши, ала той се отръска енергично, разпръсквайки водни пръски във всички посоки. В този миг чу стенанието.

Девојката застина на място. Един от мъжете все още беше жив. Но кой? О, не искаше да знае, тъй като нямаше желание да се изправа лице в лице с нито един от тримата.

— Улф, хайде! Трябва бързо да се махаме оттук!

Метна дрехата отгоре му, изтърка го набързо, сетне грабна пелерината и вързопа си. Изтича до коня на Ролан, но се спря нерешително пред огромното животно. Размерите му я плашеха, а и как щеше да го яхне без чужда помощ?

След няколко неуспешни опита, тя най-сетне успя да възседне жребеца и задъхана от усилието погледна надолу към Улф. Ала той все още бе край огъня, заврял муцуна в тялото на Ролан. Бриджит го повика веднъж, след това още веднъж — този път по-остро, — ала кучето се сви до тялото на рицаря и не помръдна.

Тя нетърпеливо въздъхна. Значи той бе още жив. Трябваше да знае, че нахакано копеле като него няма да умре току така. Плъзна се от гърба на коня и бавно се придвижи към огъня. Хвърли гневен поглед към Улф и се наведе, за да огледа ранения.

Отзад на главата му имаше огромна буца. Явно секирата се бе извъртяла и саксонецът го бе ударил с плоската ѝ страна. В този миг видя, че гърдите на Ролан започват да се надигат по-ритмично. Може би скоро щеше да дойде в съзнание и да усети остра болка в главата.

Бриджит отново погледна към Улф, който лежеше до нормана.

— Нали не очакваш от мен да остана тук, за да му помогна? Трябва бързо да се махаме.

Девојката се изправи, но кучето не я последва.

— Аз тръгвам — решително каза тя. — Ако остана тук, ще бъда вечно робиня на този мъж. Това ли искаш? Искаш да страдам?

Животното не помръдна. Бриджит изгуби търпение и извика:

— Той не се нуждае от помощта ни! Хайде, ела!

Тя се отдалечи от огъня и погледна през рамо, за да види дали Улф я следва. Ала той се бе преместил по-близо до Ролан и бе положил глава до едната му страна.

— Да те вземат дяволите, звяр такъв! Остани си тогава с него! — извика младото момиче. — Но ако си мислиш, че той ще се отнася към теб по-добре от мен, заблуждаваш се. Ритникът ще бъде единствената

награда за усилията ти да му угодиш, защото той е един груб и безсърдечен човек!

Продължи напред, решена повече да не се обръща. Но преди да стигне до жребеца, Улф нададе такъв отчаян вой, какъвто не бе чувала досега. Звукът протяжно отекна сред дърветата. Бриджит се обърна и видя как кучето бута с муцуна тялото на Ролан, опитвайки се да го обърне.

— Остави го, Улф! — извика тя, уплашена, че рицарят ще се свести, преди да си е тръгнала.

Втурна се към кучето, за да го дръпне от мъжа, но когато се наведе, видя тънка струйка кръв да се стича изпод тялото му. Значи бе сериозно ранен. С голямо усилие Бриджит успя да го обърне. Тогава видя, че Ролан бе изтървал меча си, преди да падне и се бе посякъл от дясната страна.

— Така ти се пада — да умреш от собственото си оръжие — процеди Бриджит.

Не можеше да види дълбока ли е раната, ала земята и туниката му бяха пропити с кръвта му. Обърна се към Улф, който я гледаше с очакване, и упорито произнесе:

— Не съм длъжна да му помогна, след всичко, което ми причини. Не ме гледай с тези тъжни очи, Улф. Ако превържа раната му, може да се събуди и аз няма да успея да избягам. Освен това, откъде си толкова сигурен, че ще умре, ако не му помогна.

Бриджит се спря и погледна отново към неподвижното тяло на ранения. Внезапно раменете ѝ увиснаха примирено.

— Чуй ме, Улф. Сигурно думите ми звучат сякаш съм зла и коравосърдечна жена, какъвто всъщност е този норман. Но не, не мога да оставя едно живо същество да умре, дори и да е този човек.

— Радвам се да го чуя.

Бриджит смаяно ахна, когато тъмните очи на Ролан се отвориха и срещнаха нейните.

— Откога си в съзнание? — смутено попита тя.

— Откакто ме обърна възник. Доста грубо го направи — изръмжа той. — Имам чувството, че някой е забил нажежен шиш в главата ми.

— Погледни от дясната страна, нормане, защото кървиш — рязко изрече тя.

Ролан бавно се надигна, но силите му изневериха и той се подпря на лакът. С другата си ръка опипа темето си.

— Господи, главата ми се цепи! — Погледна я и остро добави: — Ти ли ме подреди така?

— Бих искала наистина да съм аз, но не съм. Един от саксонците те нападна изотзад и те халоса със секирата си.

— По-скоро бих повярвал, че ти си го направила — промърмори Ролан.

— Тогава по-добре се огледай. По земята се ваят два трупа, които трябва да бъдат погребани.

Очите на рицаря се разшириха от изумление и той се извърна към Улф, който лежеше до него.

— Май не съм те дооценил, приятелю.

— Припомни си го, когато следващият път решиш да се нахвърлиш върху мен — предупреди го Бриджит. — Ако знаех в какъв кръвожаден звяр е способен да се превръща Улф, много отдавна щеше да изпиташ зъбите му, точно както тези саксонци.

— Саксонци?

— Да, пътувах заедно с нас с баржата по реката.

Ролан се намръщи.

— Сигурно са били разбойници и крадци. Защо иначе ще ни последват?

— О, да, те наистина бяха крадци — горчиво отвърна девойката. — Но аз съм тази, която искаха да откраднат.

— Бъди проклета! — Знаех си, че ще ми причиниш неприятности. Предполагам, че си ги окуражила по някакъв начин, докато сме били на баржата.

— Как смееш! — Бриджит остро си пое дъх. — Не съм виновна за начина, по който изглеждам, но никога съзнателно няма да изкуша някой мъж. Това, което ти ми причини, беше по-отвратително, отколкото съм предполагала.

— Достатъчно!

— Не, не е достатъчно! — избухна тя. Беше решена да не му спести нищо. — Ти се наричаш мой господар, но не ме защити от тези варвари, както един господар е длъжен да защитава крепостните си. Смятам, че изгуби правото да си над мен, след като не изпълни задълженията си.

— Нарани ли те някой? — остро попита Ролан.

— Ами... не, но не благодарение на теб.

— Щом като нищо лошо не ти се е случило, не искам повече да слушам врели-некипели за разни права и задължения. Освен това, направих опит да те защитя. Раните ми са достатъчно доказателство за това.

Бриджит изпита угризение на съвестта, загдето го бе предизвикала и замълча.

— Няма ли да превържеш раните ми — обади се той немошно.

— Ще го направя, но искам да разбереш едно — не се чувствам задължена да го направя само защото се наричаш мой господар.

— Тогава направи го като милостива християнка — изтощено рече младият мъж и склопи очи. — Просто го направи.

Тя понечи да провери дали в торбите му се намира нещо подходящо за целта. Но гласът на Ролан я спря, още преди да надникне в тях.

— Там няма да намериш нищо.

Тя се обърна към него.

— И една стара риза ще свърши работа.

— Ивиците от една риза няма да издържат дълго. Трябва да избереш нещо от твоите дрехи.

— От моите! — възмутено възкликна тя и се върна при него. — Аз нямам толкова много дрехи, че да ги делея с теб. Ще използвам една от завивките.

— Те ще ни трябват, защото колкото по-на север отиваме, толкова по-студено ще става.

Тя гневно грабна вързопа с дрехите си и извади най-износената си туника от жълт лен. Тя и без това нямаше да ѝ върши работа там, където отиваха. Нито пък щеше да ѝ трябва синята долна туника. Остави си само двете вълнени туники.

Когато се извърна към Ролан, видя, че бе откопчал колана си и се опитваше да свали ризата. Тя се поколеба за миг, наблюдавайки напразните му усилия, сетне бутна ръцете му и съблече дрехата през главата му. Беше преbledнял и силите му бавно го напускаха, ала очите му внимателно следяха как почиства раната, а сетне здраво я превързва с ленените ивици. Когато свърши, девойката му помогна да облече чиста риза, зави го и сложи дърва на огъня.

— Ще изчистиш ли кръвта от ризата ми, момиче?

Бриджит бързо кимна, защото този път я молеше, а не ѝ заповядваше. Взе я и изтича към реката. Когато се върна в стана, тя просна дрехата на един клон, за да изсъхне и се приближи към него, за да види дали е заспал.

— Боли ли те още главата? — тихо попита тя.

— Да — намръщи се той. — С какво ме удари онзи негодник?

— С бойна секира. Имаш късмет, че не е било с острието.

— Хмм... Имам чувството, че се е забило в главата ми.

Щеше да бъде по-добре за мен, ако се бе забило, помисли си Бриджит и се стресна от жестокостта си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миризмата на печено месо събуди Бриджит. Тя се огледа и видя, че телата на мъртвите саксонци бяха изчезнали. Ролан бе клекнал край огъня, а Улф се бе настанил до него. Младото момиче им хвърли ядосан поглед.

— Господи, май си бил доста зает за мъж, който е тежко ранен — язвително подхвърли тя.

— Добро утро, момиче.

Тя не отвърна на поздрава му.

— Как е раната ти? Да не би да се е отворила?

— Не, Хун свърши цялата работа — засмя се младият мъж и кимна към коня.

— Ами месото?

— Твоето куче го донесе.

Бриджит възмутено изгледа Улф.

— Предател! Престарал си се, за да му се харесаш!

— Винаги ли си говориш с животните? — попита Ролан и я стрелна с поглед.

— Само с това куче — кисело отвърна тя. — Макар че напоследък няма много полза от приказките ми.

— Надявам се, че не очакваш то да ти отговори.

— Разбира се, че не — обидено сви рамене тя. — Да не би да мислиш, че не съм с всичкия си. А, Ролан?

Той се намръщи.

— Не съм ти разрешил да се обръщаш към мен по този начин.

— А аз пък не съм молила за разрешението ти.

Мъжът застрашително сви вежди.

— Ще се обръщаш към мен със сир.

— Няма. Ти не си мой сеньор — отсече Бриджит. Мой сеньор беше баща ми, а след като той почина, брат ми. Сега мой сеньор е графът на Бери. Към него трябва да се обръщам със сеньор, но за мен

ти си Ролан от Монвил и нищо повече. Ще те наричам или Ролан, или норманско копеле — за мен е все едно.

Ролан се изправи и приближи към нея. Очите му гневно светкаха.

— Предупреждавам те, момиче...

— Момиче! — избухна тя. — Името ми е Бриджит, чу ли? Бриджит! Ако още веднъж ме наречеш „момиче“, ще те цапардосам с нещо!

Ролан забрави за гнева си, изненадан от избухването ѝ.

— Май тази сутрин самият дявол се е вселил в теб. Какво ти става, момиче?

— Ето, пак го направи! — извика тя и сълзите запариха в очите ѝ. — Не е нормално да си на крак, след като само преди няколко часа едва не умря. Дяволът се е вселил в теб, не в мен. Той би трябвало да ти дава сила!

— Значи това било — внезапно се засмя Ролан. — Ти все още кроиш как да избягаш, разчитайки, че ще съм твърде слаб, за да те спра. Е, съжалявам, ще те разочаровам, но от дете съм привикнал да понасям болка.

Същата сутрин, след няколко часа спокойна езда, двамата пристигнаха в Анжер. Този път Ролан не пришпорваше така яростно коня си, както бе правил досега. Спря пред манастира, но не за да засвидетелства уважението си към графа на Анжу, а за да купи провизии и да уреди погребението на мъртвите саксонци, след което малката процесия напусна града.

Бриджит не остана доволна от решението му.

— Защо да не останем поне за една нощ? Една почивка със сигурност ще ти се отрази добре. Какво значение има дали ще стигнем един ден по-рано или по-късно?

— Не виждам никаква причина да останем — рязко отвърна Ролан.

Двамата не бяха разговаряли по време на пътуването си до Анжер, но сега Бриджит реши да се опълчи.

— Защо избягваш градовете? В който и град да пристигнем, ти бързаш да го напуснем, колкото се може по-скоро.

Той дори не я удостои с поглед.

— Не е много разумно да оставаш по-дълго на място, което не познаваш.

— Разбира се, че не. Много по-приятно е да спиш върху голата земя — саркастично отвърна тя.

— Мърмориш като заядлива съпруга — скастри я той. — По-добре спри да се вайкаш.

Думите му я засегнаха, но не я обезкуражиха. Двамата пресякоха обширни масиви от лозя, разпрострели се върху ниските хълмове на Анжер, а след това навлязоха в блатиста област. Колкото повече се отдалечаваха от града, толкова повече растеше гневът на Бриджит. И тази нощ нямаше да спи в топло легло, нито да получи помощ от някъде.

— Не мога да повярвам, че Анжер е непознат град за теб. Все познаваш някого там. Още не е късно да се върнем обратно.

— Нямам никакво намерение да се връщам обратно, момиче! Пък и никого не познавам в Анжер.

— Но твоят дом не е много далеч оттук, нали? — продължи да настоява тя.

— На няколко дни път. Но не виждам в това причина да познавам някого в Анжер. Никога не съм посещавал града за дълго. Моят баща винаги ме е държал близо до дома. А когато напуснах Монвил, заминах на изток.

Бриджит се изкиска.

— Държали са те изкъсо, а? Кои синове на благородници ги държат близо до дома? Обикновено синът на един рицар бива изпращан в друг двор, за да го обучават на воински умения и да го научат на обноски. Щом не са те изпратили, значи си селяк.

Ролан изопна гръб.

— Моят баща пожела сам да ме обучи — ледено отвърна той. — Щом пристигнем в Монвил, няма начин да не узнаеш, че съм копеле. Моят майка е била крепостна, а аз незаконороден.

— О... — смутено промълви младото момиче.

— Не го крия.

— Аз също нямаше да го крия, ако бях незаконно дете — каза Бриджит, — но не съм.

Той спря Хун, обърна се и я погледна.

— Дай почивка на езика си, момиче — сухо рече той. — Една малка разходка ще ти се отрази добре.

С тези думи той я грабна от седлото и я пусна върху мочурливата почва, без да обръща внимание на гневните ѝ протести. Смушка коня си и Бриджит нямаше никакъв избор, освен да го последва, сподиряна от Улф.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ролан препусна в галоп. Пред него се простираха земите на Монвил, неговият дом. Бриджит се наведе настрани, за да огледа по-добре мястото, където щеше да живее занапред. Е, не задълго. Всичко бе побеляло. Дебела снежна покривка се стелеше навсякъде — от хълма от лявата ѝ страна, в подножието на който се намираше селото, до пасищата, овощните градини, нивите, ливадите и горите, простиращи се отвъд тях.

Снегът продължаваше да се сипе безспир. Бриджит си припомни как предишната нощ, когато от небето бяха затанцували първите снежинки, Ролан се бе погрижил за нея да не замръзне. Би предпочела да се вцепени от студ, само и само да е по-далеч от него, ала той притисна мекото ѝ тяло до своето, без да обръща внимание на протестите ѝ, но прояви целомъдрие. Не знаеше дали причината за това бе раната или тихото ръмжене на Улф. Ала обсипа врата ѝ с топли целувки, докато накрая тя не се отдръпна. Не ѝ досаждаше повече, но сложи тежката си ръка върху бедрото ѝ в знак, че му принадлежи.

Докато се взираше в дома на Ролан, Бриджит се опита да изтрие от паметта си спомена за изминалата нощ. Вместо това насочи мислите си към предстоящата среща с баща му и онова, което щеше да му каже. Дали той щеше да ѝ повярва, ако му разкриеше коя е и какво се бе случило с нея? Ролан не откъсваше взор от хълма и за първи път девойката почувства ледените тръпки на страха. Ами ако никой не ѝ повярва? Дали ще я принудят завинаги да остане тук и да прекара остатъка от живота си като окаяна слугиня?

Един от стражите кимна към отворените порти и махна за поздрав към Ролан. Никой не излезе да ги посрещне. Дворът на замъка беше пуст. Чуваше се единствено свистенето на студения вятър. Не се появи и коняр, за да отведе коня на Ролан в конюшнията.

— Какво става тук? — тревожно попита Бриджит, когато Ролан скочи от коня пред вратите на конюшнията и ѝ помогна да слезе.

— Спокойно, всичко изглежда нормално.

— Но защо никой не излезе да те посрещне? Стражите сигурно са видели, че пристигаме и би трябвало да са съобщили на баща ти — продължи да го разпитва младото момиче, след като излязоха от конюшната и се запътиха към замъка.

— Не се съмнявам, че той ни е видял.

— Защо тогава не е излязъл? — смаяно го изглежда тя.

Той снизходително се усмихна.

— Само един глупак би излязъл навън в този студ.

— Но дори и слугите ти отказаха почит — настоя тя.

Младият мъж сви рамене.

— Може би Монвил няма да ти се стори много гостоприемен, Бриджит. Не очаквай кой знае какво.

— Ти каза, че баща ти притежава много крепостни.

— Така е, ала те играят по свирката на Хеда и не се съмнявам, че тя им е възложила стотици задачи, щом е узнала за пристигането ми. Тази дама полага огромни усилия да не се чувствам добре дошъл в този дом. Не смятам, че се е променила само защото ме е нямало шест години. Моята мащеха е зла жена и те съветвам да стоиш по-далеч от нея, защото съм убеден, че няма да те хареса.

— Защо? Та тя дори не ме познава!

— И не е нужно — усмихна се Ролан. — Хеда би те презирала само защото си моя прислужница. Тя винаги е изпитвала огромно удоволствие да трови живота ми и се старае всички слуги да са по-далеч, когато се нуждая от нещо. Но сега аз имам теб, а тя няма да има право да ти заповядва. Това никак няма да ѝ се понрави.

— Значи тя те мрази?

— Аз ѝ напомням за неспособността ѝ да дари баща ми със син. Моята майка не е от Монвил. Когато умряла, Лутър ме довел в дома си, за да се грижи за мен наравно с дъщерите, родени от Хеда. Всичко, което виждаш, един ден ще бъде мое — ще принадлежи на незаконния син на Лутър, вместо на законните му деца.

— В такъв случай предполагам, че и сестрите ти те мразят — въздъхна Бриджит. — Чудесно семейство, няма що, Ролан. И ти ме доведе тук, за да живея сред тези хора?

— Не се плаши, малко мое съкровище — безгрижно я увери той. — Аз ще те закрилям от злобата и гнева им.

Замъкът бе доста внушителен с парадна зала със сводест таван. Облицована беше наполовина с дърво, наполовина с камък и изглеждаше доста по-скромна в сравнение със залата в Луру. Бриджит забеляза, че в това помещение се и готвеше, тъй като имаше две огнища. Върху едното на дебел синджир бе закачен огромен казан, в който вреше нещо, а върху жаравата се печеше голям къс сърнешко месо. Из залата сновяха слуги, които поднасяха обяда на внушителната компания, настанила се вече около масата.

Всъщност, масите бяха три. Едната от тях бе поставена върху подиум, челно на останалите две по-дълги маси, покрай които бяха наседали войници, пажове, рицари и техните оръженосци, както и няколко дами. Пред по-малкото огнище имаше няколко пейки. Отляво, встрани от огнището за готвене, се виждаше сводест портал, водещ до друга, също просторна зала.

В средата, на поставената върху подиума маса, седеше възрастен мъж с едра и набита фигура и коса с цвят на пшеница, подстригана късо по нормандската мода. За разликата от останалите мъже, нямаше брада, а лицето му бе прорязано от дълбоки бръчки. Това беше лице на силен и твърд мъж. Въпреки че не си приличаха особено с Ролан, Бриджит нито за миг не се усъмни, че това бе Лутър, господарят на Монвил.

От двете му страни седяха две жени, едната от които изглеждаше малко по-голяма на години от Ролан. Другата бе доста по-възрастна — несъмнено бяха майка и дъщеря. Двете поразително си приличаха — остри, издадени напред брадички, тесни очи и орлови носове.

Тъй като в залата бе доста оживено, никой изглежда не бе забелязал появата на Бриджит и Ролан. Девојката необезпокоявано се огледа. Улф подуши хрътките, които тичаха свободно из залата, нададе предизвикателен вой и се спусна към едната от тях, преди Бриджит да успее да го спре. Останалите кучета, повечето от които мелези, се втурнаха към тях и вдигнаха невъобразима врява.

Лицето на младото момиче пламна от смущение. Нейното куче бе причинило цялата тази неразбория и внезапно всички присъстващи в залата притихнаха. Тя понечи да извика Улф, ала Ролан я спря.

— Остави го, Бриджит — засмя се той. Личеше, че искрено се забавлява. — Обстановката е нова за него, ала той е достатъчно умен, за да се наложи още от самото начало.

— Но той ме посрамва.

— Така ли? — насмешливо повдигна вежди младият мъж. — Май забравяш, че сега и той ми принадлежи. Освен това Улф просто показва на кучетата на баща ми, че си имат нов водач. Това е нещо, което ние всички в Монвил отлично разбираме.

— Кое? Да се биеш за надмошцие?

— Да.

— Но нали твоят баща е господарят тук?

— Така е — кимна Ролан, — но съм длъжен да го предизвиквам, както и той мен.

— Но това е нечувано!

— Не и в този дом, момиче. За Лутър това е закон. Старият управлява със сила, както преди него са правели и дедите му. Той вярва, че ако не може да се наложи над собствените си хора, няма право да им бъде господар и предводител. Всички трябва да разберат, че той все още може да надвие дори собствения си наследник.

— Ама че варварство! — смаяно възкликна Бриджит и добави: — Ти също си варварин!

Ролан се взря в светлосините ѝ очи и се усмихна.

— Нима едва сега го разбра?

В този миг една приятно закръглена и хубавичка прислужница се втурна към тях, а кестенявите ѝ къдрици се развяха зад нея. Бриджит изумено видя как момичето обгърна с ръце врата на Ролан и звучно го целуна.

— Какво означава това? — нацупи се девойката, когато той се измъкна от прегръдките ѝ. — Защо не ме поздравяш както се полага, *mon cheri*^[1]?

Младият мъж се намръщи.

— Амелия, това, което е било между нас е твърде лично, а ти го правиш публично достояние. Нямах ли срам, момиче, та се нахвърляш така върху мен?

Амелия изумено ахна, а тъмносините ѝ очи се разшириха от гняв.

— Чаках те да се върнеш през всичките тези години! Лутър го знае и няма нищо против.

— Какво, по дяволите, знае той? — властно попита Ролан. — Нима си му казала за нашите отношения? Как си могла да посрамиш

баща си, излагайки на показ своята безнравственост?

— Защо ме обвиняваш? — извика Амелия. — Не съм казала на никого за нас. Лутър сам разбра колко тъгувам за теб. Сметна го за доста почтено.

— А какво ще си помисли сега, след като стана свидетел на бурното ти държание? Ами баща ти, който ни гледа и в този момент? Махай се, Амелия! — изръмжа Ролан. — Не съм те молил да ме чакаш. Защо си го направила? Никога не съм ти обещавал женитба.

— Аз си мислех...

— Лъгала си се! — рязко я прекъсна той. — Постъпила си доста глупаво, като си ме чакала. Досега баща ти е можел да ти уреди изгоден брак. Аз нямах намерение да се връщам тук и ти много добре го знаеше.

— О, не, Ролан — изрече тя. — Аз знаех, че някой ден ще се върнеш и ти наистина се върна.

— Достатъчно, Амелия! Баща ми ме чака.

— Хайде бе! — Отмести поглед от Ролан и се втренчи в Бриджит, която се бе отдръпнала встрани, засрамена, че е станала неволен свидетел на разговора им.

— А! Значи това било! — извика Амелия. — Ти вече си си взел жена! Копеле! — изсъска тя, а очите ѝ потъмняха от ярост.

Ролан се вцепени за миг, а сетне ѝ хвърли страховит поглед.

— Мери си думите, жено, или ще опиташ опакото на ръката ми! Освен това, ще бъда принуден да убия баща ти, ако ме предизвика на двубой заради теб. Ако не мислиш за себе си, помисли поне за него.

Едри сълзи се затъркаляха по румените страни на момичето.

— Как си могъл да се ожениш за друга?

Ролан раздражено въздъхна.

— Не съм се оженил. И никога няма да се оженя! Всички жени сте еднакви, непрекъснато мърморите и хленчите... Никога няма да се обвържа с жена, която да не мога да изгоня, щом се наситя на прелестите ѝ или тя покаже злобния си нрав.

Ролан се отдалечи с бързи крачки от тях. Бриджит смутено се запита какво да прави, след като той очевидно бе забравил за присъствието ѝ. Амелия я изгледа с омраза и Бриджит побърза да последва Ролан. Тя вървеше с гордо вдигната глава, без да обръща внимание на любопитните погледи. Почувства се съвсем беззащитна,

ала се оживи, когато Улф се присъедини към нея, след като бе победил и последното от кучетата на Монвил. Поне той се бе представил блестящо.

Когато Ролан приближи подиума, Лутър Монвил се надигна от стола си, но това бе единственото, което направи в чест на завръщането на своя син и наследник. Бриджит бе безкрайно изненадана от странното държание между баща и син след дългата разлъка. Нито един от двамата не се усмихна, нито пък изрече приветствени слова. Двамата мъже се изгледаха с каменни изражения, сякаш бяха врагове, а не баща и син. Изучаваха се мълчаливо, отбелязвайки промените настъпили у всеки един от тях през изминалите шест години.

Най-после Лутър заговори:

— Закъсня.

— Задържаха ме важни дела.

— Така ми каза и Ги — отвърна Лутър с нотка на неудоволствие в гласа. — Останал си при леглото на някакъв умиращ французин. Нима си решил, че това е по-важно, отколкото бъдещето на Монвил?

— Този мъж спаси живота ми. Да остана и да разбера дали ще оживее бе най-малкото, което можех да направя за него. Забавих се само с няколко дена.

— Той оживя ли?

— Да.

— Значи не му дължиш нищо повече?

Ролан кимна.

Отговорът му изглежда задоволи Лутър.

— Добре. Не искам някакъв дълг да те позове далеч отук, ако започнат неприятности. Сам ли пътува с този товар? — попита Лутър, имайки предвид Бриджит, без да благоволи дори да я удостои с поглед. — Къде е оръженосецът ти?

— Изгубих го на юг. — Ролан се ухили. — Но този товар ми служи доста добре.

Лутър гръмко се засмя. Останалите мъже го последваха, макар да не бяха чули разговора им. В този миг Амелия се изкачи на подиума и злъчно рече:

— Не знаех, че във Франция е модерно курвите да се наричат оръженосци.

Ролан се извърна към нея, готов да отвърне по подобаващ начин на думите ѝ, но погледът му падна върху Бриджит и той видя, че в очите ѝ блестят сълзи.

— Извинявам се, госпожице — нежно ѝ каза той. — Тук изглежда някои жени принадлежат към утайката на обществото и държанието им е доста вулгарно.

Чуха се викове на смайване, в това число и на самата Бриджит. Последното нещо, което очакваше от този мъж, бе да я защити, след като сам бе опетнил честта ѝ.

Преди да успее да се съвземе, за да отговори, Амелия злобно изфуча.

— Как се осмеляваш да ме обиждаш по този начин, Ролан?

Той я прониза с леден поглед.

— След като не понасяш обиди, Амелия, постарай се да не обиждаш и ти другите.

Амелия гневно се обърна към Лутър.

— Сир, вашият син няма никакво право да ми говори по този начин. Освен това не обиди само мен. Той каза „жени“.

— Ха! Чух го много добре — ухили се Лутър, без да се опитва да защити Амелия, както тя се надяваше, нито пък останалите две дами, които явно бяха изпълнени с гняв и възмущение. Изглежда Бриджит от главата до петите. — Това момиче има ли си име?

— Да — дръзко отвърна девойката. — Аз съм Бриджит дьо Луру, сир.

Ролан сви вежди.

— Сега тя е Бриджит от Монвил — моя слугиня.

— Това може да се оспори — решително заяви Бриджит, обърна се и сковано се запъти към огнището, като извика Улф със себе си.

— Ха! — засмя се Лутър. — Разбирам защо си се забавил.

— Момичето още не е свикнало с новия си господар. Досега ми създава само главоболия.

— Как се сдоби с толкова хубава прислужница и такова великолепно животно?

— Принудиха ме да я взема със себе си — кратко отвърна Ролан, — а кучето я последва.

Лутър се втренчи в Бриджит.

— Тази жена се държи като истинска дама. Бих се заклел, че има благороден произход, защото излъчва гордост и изисканост.

Ролан твърдо погледна баща си.

— Не й позволявайте да го чуе, сир, тъй като тя иска да ви накара да повярвате тъкмо в това.

— Да не би да ми казваш, че тя твърди, че е дама?

— Не се съмнявам, че ще положи всички усилия да ви убеди, че е дама.

Лутър се намръщи.

— А откъде си толкова сигурен, че не е?

— По дяволите! — избухна синът му. — Аз съм повече от сигурен! Освен това, тя самата достатъчно ме дразни и ядосва, така че не е нужно и вие да наливате масло в огъня, стари човече!

— Стари човече, а? — изръмжа Лутър. — Ще се срещнем в двора на замъка при изгрев слънце и тогава ще видим кой е стар!

Ролан кимна, без да каже нищо. Не искаше да спори с баща си защото не бе забравил отдавнашното им неразбирателство.

След като го осведоми относно подготовката на Турстон от Мезидон за битка и за предпазните мерки, взети в Монвил, Ролан обърна поглед към огнището, където Бриджит бе седнала с гръб към останалите. Тясната й ръка лежеше върху рунтавата глава на Улф и разсеяно го галеше. Младият мъж се запита какво ли си мисли в този миг, загледана в танцуващите пламъци. Какво да прави с тази малка лудетина? Защо тя продължава да упорства за положението си в обществото? Беше направила всичко, за да го убеди, че не е крепостна, не се бе заклела единствено в Бог. Но той бе сигурен, че няма да го стори, тъй като се бе убедил, че Бриджит искрено вярва в Бог. Беше го доказала, когато остана да се погрижи за раната му, вместо да си тръгне. Можеше да го остави да умре, но не го направи. Навярно в крайна сметка не го мразеше толкова силно, както твърдеше.

Ролан спря една прислужница, минаваща край него, и й прошепна нещо. След това продължи да наблюдава момичето, което се приближи до Бриджит. Външно девойката изглеждаше напълно спокойна, ала едва сдържаше гнева си. Не можеше повече да търпи Ролан и нахалното му държание.

Бриджит не чу приближаването на прислужницата и стреснато подскочи, когато тя я потупа по рамото.

— Какво искаш?

Очите на момичето се разшириха от смущение. Не знаеше как да се държи с тази красива францужойка, която синът на господаря ѝ, наричаше слугиня, но която приличаше на благородна дама.

— Сир Ролан моли да се присъедините към него на масата и да хапнете, преди да се оттеглите — нервно каза прислужницата.

— О, той ме моли, така ли? — Бриджит погледна в средата на залата и видя, че Ролан я наблюдава. Не можеше да сдържа повече задущаващият я гняв. — В такъв случай можеш да кажеш на този господин, че никога няма да падна толкова ниско, че да седна на една маса с него!

Очите на слугинята щяха да изхвъркнат от орбитите си.

— Не мога да му кажа това!

— Тогава аз ще му го кажа! — заяви Бриджит и се изправи.

— Моля ви, не го правете! Познавам го, той е дяволски избухлив, господарке.

Бриджит изумено се втренчи в момичето.

— Защо ме нарече „господарке“?

Слугинята срамежливо наведе глава.

— Ами... Така ми се стори правилно.

Бриджит се усмихна. Тя не знаеше, ала усмивката ѝ плени всички присъстващи мъже.

— Ти ми направи добро, като ме спря. Как се казваш?

— Года.

— Года, съжалявам, че се държах така с теб. Никога досега не съм изливала гнева си върху слугите и да ме пази Господ и занапред няма да го правя, иначе ще заприличам на Ролан.

— Сега ще се присъедините ли към сир Ролан?

— Не. Предпочитам да ми покажеш къде ще спя. Не искам нищо друго, освен поне за малко да остана сама.

— Да, господарке — тихо отвърна момичето.

Ролан съпроводи с поглед Бриджит, която напусна залата заедно с прислужницата. Мислеше за усмивката, с която тя бе дарила Года и внезапно осъзна, че изпитва огромното желание да я види отново, но този път да бъде предназначена единствено за него.

„Какво става с мен? — развеселено се запита младият мъж. — Да копнея да получа усмивката на една слугиня!“

[1] Скъпи мой (фр.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бриджит бе отведена в малко слугинско помещение, разположено в дъното на двора. То се различаваше много от дома, в който бе живяла в Луру, но поне леглото бе чисто и имаше достатъчно завивки. След като подреди вещите си в старата ракла, измете пода и изчисти паяжините по ъглите, тя помоли Года да я заведе в общата баня за слугите и да ѝ донесе малко храна.

Прислужницата се подчини, без да задава никакви въпроси, за което Бриджит ѝ беше искрено благодарна. От часове си мечтаеше за гореща вода и не се притесняваше, че ще използва общата баня, където се къпеха всички слуги. И без това вече бе превишила правата си, като бе помолила Года да ѝ донесе малко храна в жилището, тъй като не бе прието една слугиня да бъде обслужвана от друга.

Малко по-късно Бриджит седеше на леглото, сушеше косата си и топлеше краката си на мангала, пълен с разжарени въглени, който Года услужливо ѝ бе донесла. Ролан отвори вратата и влезе вътре. Появата му я подразни, но тя реши да не му обръща внимание.

— Харесва ли ти тук, момиче? — наруши мълчанието той.

— Защо дойде, Ролан — уморено попита Бриджит.

— Дойдох да видя как си се настанила. Не отговори на въпроса ми.

— Какво значение има дали ми харесва, или не? — горчиво попита девойката.

— Това жилище е по-добро от колибата, в която живееше в Луру.

— Ти не знаеш нищо за това — изсъска тя. — Предполагаш, че съм живяла в слугинска колиба, защото ме видя да отивам натам.

— Сега сигурно ще ми кажеш, че онази колиба не е била твое жилище.

— Няма да ти кажа нищо — твърдо рече момичето. — Все едно да говоря на каменна стена.

Ролан не обърна внимание на обидата.

— Ако не си живяла в колиба, тогава защо отиде там?

— Защото съм упорита. Или още не си го забелязал?

— Да, забелязал съм го — ухили се младият мъж.

— Няма нищо смешно, Ролан — хладно отвърна тя. — Всичко, което ме прави да изглеждам като слугиня в твоите очи, се дължи на ината ми.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти не вярващ на нищо, което ти казвам, а аз не желая да ме смятат за лъжкиня.

Ролан се приближи към нея. Повдигна с пръст брадичката ѝ и я принуди да срещне пронизващия му поглед.

— Не смяташ ли, че е крайно време да промениш държанието си? — меко попита той.

— Ти се подиграваш с мен, Ролан, и това никак не ми харесва! — остро отвърна тя. — Никога не бих си помислила да те съблазня, дори това да е единственият изход за мен.

Ролан я сграбчи за раменете и я привлече към себе си.

— Да ме съблазниш ли, малко мое съкровище? Но ти вече го направи.

Обгърна с длани лицето ѝ и устните му нежно докоснаха нейните. Бриджит бе смутена от приятното усещане, което целувката му предизвика в тялото ѝ, и изминаха няколко секунди, преди да го спре. Сложи малките си ръце върху широките му гърди и с всичка сила го отблъсна.

— Ако имаш поне малко срам, няма да се опитваш да ме подчиниш на похотта си! — извика тя.

— Ох, Бриджит, не играеш много добре тази игра — разочаровано въздъхна той.

— Не желая да играя никаква игра! — възмутено заяви младото момиче. — Може и да ме наричаш крепостна, но не можеш да отречеш, че бях девствена, докато ти не ме обезчести. Няма да бъда твоя наложница!

— Само аз съм те притежавал, *cherie*, и занапред ще бъдеш единствено моя. Това не означава, че си наложница.

— Аз така разбирам нещата!

Младият мъж примирено въздъхна.

— Какво трябва да направя, за да бъдеш по-мила и любезна с мен?

— Сигурно ми се подиграваш — горчиво се засмя Бриджит и се отдръпна от него. Приседна в другия край на леглото и го погледна. Беше сложила ръце на хълбоци, а очите ѝ гневно святкаха. — Ти ми отне девствеността и след това заяви, че това нямало значение. Ти ме унижи и ме принуди да ти прислужвам. Да не би да смяташ, че ще ти бъда благодарна за това?

— Бъди проклета! — изръмжа младият мъж. — Аз дойдох тук, за да се помирим, а вместо това намирам една опърничава и заядлива жена.

— Никога няма да ти простя за това, което ми стори. Никога!

— В такъв случай, само си губя времето. — Той се обърна и се запъти към вратата. Спря, обърна се към нея и гневно я изгледа. — Предупреждавам те, момиче! Мога да направя живота ти приятен или непоносим — еднакво ще ми струва. От теб зависи да промениш държанието си, защото твоето непокорство и твърдоглавие ми омръзнаха.

Излезе и хлопна вратата зад гърба си. Бриджит остана да седи неподвижно на леглото, обзета от чувство на самосъжаление. Улф приближи и я лизна по лицето.

— Какво да правя сега, Улф? — унило попита девойката. — Той очаква от мен да се примиря с положението си и да му прислужвам с усмивка. Нима бих могла да го направя?

Сълзи запариха очите ѝ.

— Мразя го! Трябваше да го оставя да умре! Защо не го направих? Трябва да избягаме оттук, Улф, трябва!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато рано на следващата сутрин Ролан се срещна с баща си в двора на замъка за двубоя, настроението му не бе особено добро. Едва предишният ден се бе завърнал у дома и вече трябваше да доказва силата и бойните си умения. Но не само това бе причина за сърдито му и намръщено лице. Другата неприятност бе Амелия.

Миналата нощ тя бе дошла в стаята му. Тъй като бе прислужница на господарката на дома, стаята ѝ бе близо до тази на Хеда, но едновременно с това и до тази на Ролан. Едно време това бе доста удобно за него, но сега младият мъж нямаше никакво желание да възобновява старите си отношения с нея.

Когато чу тихо почукване по вратата, Ролан си помисли, че е Бриджит, която е дошла да се извини заради лошото си държание. Мисълта го зарадва и изпълни с вълнение, ала когато отвори вратата, лицето му помръкна.

— Разочарованието ти е съвсем очевидно — с лека горчивина в гласа каза Амелия. — Надяваше се, че е онази жълтокоса никаквица, нали?

— Върви си, Амелия — сърдито отвърна Ролан. — Не съм те канил тук.

— Ще го направиш, когато се умориш от съпротивата ѝ — убедено заяви девойката. — Защото само съпротивата ѝ те привлича, нищо друго.

Амелия тихо се изкиска.

— Аз знам, че си малко груб, *mon cheri*, защото си войник, но аз нямам нищо против. Обаче тя изглежда има. Така ли е?

Ролан потисна раздражението си и каза:

— По-добре да си потърсиш друг мъж, който да те топли през студените нощи, Амелия.

— Заради нея ли?

— Причината не е тя. Ние двамата прекарахме много приятни нощи, но когато заминах, ти казах, че всичко е приключило.

Съжалявам, че си си помислила другояче. — Нямахме никакво намерение да обсъжда с нея какво се кани да прави с Бриджит.

Но Амелия вече се бе обърнала и бе избягала. Ролан гневно затръшна вратата, ядосан на себе си, че не бе взел това, което с такова желание му се предлагаше. Но истината беше, че той желаше друга жена, която не можеше да има, без да я насили, а мисълта за това го отвращаваше.

И докато стоеше срещу баща си в студената утрин, той продължаваше да мисли за снощната си среща с Амелия. Лошото му настроение не остана незабелязано.

— Какво те измъчва, Ролан? — попита Лутър и разкърши рамене. — Да не би отсъствието ти от Монвил да те е размекнало и да се страхуваш да се биеш с баща си?

— Ако някой трябва да се страхува, това си ти, старче — рязко отвърна синът.

— Ще видим — изсмя се Лутър и дружелюбно продължи: — Чух за много от твоите подвизи. Е, сигурно си се уморил от нескончаемите опити на крал Лотер да си възвърне земите.

Ролан сви рамене.

— Нямахме тръпка. Липсваше предизвикателството. Печелехме една битка, но губехме следващата. Войната трябва да доведе до някакво окончателно разрешение, но аз се съмнявам, че тази някога ще приключи.

— И тогава замина за Шампан, а след това за Бургундия, така ли?

— Добре си осведомен — промърмори Ролан.

— Имам доста приятели, които ме осведомяваха за твоите странствания. Това, на което съм те научил, не е било загубено в Прованс. Аз самият с удоволствие бих участвал в битки като тези.

— Всичко свърши доста бързо.

— По кой път мина, за да си дойдеш у дома?

Ролан се изненада от любопитството на Лутър, но побърза да отговори:

— Пътувах покрай поречието на Лоара до Бери. Там предадох едно известие, за което ме бяха помолили и се сдобих с момичето.

— Значи си пресякъл Блоа и Мен, който е най-прекият път до Монвил?

— Не, пътувах по поречието на Лоара до Орлеан, където реката се съединява с река Мен. След това потеглих направо на север.

— Значи си минал през Анжер?

Ролан долови внезапна тревога в гласа на Лутър и се намръщи.

— Да, но какво значение има това?

— Никакво — отвърна баща му и рязко добави: — Да започваме.

Ролан сви рамене след този малко неочакван разпит на баща си и насочи вниманието си към предстоящия двубой. Беше участвал в многобройни подобни двубои с баща си, в които бе заякнал и придобил бойни умения, ала едва в последните няколко години, преди да напусне дома си, младежът бе успял да се превърне в негов достоен противник. Мечтата му бе да победи баща си в двубой, но досега това не се бе сбъднало.

Звънът на метал отекна в двора и привлече мъжете от замъка. Врявата от битката събуди Бриджит и тя бързо изтича на вратата, изплашена, че са нападнали Монвил. Изуми се, когато видя Ролан и баща му да се бият ожесточено. Бриджит бързо наметна вълнената си пелерина и излезе на двора, без да си дава труд да покрие с качулката разпуснатата си коса. Застана наблизко и като хипнотизирана впери очи в сражаващите се мъже. Лутър кръстоса меча си с този на Ролан и го принуди да отстъпи. Ролан можеше само да отвърща на ударите с меча и да се пази с щита си. Двамата се движеха из целия двор, докато накрая Ролан ловко се изплъзна от един силен страничен удар на Лутър, извъртя се светкавично и започна да настъпва, принуждавайки баща си да се отбранява.

— Колко дълго ще продължи всичко това? — прошепна Бриджит на един от войниците, без да откъсва поглед от Ролан.

— Няма да е дълго — отвърна мъжът.

Но не позна. Слънцето изгря и се изкачи високо в небето, а битката между двамата мъже продължаваше и нито единият не се предаваше, нито другият. Бриджит се умори само докато ги гледаше. Знаеше колко е тежък рицарският меч. Тя едва можеше да го повдигне с двете си ръце. Изисква се голяма силна и непоколебима воля, за да се биеш толкова дълго, помисли си девойката, докато гледаше с възхищение двамата мъже.

Ала постепенно битката загуби темпо. Лутър и Ролан обикаляха двора и ту единият нападаше, ту другият. После внезапно нещата се

промениха, сякаш всеки един от двамата бе почувствал нов прилив на сили. Мечът на Ролан неочаквано се завъртя от дясната страна на Лутър, но след миг посоката му се промени и удари отляво. Лутър бе изненадан, не вдигна достатъчно бързо щита си и оръжието на Ролан посече рамото му, разтрошавайки металната ризница.

Баща и син застинаха неподвижно. Бриджит предположи, че двубоят е приключил. Ала за нейно изумление, Лутър започна да се смее. Що за хора бяха това? В следващия миг старецът изби меча от ръката на сина си и притисна своя в гърдите му.

Ролан отпусна щита си надолу, в знак, че се признава за победен и Лутър свали меча си.

— След като си пуснал кръв, би трябвало да притиснеш противника си, Ролан — засмя се баща му. — Не трябва да спиращ, за да видиш колко смъртоносно е ранен врагът ти.

— Ако беше мой истински враг, старче, не се съмнявай, че щях здравата да те притисна — отвърна младият рицар.

— В такъв случай, предполагам, че трябва да го взема под внимание и да обявя изхода на двубоя в полза на двама ни. Да... за пръв път няма победител. Съгласен ли си с това?

Ролан кимна и посочи към рамото на Лутър.

— Трябва да се погрижиш за раната си.

— Едва усещам тази драскотина — изръмжа баща му. — Май твоите собствени рани се нуждаят от нежната ръка на хубавата ти прислужница.

Ролан се огледа и видя Бриджит, която го наблюдаваше. Беше като привидение с разпуснатата си коса, която се стелеше по нежните ѝ рамене подобно на разтопено злато. Тя свенливо сведе поглед, а Ролан продължи да я гледа като омагьосан, забравил за раните си.

Звукът от гръмогласният смях на Лутър го извади от вцепенението му.

— Сякаш ти се ще да съблечеш с поглед бедното момиче, синко — пошегува се той. — Не можеш ли да почакаш, докато останете насаме?

Ролан се изчерви.

— Днес ме накара да се гордея с теб, Ролан — продължи баща му. — Ти си достоен син. Да, представи се отлично, а аз знам, че

предишната ти рана още не е заздравяла напълно. Усвоил си всичко, на което съм те учил, дори повече.

Ролан не знаеше какво да отговори. За първи път Лутър го хвалеше и то без да се скъпи на думи. За щастие, баща му не дочака отговор. Обърна се и се отдалечи, а Ролан остана да гледа смутено след него. По всичко личеше, че Лутър се е променил. Може би наистина бе започнал да остарява.

Бриджит и Ролан останаха сами на двора, тъй като и останалите мъже побързаха да влязат в замъка.

— Отворила ти се е раната — смъмри го тя. Младият мъж извинително ѝ се усмихна.

— Не беше нарочно. Ще се погрижиш ли за нея?

— Предполагам, че ще трябва, тъй като не виждам кой друг би го сторил — намръщено рече Бриджит.

— Какво те безпокои? — нетърпеливо я изгледа той.

— Ти! — избухна девойката и сложи ръце на хълбоците си. — Тази глупост, на която станах свидетел!

— Това беше просто един двубой, ma chérie.

— Не, не беше. Беше си чиста лудост! — гневно отвърна тя. — Можеше да се убиеете един друг!

— Ние не се биехме на живот и смърт, Бриджит — търпеливо ѝ обясни той. — Това бе премерване на силите, нищо повече. Нима френските рицари не изпитват бойните си умения в приятелски двубои?

— Е, да — неохотно се съгласи младото момиче, — но не го правят толкова ревностно. Вие се биехте, сякаш честта ви бе заложена на карта.

Ролан се ухили.

— Ами донякъде точно така беше. Тук винаги така се бием. Лутър смята, че тези, които е обучавал, трябва да бъдат най-добрите. Той е изключителен воин и ако трябва да бъде искрен, ще признае, че никога досега не съм издържал да се бия толкова дълго срещу него.

— Но вие бяхте равностойни противници — изтъкна Бриджит. — Дори аз го разбрах. Всъщност, ти щеше да победиш баща си, ако не беше се отказал.

— Разбираш ли, че току-що ме похвали, chérie? — пошегува се с усмивка младият мъж.

Бриджит се изчерви.

— Аз... аз...

— Хайде сега, недей да разваляш единствената похвала, която съм чувал от устата ти, с някоя остра забележка. Поне един единствен път прояви малко милост към мен.

— Ти ми се подиграваш, Ролан. И не сменяй темата на разговор, ако обичаш.

— Е, може и така да е — уклончиво отвърна той. — Освен това, само си губим времето. Започвам да си мисля, че си решила да ме държиш тук и да спориш с мен, докато ми изтече кръвта.

— Идеята не е много лоша — отвърна девойката, — но по-добре ела с мен. Жилището ми е наблизно.

— Не, трябва да си сменя дрехите, освен това имам чисти превръзки в стаята. Ако, разбира се, се согласиш да ми помогнеш да стигна дотам.

— Нима имаш нужда от помощ, за да вървиш? — Очите ѝ се разшириха.

Той кимна.

— Чувствам се така, сякаш не мога да помръдна нито един мускул от тялото си — простена Ролан. — Но, ако ми дадеш ръката си, cherie, ще те последвам навсякъде.

— Ръката ми, така ли? — сопна се тя. — Не съм сигурна дали да го направя.

Той я сграбчи за ръката и я поведе към къщата.

— В такъв случай ще те накарам да ме последваш — заяви рицарят, като за първи път се стараеше да не я стиска прекалено силно.

В стаята на Ролан цареше истински безпорядък и Бриджит смаяно местеше поглед от една отворена ракла към друга, по разхвърляните дрехи, неоправеното легло и събрания килим. Дебел слой прах покриваше малката маса до ниското ложе и единственото кресло с висока облегалка, а стените бяха почернели от сажди.

— Наистина ли спиш тук? — с отвращение попита тя.

Младият мъж се ухили.

— Стаята не е била използвана доста дълго време, а тази сутрин бях принуден да изляза доста набързо. Предполагам, че няма да ти отнеме много време да я изчистиш и подредиш.

— Аз ли? — удивено го изгледа тя.

— Моля те, Бриджит, не започвай отново — въздъхна Ролан. — Толкова много ли искам от теб?

Бриджит се поколеба. Този път тонът му бе умолителен, а не заповеднически. Засега и това бе достатъчно.

След като почисти раната му и я превърза, тя се запъти към една от раклите. Ролан се усмихна. Двамата бяха сами в неговата стая и за пръв път Улф не беше с нея. Тя дори изглеждаше в добро настроение.

— Какъв цвят смяташ, че ще ми подхожда, *cherie*?

— Със сигурност синьо, а може би тъмнокафяво? Мисля, че ще изглеждаш чудесно в тъмнокафяво.

— В такъв случай, няма да имаш нищо против да ми ушиеш една-две нови туники, нали? Останали са ми съвсем малко.

— Няма да се оставя да ме заблудиш с този невинен поглед. Ще ти ушия туниките, но само, за да ти докажа, че мога. Обаче не си мисли, че ще бъда твоя робиня.

След като му избра една стара кафява туника, Бриджит се запъти към вратата.

— Не искам да бягаш като опарена от стаята ми — извика след нея той.

— Защо? — повиши глас младото момиче.

— Бриджит, успокой се и остани за малко. Нямам намерение да те изнасилвам — въздъхна младият мъж. — Толкова много ли се страхуваш от мен?

— Да — чистосърдечно призна тя.

— Нима досега съм бил груб с теб? — намръщи се Ролан.

Когато тя не каза нищо, той попита:

— Смяташ ли, че съм суров и безчувствен мъж, а Бриджит?

— Държа се доста грубо с мен — отвърна девойката. — Има какво да се желае по отношение на обноските ти, Ролан, а и много бързо избухваш.

— Ти също.

— Знам — усмихна се тя. — И аз имам недостатъци, не отричам. Но сега говорехме за твоите, за които ти изглежда и не подозираш.

Ролан вдигна ръка и нежно я погали по лицето.

— Заради теб ще се променя.

Последва дълга пауза. Сетне Бриджит плахо попита:

— Защо?

— За да виждам по-често усмивката ти.

— Нямам много поводи за усмивки, Ролан — откровено отвърна младото момиче.

— Ще имаш.

Тя се отдръпна от него и очите ѝ потъмняха.

— Играеш ли с мен?

— Не, никога не съм бил по-искрен — меко я увери той.

Наведе се и я целуна, първо много нежно, за да не я изплаши, а след това по-настойчиво. Тя се опита да се отскубне от прегръдката му, но Ролан не я пусна и ръцете му се стегнаха по-силно около кръста ѝ. Когато гърдите ѝ се притиснаха към неговите, той усети как всичко в него пламва. Имаше чувството, че кожата му гори там, където бедрата ѝ се опираха о неговите, а слабините го боляха от желание. Изгаряше от копнеж по нея, а тя не го искаше.

Устните му се плъзнаха по деликатната извивка на шията ѝ.

— Ох, Бриджит, толкова много те желая — задъхано прошепна той в ухото ѝ.

— Ролан, ти каза, че няма да ме насилваш — уплашено промълви момичето, опитвайки се да се измъкне от ръцете му.

— Позволи ми да те любя — дрезгаво прошепна младият мъж.
— Позволи ми, Бриджит.

Той я целуна, преди да е отворила уста да му откаже, ала най-сетне тя успя да се изтръгне от прегръдките му.

— Ролан, причиняваш ми болка!

Той наведе глава, за да я погледне и видя подпухналите ѝ от страстните му целувки устни.

— Бриджит, нима си толкова крехка?

— Не съм виновна за това — с треперещ глас отвърна тя. — Бях отгледана с много нежност и любов. Кожата ми е чувствителна и не е свикнала на такива брутални ласки.

Младият мъж повдигна брадичката ѝ, а после нежно докосна с пръст устните ѝ.

— Не исках да те наранявам — тихо промълви той.

— Знам, но пак се опита да ме насилиш.

Ролан виновно се усмихна.

— Не можах да се спра.

Бриджит внезапно се разгневи.

— Нима отново се осмеляваш да ме обвиняваш? Сега дрехите ми не са мокри и не са прилепнали по тялото ми.

— Не са.

— Тогава, кажи ми, с какво съм те изкушила, за да не го правя отново!

Ролан сърдечно се засмя.

— Ах, малко мое съкровище, толкова си наивна. Само това, че съм близо до теб, ме изкушава. Нима не знаеш колко си красива?

— Тогава трябва да стоиш по-далеч от мен.

— О, не, Бриджит — бавно, но решително поклати глава той. — Ти си мечта за всеки мъж, но си съкровище само за един-единствен — и това съм аз. Няма да позволя на никого да се приближи до теб!

— Аз не съм твоя собственост, Ролан. — Бриджит се отдръпна и отстъпи няколко крачки. — И никога няма да бъда.

Ролан удари с юмрук по бедрото си.

— Защо ме мразиш толкова? — гневно извика той.

— Ти знаеш защо.

— Казах ти, че ще се променя.

— Каза и веднага след това се нахвърли върху мен. Не вярвам на думите ти.

— Ти ме съдиш прекалено строго, Бриджит. Това, което се случи преди малко, не бе подвластно на разума.

— Трябва ли да живея в непрекъснат страх? Искам да го знам, Ролан.

Челото му се смръщи. Не можеше да я излъже и да ѝ обещае, че никога повече няма да се нахвърля върху нея. Не искаше да я принуждава да му се отдава, ала отлично знаеше, че губеше контрол, когато видеше това момиче. Но, по дяволите, не искаше тя да се страхува от него! Мисълта, че той я плаши, го ядоса.

— Е, Ролан?

Младият мъж рязко се извърна.

— Не си играй с мен, момиче! — изръмжа той.

Очите ѝ го гледаха с очакване.

— Трябва да ми отговориш.

— Ще си помисля за това. А сега да вървим — отсече Ролан. — Време е за обяд.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази сутрин в тържествената зала на замъка не бе толкова оживено, но Лутър бе там и повика Ролан при себе си.

Бриджит отиде до огнището, където приготвяха храната. Провизиите бяха складирани в просторна изба, чиято врата бе близо до огнището. Там се държаха и всички домакински съдове и прибори: медни казани, големи тави, в които се осоляваше месото, сандъци за съхраняване на хляба. По дългите дървени лавици бяха подредени високи сребърни бокали, калайдисани тенджери, както и неизброимо количество метални чинии. Купите с подправки също бяха наредени върху лавиците, а крините, пълни с жито, се намираха в дъното на това претъпкано помещение. Върху голяма маса, близо до вратата се виждаха купи със сирене, кошници с прясно изпечен хляб и кани с ябълково вино.

Без да ѝ нареждат, Бриджит занесе на Ролан голямо парче сирене и половин самун хляб, остави храната пред него и бързо се отдалечи. Седна близо до огъня, взе от Года една купа с овесена каша и парче ръжен хляб. Това бе храната на слугите, но в този момент нищо не я интересуваше. Беше обзета от смут и тревога и храната бе последната ѝ грижа.

Веднага след като Ролан излезе от залата, Бриджит попита Года къде може да намери сапун и парцали и побърза да се качи в стаята му. Остатъка от деня прекара там. Почисти основно навсякъде и подреди дрехите и вещите му. Той притежаваше малко дрехи, но раклите бяха пълни със съкровища: камъни, златни и сребърни скъпоценности, гоблени от източните земи, както и толкова много платове, че девойката започна да се пита дали не бе решил да става търговец.

Когато приключи работата си, стаята се превърна в уютно и приятно място. Кожите, опънати пред прозорците, предпазваха от студа, но не пречеха на светлината да прониква. Вместо обичайните тръстикови рогозки, по пода бяха застлани животински кожи, които топлеха краката, създаваха уют и красяха стаята. Възглавниците върху

голямото легло бяха пухени, а чаршафите от фино ленено платно. Отгоре бе метнат юрган, пълен с пух от северна морска патица.

Бриджит остави оправянето на леглото за най-накрая, тъй като изпитваше нежелание дори да се доближи до него. Не можеше да спре да се пита колко ли време ще мине, преди да се озове в него, защото точно това искаше Ролан. Беше ѝ го заявил достатъчно ясно.

С настъпването на вечерта, приближаваше и времето, когато трябваше да се върне в залата. Девойката стана неспокойна. Докато пътуваха, бе много по-лесно да се противопоставя на Ролан. Търпеше грубото му държание и намираще убежище в гнева си. Обаче сега той беше различен — мъж, който се стараеше да не ѝ причинява болка и дори се опитваше да бъде мил с нея. Това я объркваше и тя не знаеше как да се държи с него.

Бриджит влезе в залата с натезало сърце. Твърдо бе решила какво да прави. Дори природата бе против нея, но тя предпочиташе да рискува да измръзне до смърт, отколкото да остане в замъка и да бъде принудена да задоволява похотта на Ролан.

Тържествената зала бе пълна с обитателите на замъка, но Бриджит веднага забеляза, че Ролан не е сред тях. Сипа си ядене в дървената купа и седна на празната пейка до стената. Надяваше се да приключи с вечерята си, преди той да се върне. Ако това, което ѝ бе казал, бе истина, той се изкушаваше само ако беше близо до нея. Щеше да прекара още една тревожна нощ, но на заранта вече нямаше да има и следа от нея.

Видя Улф, който се бе излегнал до господарската маса, а Лутър му хвърляше тлъсти късове месо. Но щом я видя, вярното куче се надигна и с няколко скока се озова при нея. Младото момиче го посрещна с усмивка. Една хрътка се приближи, привлечена от миризмата на месото в купата ѝ, ала Улф изръмжа и тя избяга с подвита опашка. Любимецът на Бриджит се настани в краката ѝ.

Девойката се наведе и нежно го потупа.

— Виждам, че лично господарят на замъка се грижи за теб. Но не се привързвай твърде много към това място, защото няма да останем дълго.

Той близна ръката ѝ и Бриджит се намръщи.

— Този път няма да ме накараш да променя решението си, Улф.

Бриджит твърде късно осъзна, че говори на глас и уплашено се озърна. За щастие, наблизо нямаше никой. Огледа присъстващите, за да разбере дали Ролан се е появил, но не го видя.

На господарската маса седеше един симпатичен млад рицар, който Бриджит не бе виждала досега. Погледът ѝ се спря за миг върху него, ала той изглежда усети, че го наблюдават, погледна към нея и ѝ се усмихна. Стана и дойде при нея.

— Госпожице — поклони се непознатият. — Аз съм рицаря Ги от Фалез. Не знаех, че имаме гости.

Бриджит вече бе чувала за него — васалът на Лутър, когото бе изпратил да открие Ролан и да го върне у дома.

— Никой ли не ви е казал коя съм аз, сир? — тихо попита тя.

— Току-що се връщам от обход, госпожице — обясни младият мъж и се усмихна. — Но тази зала никога досега не е била удостоявана с подобна красота. Струва ми се непростимо от страна на сеньор Лутър да не спомене за вас. — Наведе се към нея и в зелените му очи проблеснаха весели пламъчета.

— Много сте любезен — изчерви се Бриджит.

— Кажете ми — усмихна ѝ се отново той, — как се зове тази невероятна хубост?

Младото момиче се поколеба. Той я бе нарекъл госпожице — значи я смяташе за истинска дама. Тогава защо да не му каже истината?

— Аз съм Бриджит дьо Луру — тихо изрече тя.

— Кой е вашият господар? Може би го познавам.

— Граф Арнулф от Бери — с лекота отвърна девойката, сякаш никой нямаше да се осмели да се усъмни в това.

— С него ли сте дошли в Монвил?

— Не.

— Господи, само не ми казвайте, че сте дошли със съпруга си — възкликна Ги. В тона му ясно пролича разочарование.

— Аз не съм омъжена — изрече Бриджит и в същия миг реши да му каже истината. — Ролан ме доведе тук против волята ми.

По красивото лице на Ги се изписа недоумение.

— Ролан? Не разбирам.

— Трудно е да се обясни, сир — смутено избъбри девойката.

Той седна на пейката до нея.

— Трябва да ми кажете. Ако Ролан ви е отвлякъл...

— Ролан не е главният виновник за случилото се — неохотно призна тя. — Разбирате ли, моят баща беше барон дьо Луру, а след неговата смърт титлата бе наследена от брат ми... — И тя разказа историята си на Ги, който съсредоточено я слушаше, без да я прекъсва.

— Но Ролан не е глупак — възкликна Ги, когато девойката свърши. — Със сигурност е разбрал, че сте дама, независимо от приказките на Дрюода.

— Имаше много неща, които го накараха да повярва на Дрюода, а не на мен — въздъхна Бриджит.

— Ролан трябва да разбере каква непростима грешка е направил — решително заяви Ги.

— Уморих се, сир, наистина се уморих. На Ролан му харесва да бъда негова слугиня и ми се струва, че умишлено си затваря очите пред истината, защото така му е удобно. — Думите ѝ предизвикаха усмивка на лицето на Ги. Тази красива девойката съвсем точно бе описала характера на приятеля му.

Голямата дървена врата на залата се отвори и на прага застана Ролан. Бриджит бързо се изправи. Бе започнала да се съмнява в разумността на това, което току-що бе направила. Но какво всъщност бе направила, освен че бе казала истината? И Ги ѝ бе повярвал. Може би щеше да стане неин защитник.

— Ролан е тук — каза тя на новия си приятел. — Трябва да отида да му сервирам храната.

Ги възмутено скочи на крака.

— Не, Бриджит! Не бива да му прислужвате, сякаш сте обикновена крепостна.

— О, длъжна съм, иначе той става страшен.

Тя се обърна и бързо се отдалечи. Лицето на младия рицар почервения от гняв. Бриджит напълни една дълбока чиния с пудинг с месо, пържена наденица и дивечово месо. Обърна се и видя веселия поздрав на Ролан и студения отговор на Ги.

Бриджит сложи върху дървена табла чинията и кана с бира и отнесе всичко на господарската маса. Докато минаваше покрай двамата мъже, тя ги стрелна с поглед. Те бяха започнали да си разменят остри думи. Спорът им привлече вниманието на околните и

всички погледи се насочиха към тях. Бриджит се почувства неудобно и нервността ѝ се засили. Само ако можеше да чуе за какво си говореха.

— Каква дяволия си измислила, момиче?

Девојката си пое дълбоко дъх и се обърна към Лутър.

— Не знам за какво говорите, сир — твърдо отвърна тя, но избягна да срещне погледа му.

— Видях те да говориш с един от моите васали и ето, че сега той се кара с моя син. Двамата са приятели, момиче, и никога досега не са се карали.

— Не съм направила нищо, за което да съжалявам — непреклонно заяви тя и остави храната на масата.

Лутър се изправи иззад голямата дъбова маса и я дръпна настрана.

— Не знам какво си направила, но не искам да се бият заради теб. Не искам да загубя един добър войн, особено, когато ми предстои битка.

— Това ли е синът ви за вас, един войн, който ще се бие за каузата ви?

— Говорех за Ги, момиче, защото няма никакво съмнение кой ще е победителят. Ако мислех, че синът ми е в опасност заради теб, щях да се погрижа веднага да те махна оттук, независимо дали си благородна девица, или не.

Очите на Бриджит се разшириха. Той знаеше! Проклет да бъде, знаеше, че тя е дама и въпреки всичко нямаше да попречи на Ролан да я държи при себе си като слугиня. С какво право!

— Вие сте жалък! — процеди гневно младото момиче. — Знаете каква съм и въпреки това си затваряте очите пред несправедливостта на вашия син към мен!

Лутър се подсмихна.

— Това няма никакво значение за мен. Ролан заяви, че ти си негова слугиня, така че за мен си такава. Не възнамерявам да споря с него по този въпрос.

— Но той греша! — извика Бриджит.

— Разбери ме, момиче. Един стар мъж има нужда от сина си да го следва във всяко начинание и да заеме мястото му, след като той си отиде от този свят. Ала освен това, се налага да се бие рамо до рамо с мен, ако обсадят нашето имение. Преди години едва не го загубих

заради някаква глупава история. Единствено предстоящата битка със зет ми го накара да се върне у дома. Той е тук и аз няма да рискувам да го загубя отново.

— Бриджит!

Тя се сви от гръмкия вик, обърна се и видя Ролан, който крачеше към нея с потъмняло от гняв лице. Усети как коленете ѝ омекнаха.

— Е, момиче — почти тъжно рече Лутър, — страхувам се, че ще съжаляваш за това, което си направила.

Девојката гневно го изгледа.

— И вие ще му позволите да ме накаже, нали?

— Не съм поемал отговорност за теб — отсече възрастният мъж, обърна се и понечи да се отдалечи.

— Не се крий зад гърба на баща ми, момиче! — прогърмя гласът на Ролан. — Той няма да ти помогне.

Бриджит заговори спокойно, опитвайки се отчаяно да скрие уплахата си.

— Не очаквам от него да го направи. Той вече ме осведоми, че одобрява всичко, което вършиш.

— Значи все пак си го помолила за помощ?

— Не, Ролан — намеси се Лутър. — Тя не е идвала при мен. Аз я заговорих.

— Не я защитавайте, сир — студено го предупреди Ролан.

Лутър се поколеба за миг, сетне кимна и ги остави сами. Ролан сграбчи ръката на Бриджит и понечи да я удари. Макар и изплашена до смърт, тя не се отдръпна, а се нахвърли върху него. Пръстите ѝ се вкопчиха в туниката му и тя усети топлината на коравото му като скала тяло.

— Ако искаш да ме накажеш, Ролан, по-добре използвай камшик — прошепна тя. — Едва ли ще оживея след юмрука ти, не и когато си толкова разгневен. Ти ще ме убиеш.

— Бъди проклета! — изръмжа той и се опита да се откопчи от пръстите ѝ, ала тя го държеше здраво.

— В момента си разгневен и сам не знаеш силата си. Да ме убиеш, това ли искаш?

— Стига, Бриджит! — срязва я той. Гневът му бе започнал да се уталожва.

Тя усети промяната в тона му, а в следващия миг почувства и отпускането на тялото му и видя блясъка в очите му. Побърза да се отдръпне, ала досегашният ѝ страх се замени с нов.

— Аз... аз не исках да се нахвърлям върху теб.

Ролан уморено въздъхна.

— Върви в стаята си. Достатъчно неприятности създаде днес.

— Нямах намерение да създавам неприятности никому — извинително рече младото момиче.

Но очите му отново потъмняха и тялото му се напрегна.

— Махай се от погледа ми, жено, преди да съм променил решението си!

Тя извика Улф и излезе през вратата, която водеше към конюшните, тъй като вратата на главния вход бе твърде тежка, за да може да я отвори. Когато се намери навън, Бриджит потрепери. Той едва не бе я убил! Но защо Ролан бе толкова разгневен? Какво си бяха казали двамата с Ги?

Влезе в конюшната и забеляза коня на Ролан, както и четири други коня, които не бе виждала досега. Сигурно конете принадлежаха на рицаря Ги и на останалите мъже от отряда, който правеше обход на местността. Но на подчинение на Лутър бяха много мъже. Запита се къде ли държат останалите коне, макар че какво я интересуваше това. Нали тук имаше поне един кон, който по-късно би могла да вземе и това бе единственото, което имаше значение.

Преди да прекоси двора на път към малкото си жилище, девойката вдигна качулката на главата си и се уви плътно в пелерината. През деня не бе валял сняг, ала въздухът бе мразовит. В такова време щеше да е много трудно да избяга. Но тя вече бе решила и нищо не можеше да я разколебае.

Стаята ѝ бе студена и тъмна, тъй като тази вечер никой не бе оставил мангал с жарава. Нямахше и свещи, тъй като подобно ценно нещо не се хабеше за слугите и на Бриджит не ѝ оставаше нищо друго, освен да си легне. Не си свали дрехите, защото когато удареше часът за бягство не искаше да губи време в обличане.

Чу Улф да се движи в тъмнината и го смъмри.

— Сядай долу и спи, защото след като потеглим, няма да имаш време за почивка. А това ще бъде скоро, приятелю, много скоро. Трябва да почакаме само замъкът да утихне.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Няколко часа по-късно, след като облече още две вълнени туники, за да ѝ държат топло и взе всички завивки от стаята, Бриджит, заедно с Улф, се отправи към конюшните. Реши да не се опитва да вземе храна, тъй като някой можеше да я види как се промъква в избата за провизии. Не се съмняваше, че Улф ще осигури храна и за двамата. Освен това, бе запазила и кремъка, който Ролан ѝ бе дал в гората — много полезна вещ.

За щастие, четирите коня все още бяха в конюшната, така че нямаше да се налага да вземе огромния жребец на Ролан. Отдъхна си с облекчение. Хун беше прекалено едро животно за нея. И което бе още по-важно, Ролан никога нямаше да се откаже да я преследва, защото един боен кон бе много по-ценен от някаква си слугиня.

Другите коне не бяха толкова огромни, а един червеникавокафяв дорест жребец не се отдръпна, когато тя се приближи, за да го оседлае. Бриджит привърза вързопата с нещата си към седлото, взе поводите и предпазливо излезе в тънещия в мрак двор.

Тревогите ѝ започнаха именно отгук. Младото момиче знаеше, че повечето замъци имат поне още един вход, освен главния, който зорко се охраняваше от денонощна стража, ала намирането му бе доста трудна работа, тъй като обикновено това представляваше малка врата, замаскирана в каменната стена. В Луру имаше таен тунел, в случай на обсада, но за съществуването му знаеха много малко хора.

— Ела, Улф — прошепна тя, — трябва да се измъкнем от тази крепост. Помогни ми да намерим скритата врата, Улф... Врата! Но тихо.

Тя започна да търси от лявата страна, където се намираха жилищата на слугите, обходи стената, опасваща целия двор и замъка, и заобиколи отзад. Там се натъкна на стопанския двор, както и на една голяма каменна сграда, която не приличаше на тези, които бе видяла отпред. Запита се дали тук не държат останалите коне, но не се осмели

да провери. Девојката се прокрадна покрај стената, като водеше коня след себе си, а Улф ги следваше по петите.

В гърдите ѝ се надигна тревога, когато разбра, че почти са обходили стената, без да успее да открие тайната врата. Мина ѝ през ума идеята да се опита да мине незабелязано покрај стражите при главната порта, но мислено се помоли да не ѝ се налага. Трябваше да побърза. Ако след няколко часа не се появи в замъка, щяха да осведомят Ролан за изчезването ѝ и той щеше да се впусне да я преследва. Единствената ѝ надежда бе да не открият липсата ѝ до сутринта. Всеки час от ноцта, който оставаше, бе ценен защото трябваше да се отдалечи колкото се може повече от това място, преди Ролан да е тръгнал да я търси.

Улф излая и Бриджит затаи дъх, страхувайки се, че другите хрътки ще залаят в отговор и ще събудят цялото имение. Изтича тихо към него, преди да е издал още някакъв звук и въздъхна с облекчение, когато видя вратата. Беше залостена, но след няколко напъна напречната греда се отмести и девојката я положи безшумно на земята. Малката врата се бе отворила доста лесно.

Ала радостта на Бриджит не трая дълго. Пред вратата зееше дупка, дълбока поне метър — макар че от вътрешната страна вратата бе на равнището на земята. И това не бе най-лошото. В основата на стената имаше тясна издатина, широка около половин метър, от която започваше стръмнина дълга пет или шест метра, покрита със сняг. Чудесен изход, няма що! Как, за Бога, щеше да преведе коня по тази стръмнина, без бедното животно да си строши врата? Налагаше се да опита — нямаше друг избор. По дяволите!

Стисна здраво поводите на коня и предпазливо скочи върху тясната издатина, сетне тихо повика Улф да я последва. Той я погледна, сетне погледна надолу към издатината, но не помръдна.

— Щом аз мога да го направя можеш и ти — строго рече Бриджит. — Виж, за коня ще бъде доста по-трудно.

Улф внимателно припълзля напред и след като се поколеба един миг, скочи. Приземи се на половината на стръмнината и след това бавно се плъзна надолу, стъпи здраво на крака и пробяга останалото разстояние до долу.

След като видя колко трудно бе за Улф да стигне до долу, Бриджит се почувства напълно обезкуражена. Какъв шанс щеше да

има конят? При скока можеше да си счупи крака, ала девойката си каза, че трябва да бъде твърда и да опита. Нуждаеше се от кон. Никога нямаше да стигне пешком до Ил дьо Франс.

— Хайде ела, прекрасни мой жребецо — нежно го подкани тя и дръпна поводите. Успя да го накара да приближи до вратата, ала животното изпръхтя и се дръпна назад. — Хайде, ела! Ще се плъзнеш надолу. Нека да видим на какво е способен един чудесен боен кон.

Ала животното не помръдна, а тя не бе достатъчно силна, за да го издърпа със сила. Отпусна се в пълно отчаяние върху тясната издatina. Какво да прави? Ако тръгне пеша, Ролан много бързо щеше да я застигне.

Улф се изкачи обратно нагоре по стръмнината, клекна до нея и енергично я побутна. Беше изпълнен с въодушевление, готов да се впусне в приключение.

— Нищо не става, приятелю мой. Конят не иска да помръдне. Може би той е по-разумен от мен и преценява, че не може да скочи. — Тя се изправи, но раменете ѝ отчаяно се отпуснаха. — Ще трябва да се опитаме да се промъкнем покрай стражите. Не вярвам да успеем, но сме длъжни да опитаме — въздъхна младото момиче.

Улф неочаквано скочи обратно през вратата. След миг той започна да хапе леко задните крака на коня, а Бриджит се отдръпна настрани и пусна поводите тъкмо навреме, преди жребецът да скочи напред. Тя смаяно наблюдаваше как голямото животно се плъзна по задницата си надолу по стръмнината, последвано от Улф. Когато стигна в подножието на склона, конят се изправи и зачака.

Девойката не можеше да повярва на очите си. Бързо плъзна пръсти под вратата, за да я притвори зад себе си и се спусна по стръмнината. Когато стигна долу, прегърна Улф през врата и с всичка сила го притисна към себе си.

— Ти си прекрасен! Направо великолепен! Ти ни спаси. А сега, да се махаме от това място!

Огледа набързо коня. Изглеждаше добре. Погали го по гривата и по гърба и го похвали, преди да се метне върху него и да го смушка в хълбоците. Скоро жребецът препускаше в галоп през пасбищата, обграждащи Монвил. Тя се носеше като вятър, изпълнена с въодушевление и опиянение от свободата. След като се отдалечи

достатъчно от крепостта, Бриджит даде воля на радостта и смехът ѝ огласи простора.

Беше го направила! Ролан никога нямаше да я настигне. Нямаше значение дали ще я преследва по целия път до Ил дьо Франс, защото веднъж озовала се там, тя щеше да се окаже под защитата на краля. Крал Лотер щеше да си я спомни — или ако не нея, то поне баща ѝ. Ако Ролан се осмели да предяви претенции за нея пред краля, щеше да отговаря за всичко, което ѝ бе причинил. Не, вече нищо не можеше да я спре.

Останалата част от нощта мина незабелязано и докато се усети, небето просветля от настъпващата зора. Слънцето не се показва иззад гъстите облаци, за да разтопи снега. Но бледата слънчева светлина бе достатъчна, за да огледа добре околността и да избягва крепостите. Бриджит не можеше да има вяра на нито един норман.

Беше ѝ по-лесно да препусне на юг, по пътя откъдето бяха дошли, защото ѝ беше познат. Но Париж и кралят бяха на изток и щеше да стигне там по-бързо, ако се отправеше директно натам, макар да не познаваше пътя.

Слънцето се бе изкачило високо в небето, когато спря в една гъста гора, за да си починат животните. Улф не показваше признаци на умора, понякога тичаше напред, понякога изоставаше, но Бриджит знаеше, че трябва да даде почивка, да пази коня и да пести силите му.

Не се застояха дълго. Младото момиче се опита да запали огън, за да се погреят малко, но клоните, които събра, бяха мокри и не се разгоряха. Завърза ги с едно въже и ги прикрепил към седлото, като се надяваше да просъхнат по пътя.

Но девойката не се бе сетила за нещо много важно. Осъзна го, чак когато видя Улф да ближе снега. Тя бе забравила да вземе вода. Благодарил на Бога за снега, загреба шепа и утоли жаждата си.

Продължиха напред. Бриджит усети глад, но трябваше да почака докато се стъмни. Не можеше да губи време, докато Улф улови някакъв дивеч. За щастие, конят изрови с копита трева под снега, но двамата с Улф трябваше да потърпят още няколко часа.

Излязоха от гората и поеха по откритите пасбища. Бриджит заобиколи едно обширно мочурище, ала пред погледа ѝ отново се изпречи гъста гора. Нямаше друг избор, освен да навлезе в нея. Когато нощта падна, тя все още не бе я избродила. Реши да спре и да направи

стан, за да пренощуват. Ако беше на открито, щеше да язди още няколко часа, ала в гората бе твърде тъмно и не можеше да рискува.

Този път имаше по-голям късмет с огъня. Клоните и съчките, които бе взела със себе си, се разгоряха, но все още не бяха добре изсъхнали и доста димяха. След като запали огъня, Бриджит се почувства в безопасност и изпрати Улф да улови нещо за вечеря. Когато той изчезна сред дърветата, младото момиче свали седлото от коня, метна му едно покривало и седна край огъня.

Мислите ѝ бяха заети с Ролан. Тя съвсем ясно си го представи, сякаш бе пред нея. Рицарят имаше превъзходна фигура, беше силен, смел и красив. Нещата може би щяха да бъдат различни, ако ѝ беше повярвал, когато напуснаха Луру, и я бе завел при граф Арнулф. Това щеше да бъде достойна постъпка. Може би щеше да има съвсем различно мнение за него, дори малко щеше да го обикне, въпреки недодяланите му обноски.

Ала нещата се бяха развили по съвсем различен начин. Омразата бе съвсем ново чувство за Бриджит и съвсем не ѝ се нравеше. Никога не бе изпитвала толкова силна ненавист към някого, дори и към Дрюода. Не можеше да се примири с това, което лелята на брат ѝ бе сторила. Защо Ролан предизвикваше у нея толкова противоречиви чувства?

Девојката чу някакъв шум и затаи дъх, но с облекчение си отдъхна, когато видя муцуната на Улф да се подава из храсталака. Умното животно бе имало късмет и Бриджит бързо приготви вечеря, след което и двамата се настаниха край огъня. Девојката заспа почти веднага, а верният ѝ приятел се сви в краката ѝ. Ала не бе минало много време, когато глухото му ръмжене я събуди. Ушите му бяха щръкнали, а козината на гърба — настръхнала. Внезапно той се спусна нанякъде в мрака и изчезна от погледа ѝ.

Бриджит му извика да се върне, ала той не се подчини. Тя седна, вече напълно разбудена. По догарящите главни прецени, че е спала около час. Обви с ръце коленете си и се загледа в посоката, в която бе изчезнал Улф. Запита се какъв ли див звяр го е подмамил в тъмната гора.

Ами ако беше мечка? Доколкото знаеше, Улф никога не се бе сражавал с толкова могъщ неприятел. Нима щеше да влезе в двубой с някоя огромна мечка или още по-лошо — глиган?

Тревогата ѝ се засили още повече, защото вече не чуваше никакви шумове в далечината. Улф бе изчезнал яко дим. Тя го извика по име, изправи се и започна да обикаля около огъня, след което си каза, че май бе дала прекалено воля на въображението си. Той щеше да се върне.

Отпусна се край огъня и зачака. И сякаш, за да ѝ покаже колко са нелепи страховете ѝ, в този миг Улф изникна отнякъде и се втурна към огъня с лай. Девојката си отдъхна с облекчение. Обаче то не трая дълго и страховете ѝ отново я връхлетяха, когато видя, че животното не бе само. Следваше го някаква хрътка, сподиряна от кон.

Бриджит позна коня, преди да види ездача. Ролан се бе изправил вдървено върху гърба на Хун, без доспехи, наметнат с дебела кожена пелерина, която покриваше туниката и панталоните му.

Бриджит бе твърде смаяна, за да проговори, твърде шокирана, за да направи дори и най-малкото движение, след като Ролан слезе от коня си, стиснал дебело въже в ръка. Тя гледаше вцепенено, докато той извика Улф да отиде при него и доверчивото животно се подчини. Кучето не се възпротиви дори когато рицарят му върза въжето около врата. След това го поведе към едно по-отдалечено дърво и здраво завърза въжето за ствола му. Всичко това се случваше наяве, но Бриджит сякаш не можеше да повярва на очите си.

Хрътката, която придружаваше Ролан, намери остатъците от вечерята им, увити в кожата на животното, и яростно я разкъса, за да се добере до месото. Бриджит гледаше втренчено кучето. Внезапно всичко си дойде на мястото. Ето как я бе открил Ролан! Хрътката го бе довела при тях!

Извърна поглед към рицаря, който проверяваше дали Улф е здраво вързан за дървото. Причината да върже кучето ѝ, преди да ѝ каже дори една дума, ѝ бе напълно ясна. Той бе замислил нещо толкова ужасно, че не можеше да си позволи да остави Улф на свобода. Миг, след като мисълта проблесна в съзнанието ѝ, Бриджит се спусна към коня си, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Ала бе закъсняла. Една ръка я сграбчи за пелерината, преди да достигне коня, и връзката на шията ѝ едва не я удуши. Ролан я повлече обратно към огъня и грубо я блъсна. Девојката падна на земята и ожули дланите си. Улф започна да ръмжи заплашително. Бриджит се бореше с напирещите сълзи.

Зърна пред себе си обутите в ботуши крака на Ролан. Той се бе разкراчил и когато младото момиче вдигна поглед, видя, че свалеше колана си. Когато зърна изражението на лицето му, нейното се покри с мъртвешка бледнина.

Преди да намери подходящи думи, за да го помоли да не я бие, коланът се стовари върху гърба ѝ. Тя изпищя. Той отново я удари и Бриджит изпищя още по-силно. До слуха ѝ достигна яростното ръмжене на Улф, а след това се чу ужасяващ звук, когато се опита да се отскубне от примката си, но въжето се вряза дълбоко във врата му.

Младото момиче се бе свило, очаквайки следващия удар. Такъв не последва, ала тя се страхуваше да вдигне очи към Ролан, така че не знаеше, че той бе захвърлил колана си разколебан и дълбоко отвлечен от себе си. След като си пое няколко пъти въздух, за да се успокои, той се върна и коленичи до нея.

Прегърна я и тя не го отблъсна, защото се нуждаеше от някаква утеха, пък дори дошла и от него. Скоро сълзите ѝ секнаха, но Ролан продължи да я държи и да я гали по главата. Дълго време никой не промълви и дума. Най-сетне тя се отдръпна от него и той прочете обвинението в очите ѝ.

— По дяволите! — изръмжа младият мъж, изправи се и се надвеси над нея. — Нима не се разкайваш за постъпката си?

— Да се разкайвам? — възмутено пророни тя. — След това, което ти току-що направи?

— Ти сама си виновна за всичко! Заслужаваш много по-голямо наказание от това, което получи!

— Най-голямото ми наказание е, че ме намери. Ето това е, което не мога да понеса! — Изправи се на крака и го прониза с гневен поглед. — Ала това не означава нищо за теб! Единственото, което искаш, е, да ме накараш да страдам!

— Никога не съм искал да те наранявам — избухна Ролан. — Ти ме принуди!

— О, разбира се, сир — ехидно процеди тя. — Аз сама съм си виновна за болката. — Той пристъпи заплашително към нея, но тя не трепна. — Какво? Май отново те прихващат?

— Ти си невероятно дръзка за жена, която току-що е била наложена с ремък — намръщи се той.

Очите ѝ се разшириха от гняв.

— Норманско копеле! Ако бях мъж, щях да те убия!

Ролан неочаквано се разтресе от смях.

— Ако беше мъж, cherie, това, което си мисля сега, щеше да е грях.

Наглият му отговор я изуми и тя отстъпи крачка назад.

— Аз съм жена, но твоите мисли са не по-малко греховни.

— Не е нужно да бягаш от мен, Бриджит — усмихна се по-меко той. — Яздил съм цял ден и съм капнал от умора. В този миг сънят е единственото, което може да ме изкуши.

Бриджит внимателно го наблюдаваше, докато той отиде до коня, за да вземе храна и завивки. Върна се при огъня, разрови жаравата и притури нови дърветата, постла едно одеяло и се излегна върху него.

— Гладна ли си?

Бриджит бе смаяна. Той се държеше така, сякаш нищо не се бе случило.

— Не — троснато отвърна тя. — Вечерях вече.

— А, не се съмнявам, че храната е била доставена от любимеца ти. — Ролан се обърна, погледна към Улф и свъси вежди. — Сигурно ако се отърва от този звяр, ти няма да посмееш да бягаш отново. Какво ще правиш, ако кучето не с теб, за да ти осигурява прехраната?

— Не! — изпищя тя и падна на колене пред него. — Улф е всичко, което ми остана.

— Имаш мен — нежно й напомни той.

Тя поклати глава.

— Ти ми причиняваш само болка и страдания. Единствен Улф ми носи утеха. Толкова го обичам...

— А мразиш мен.

— Това, което ми стори, е причина да те мразя.

— Обещай ми, че повече няма да се опитваш да бягаш — изръмжа Ролан.

— Нима ще повярвате на обещанието на една слугиня, сир? — саркастично го изгледа Бриджит.

— Ще й повярвам.

Младото момиче гордо вирна брадичка.

— Бих могла да ти обещаая, но това ще бъде лъжа. Аз не давам обещания, които не мога да изпълня.

— Бъди проклета! — изруга той и хвърли един клон в огъня, от който се разхвърчаха искри. — В такъв случай, не мога да ти обещавам, че повече няма да те наказвам, а следващия път може да не си облечена с толкова дебели дрехи.

— Не съм и очаквала друго от теб!

Ролан се втрени в разгневеното ѝ лице и въздъхна.

— По-добре заспивай, Бриджит. Виждам, че не мога да изляза на глава с теб.

Младият мъж се излегна върху одеялото, но тя остана на колене. Изминаха няколко минути и той чу тихия ѝ глас:

— Има едно нещо, което можеш да направиш, Ролан, за да си сигурен, че ще остана при теб.

— Знам — раздразнено отвърна той, — но не мога да стоя далеч от теб.

— Не е това, Ролан.

Той бързо се надигна, тъй като думите ѝ събудиха любопитството му.

— И какво е то?

— Изпрати писмо до граф Арнулф, с което поискай да узнаеш дали ти казвам истината за себе си, а докато пристигне отговорът му, аз съм съгласна да остана в Монвил.

— А когато пристигне отговорът и се докаже, че си лъжкиня... тогава какво?

— Продължаваш ли да мислиш, че лъжа, Ролан? — погледна го в упор девойката.

— Много добре — изръмжа той. — Ще изпратя съобщение, за да сложа веднъж завинаги край на това. Но не мога да разбера какво очакваш да спечелиш.

Тя се усмихна, решена да не издава истинските си чувства. Искаше той да вярва в правотата си, докато изпрати съобщението.

— Много е просто. Ако изпратиш съобщение, ще признаеш вероятността, че може и да грешиш. Засега и това ми стига.

— Хм... — измърмори рицарят и се обърна. — Само една жена може да измисли подобно нещо.

Бриджит с усилие потисна усмивката си. Колко лесно бе приел лъжата ѝ! Легна малко по-настрани от него и заспа.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ролан се събуди на зазоряване. Остана да лежи, изопнат на земята, загледан замислено в бледото небе, прозиращо през клоните на дърветата. Бриджит спеше спокойно, без да подозира какъв смут бе предизвикала в душата му.

Колко вбесен се чувстваше вчера, не само защото бе избягала, а и заради риска, на който се бе изложила. Малката глупачка можеше да стане лесна жертва на крадци или на бродещи разбойници и зверове. Освен това, измъчваше го мисълта, че толкова лесно го бе изоставила, а още повече, че всички в Монвил бяха узнали за това. Непозната болка глождеше сърцето му и не му даваше покой. Какво бе направило това момиче с него? В един момент искаше единствено да ѝ бъде господар, а в следващия — да я закриля. Плашеха го чувствата, които бе събудила у него. За първи път в живота си се чувстваше толкова смутен и объркан. Дори се бе съгласил да изпълни абсурдната ѝ молба.

Ролан се намръщи при мисълта за писмото, което бе обещал да изпрати. Или тя наистина беше с благородническо потекло, или граф Арнулф бе влюбен в нея и тя се надяваше, че ще ѝ помогне. И в двата случая Ролан щеше да я изгуби, а това го караше да се чувства нещастен. Той я познаваше отскоро, но знаеше, че не иска да я загуби.

— По дяволите! — промърмори младият мъж и се надигна, за да посрещне новия ден.

Слънцето току-що бе залязло, когато Бриджит и Ролан минаха през портите на Монвил и влязоха в двора на замъка. Девойката си помисли, че бе яздила цяла нощ и цял ден, за да избяга от замъка, а връщането им бе отнело само един ден. Очевидно не бе избрала най-прекия път за бягството си и бе изгубила ценно време. Младото момиче въздъхна. Вече нямаше смисъл да мисли за това.

Когато слязоха от конете и ги поведоха към конюшната, Бриджит попита:

— Не си забравил за писмото, което обеща да изпратиш, нали?

— Не съм забравил — промърмори Ролан. Протегна ръка, отметна качулката на пелерината ѝ и извади плитките ѝ навън. Взе по една във всяка ръка и я придърпа към себе си. — Нито пък съм забравил, че ти можеше да ме помолиш никога повече да не те докосвам, но не го направи.

— Нали вече ми заяви, че никога няма да се примириш — хладно отвърна тя.

— Но ти дори не се опита да се договориш с мен, chérie — изтъкна той и в очите му блеснаха дяволити пламъчета.

— Аз получих това, което желях, Ролан и сега ми остава единствено да издържа известно време. За мен е утеха да знам, че нещастиято ми скоро ще свърши.

— Нещастие ли, момиче?

Устните му докоснаха леко нейните, сетне се плъзнаха по страната ѝ и накрая се спряха на шията. Бриджит усети как цялата настръхва и тихо въздъхна. Той я пусна и многозначително се усмихна.

— Само още известно време, така ли? Значи ще трябва докрай да се възползвам от него.

Не дочака отговор и се запъти към коридора, водещ от конюшната към голямата зала на замъка. Бриджит го проследи с поглед, питайки се защо му бе позволила да я целуне. Какво ставаше с нея?

Разтри ръце, поклати глава и побърза да го последва. За всичко бе виновна нежността му, каза си тя. Това бе нещо, което винаги я бе хвърляло в смут.

Часът за вечеря отдавна бе минал, но залата не бе пуста. Край масите под подиума седяха мъже, пиеха бира и разговаряха. Лутър седеше край огнището и играеше на зарове с Роберт и още един рицар, докато Хеда, Елзе и техните прислужнички бродираха ръкоделията си. Хеда бе висока, кокалеста жена, чиято кестенява коса бе започнала да посивява, а Елзе изглеждаше точно както бе изглеждала майка ѝ преди тридесет години. Слугите все още се суетяха край огъня. Един момък разгонваше кучетата, обикалящи край къса месо, който още се печеше върху жаравата, а друг издухваше дима през отвора над огнището.

Преди да влезе в залата, Ролан изчака Бриджит да го настигне.

— Вземи ядене за двамата и ела при мен на масата. — Когато тя отвори уста, за да протестира, той вдигна показалец. — Настоявам!

Очаквам да се разрази буря.

Тя спря озадачено.

— Каква буря?

Ролан прочете тревогата, изписана по лицето ѝ и се усмихна.

— Ти извърши нещо непроситимо и мащехата ми много е ядосана. Когато тръгнах да те търся, беше побесняла и не се съмнявам, че цял ден е натяквала какъв лош пример си дала на останалите слуги. Досега нито един крепостен не се е опитвал да бяга от Монвил.

Бриджит пребледня.

— Какво... какво ще ми направи?

— Хеда? Нищо. Забравяш, че аз съм твойт господар, което означава, че трябва да отговаряш единствено пред мен. Поне един път можеш да ми бъдеш благодарна за закрилата. — Не дочака отговор и я побутна към огнището. — Върви. Умирам от глад.

Девојката побърза да вземе храната. Готвачката я смъмри, че идва толкова късно, тъй като бе започнала да кълца остатъците от месото за пая, но ѝ сипа две чинии, докато останалите слуги мятаха по някой плах поглед към Бриджит.

Младото момиче се разтревожи не на шега. Тя смяташе, че най-лошото е минало, но изглежда се бе лъгала.

Когато се запъти към господарката маса с кана бира в едната ръка и двете чинии на поднос, видя, че Лутър и Хеда се бяха присъединили към Ролан. Бриджит забави крачка, но въпреки това чу част от разговора им.

— И така? — настоя Хеда, като се обръщаше към Ролан. — Ще я съблечеш ли гола, за да я нашибаш здравата на двора с пръчки? Трябва да си получи заслуженото, за онова което дръзна да направи.

— Това не е твоя грижа, жено — обади се Лутър.

— Как така да не е моя грижа! — възмутено отвърна Хеда. — Той доведе тук тази френска уличница. Нейното високомерие и непокорство влияе зле на слугите. А сега, не само че избяга, ами и открадна! Настоявам...

Бриджит се скова от страх и едва не изтърва чиниите, а каната с бира се разплиска по масата. Девојката извърна огромни изплашени очи към Ролан.

— Не съм откраднала нищо...

— Едва ли можеш да твърдиш, че онзи кон е твой, момиче — небрежно рече той.

Бриджит усети как коленете ѝ омекнаха, а Ролан бързо я настани на стола до себе си. В какво я обвиняваха? Един слуга можеше да бъде строго наказан за кражба на храна. Но на кон? Конят бе съкровището на един рицар — най-скъпото от всички животни, струващо много повече от един слуга и дори повече от парче земя! Един освободен крепостен с радост би продал фермата си срещу кон, защото конят бе признак на богатство и го издигаше над обикновения селянин. Да откраднеш кон, бе равносилно на убийство, а слуга да открадне кон, бе направо немислимо!

Веселото настроение на Ролан помръкна, когато видя колко изплашена е Бриджит.

— Хайде стига, стореното сторено.

— Аз... аз нямах намерение да крада — задавено прошепна тя. — Аз не помислих... Искам да кажа... Не смятах, че извършвам кражба, когато взех коня. Досега винаги съм имала кон на свое разположение и... Ролан, помогни ми!

Девойката започна да плаче и Ролан се ядоса на малодушието ѝ.

— Бриджит, успокой се! Няма от какво да се страхуваш. Ти наистина открадна кон, но животното принадлежи на Ги, а той няма да повдига въпрос за това.

— Но...

— Говорих с Ги, преди да тръгна да те търся — меко я увери той. — Той беше загрижен много повече за теб, отколкото за коня си и няма да иска никакво наказание.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Интересно... — процеди Хеда. Острият ѝ нос изглеждаше подълъг от обикновено, а бледите ѝ сиви очи се обърнаха към Бриджит. — Само че това едва ли има някакво значение. Ги може и да не настоява за наказание, но аз със сигурност настоявам.

— Коя сте вие, че да настоявате за нещо мое? — застрашително я изгледа Ролан.

Матовото лице на Хеда почервения от гняв.

— Не глези тази кучка! Да не би да те е омагьосала?

— Не я глезя — отвърна младият мъж. — Аз вече я наказвах.

— И да си го направил, явно не е било достатъчно! — остро възрази Хеда. — Не личи да изпитва болка!

Ролан се изправи със заплашителен блясък в очите.

— Да не би да се съмнявате в думите ми, мадам? Искате на свой гръб да изпитате страданието на Бриджит ли? — Протегна се към колана си. Хеда пребледня, размърда се неспокойно на стола си и стрелна Лутър с поглед. Ала той не ѝ обърна внимание и продължи да гледа сина си.

— Лутър!

— Не, не поглеждай към мен, съпруго. Ти го предизвика, а аз те предупредих. Тази работа не те засяга. Никога не знаеш кога да спреш.

Ролан пристъпи към Хеда, но тя скочи от мястото си и избяга от залата. Лутър гръмко се изсмя.

— Най-послед да видя как заядливата ми жена побягва с подвита опашка. — Протегна ръка и потупа Ролан по гърба. Сетне се отпусна на стола си и заповяда да му донесат още бира. — Минаха много години, откакто за последен път е опитала юмруците ми, твърде много.

— Значи, след като съм заминал, Хеда е станала по-сговорчива, така ли? — предположи Ролан.

Баща му сви рамене.

— Или по-скоро аз не съм ѝ обръщал внимание.

За миг синът остана мълчалив, след което се зае с храната. Донесоха още кани с бира и Лутър се облегна назад, за да вижда по-добре Бриджит.

— Не ядеш много, момиче — отбеляза той. — Не ти ли харесва яденето?

— Опасявам се, че нямам апетит, сир — смирено отвърна тя.

— Това не е хубаво — усмихна ѝ се господарят на замъка. — Такова нежно и слабо създание като теб трябва да има сили, ако възнамерява да се противопостави на сина ми.

— Така е, сир.

Ролан се извърна и хвърли недоволен поглед към баща си, което още повече развесели Лутър. След като отпи голяма глътка от бирата си, по-възрастният мъж се наведе напред и лицето му придоби сериозно изражение.

— Знае ли моят любим васал, че си се върнал, Ролан?

Синът му избягна погледа.

— Оставих на теб да го известиш.

Лутър загрижено смръщи вежди.

— Бягството на момичето осуети срещата ви. Не размисли ли, докато те нямаше?

— Не аз трябва да размислям, а той.

— Така е — неохотно призна Лутър. — Не разбирам твърдоглавието на това момче.

— Той е толкова последователен — рече Ролан. — Не съм учуден.

— Но той винаги те е боготворял. Не мога да повярвам, че се стигна дотук.

— Какво искаш от мен? — раздражено повиши глас младият мъж. — Да не отвърна на предизвикателството му?

— Разбира се, че не. Ако си поговорите спокойно, може би ще стигнете до разумно решение...

— Съмнявам се, Лутър.

— Но ще избегнете излишно кръвопролитие.

— Остави ме намира! — избухна синът. — На мен също никак не ми харесва тази работа и вече се опитах да го вразумя, но той остава непреклонен. Каза, че за нищо на света няма да промени решението си.

— А ти ще го промениш ли?

— Не.

Баща му поклати глава.

— Тя може да сложи край на това недоразумение и ти много добре го знаеш.

— Не съм я молил за това.

Бриджит не издържаше повече.

— Коя е тази „тя“?

— Ти, девойче — отвърна Лутър. Ролан удари с юмрук по масата.

— Защо трябва да обсъждаме всичко това в нейно присъствие? — остро попита той и отпрати гневен поглед към баща си.

— Да не би да искаш да кажеш, че тя не знае нищо? — невярващо попита възрастният мъж.

— Не, не знае.

— Ами в такъв случай трябва да узнае — сърдито заяви Лутър.

— Да узная какво? — обади се Бриджит, но и двамата мъже не ѝ обърнаха никакво внимание.

— Това няма да промени нищо, Лутър, тъй като тя е по-упорита от нас двамата, взети заедно.

Лутър остави бокала на масата, изправи се вдървено и се отдалечи от масата. Беше очевидно, че не е никак доволен от разговора със сина си.

Бриджит и Ролан останаха сами. Тя изчака за обяснение, ала той не ѝ каза нищо, нито я удостои с поглед. Най-сетне тя не издържа и се надвеси над него.

— Е?

— Дояж си яденето, Бриджит, а след това ще те съпровожда до стаята ти — сърдито я сряза Ролан.

— Ролан, кой те е предизвикал на двубой?

Той я изгледа толкова ядно, че тя неволно се отдръпна назад.

— Ако си приключила с вечерята, да вървим.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ролан стисна ръката на Бриджит и я поведе през залата, сетне прекосиха двора на замъка. Когато стигнаха до жилището ѝ, той отвори вратата и я бутна вътре. Влезе след нея и видя разжарените въглени в мангала, както и вещите ѝ, които някой бе донесъл от конюшните. Стаята бе светла и затоплена, по стените бяха окачени кандила, с потопени в тях дебели фитили, които бяха запалени.

— Някой се е погрижил за теб — сърдито отбеляза Ролан. — Лошо ѝ се пише на тази бедна душа, ако Хеда научи.

— Никого не съм молила за нищо.

— И не е било нужно да го правиш — студено отвърна младият мъж. — Начинът ти на държание респектира слугите. Те, бедните, нямат късмет като твоя.

— Аз ли имам късмет?

— Ами да, разбира се — остро отвърна той. — Гърбът и краката не те болят в края на деня, а ръцете ти не кървят най-малко един път в седмицата. Ти не слугуваш на няколко души, а само на мен. Живееш почти като дама.

Обърна се да си върви, но Бриджит се спусна покрай него и затисна вратата, преди той да е стигнал до нея.

— Ролан, почакай! — попречи му да излезе тя. — Все още не си ми казал кой те е предизвикал на двубой. Трябва да знам.

— Защо? — намръщи се той. — За да злорадстваш ли?

— Моля те, Ролан, кажи ми! Ги е, нали?

— Разбира се, че е Ги! — изфуча той. — Сега вече знаеш какво си ми причинила.

— Кълна се, че не съм имала намерение да ти причинявам неприятности, Ролан — искрено заяви младото момиче. — Аз само му казах истината. Освен това, не съм търсила помощта му. Той сам дойде при мен, предполагайки, че съм гостенка в замъка и ме нарече „госпожице“, без да знае нищо за мен.

— И ти, разбира се, веднага реши да се възползваш от грешката му. — Очите на Ролан заплашително блестяха. — Казала си му, че съм те довел тук против желанието ти. Изкарала си ме подлец и негодник.

— Но ти се показва като такъв!

— Господи! — С теб наистина не може да се говори. Ролан протегна ръка, за да отвори вратата, но Бриджит сграбчи дръжката с двете си ръце.

— Ролан! Ако ми беше казал по-рано за всичко това, щях да измисля нещо.

— Знаеш ли нещо, което аз не знам? — подозрително присви очи той.

— Знам единствено, че няма да има двубой — заяви девойката и гордо вирна брадичка.

Дързостта ѝ го накара да се усмихне.

— И мога ли да попитам защо?

— Защото аз няма да позволя.

— Ти... — Ролан се втренчи невярващо в нея.

— Какво толкова те учудва в думите ми?

— Ти ли няма да позволиш?

— Говоря сериозно, Ролан. Няма да допусна да стана причина за кръвопролитие.

Ролан уморено се усмихна.

— А защо не си помисли за това, преди да говориш с Ги.

— Още не е късно.

— О, късно е! Много е късно, мое малко съкровище. — Той я докосна леко по лицето. — Търсеше защитник и си намери такъв в лицето на Ги. Той ти е повярвал и честта му налага да се бори за справедливостта.

В гърдите ѝ се надигна тревога.

— Но аз не искам да го прави! Ще му го кажа!

— Бриджит, наистина бих искал да е толкова просто, но Ги се чувства оскърбен от това, което смята, че съм причинил на една дама. Той е рицар с нежно сърце и е най-галантният и доблестен мъж, когото познавам. Той не би приел нищо друго, освен да се бие за честта ти.

— Но той ще ме изслуша!

— О, Бриджит, толкова си наивна — въздъхна младият мъж.

— Но баща ти каза, че аз мога да осуетя двубоя — извика тя. —
Кажи ми, какво трябва да направя.

— Не се ли досещаш? — тихо промърмори Ролан.

Тя остана мълчалива за миг, сетне очите ѝ се разшириха.

— Не и това!

— Това е единственият начин, Бриджит. Ако не признаеш, че си излъгала, Ги ще се бие за теб и аз може би ще убия най-добрия си приятел.

— Но аз не съм излъгала!

— Не можеш ли поне веднъж да преглътнеш гордостта си?

— А ти можеш ли?

— Аз вече го направих. Моля те, поговори с Ги, нищо, че бях решил да не те намесвам в тази работа. Израснал съм с Ги и винаги съм го защитавал от тези, които го тормозеха и му се подиграваха, заради дребния му ръст. Обичам го като брат, какъвто никога не съм имал, и изобщо не искам да се бия с него.

Бриджит изпъна рамене и вдигна лице към Ролан. Чувстваше се опустошена, но нямаше избор.

— Много добре — нещастно промълви тя. — Ще направя това, за което ме молиш.

— Само признанието, че си излъгала, няма да е достатъчно — кротко я предупреди Ролан. — Ще трябва да го убедиш.

— Ще го направя. А сега ме заведи при него — тъжно въздъхна тя.

— Ще го доведе тук.

Бриджит изнемощяло се отпусна върху леглото. Чувстваше се изцедена докрай. Нямаше друг избор, освен наистина да излъже. Не можеше да позволи на Ролан да убие приятеля си.

Свали пелерината и две от туниките си, тъй като не се бе прибирала в стаята си, откакто Ролан я бе довел отново в замъка. Не след дълго вратата се отвори и Ролан влезе, следван от смутения Ги. Бриджит се обърна и нервно скръсти ръце на гърдите си.

Ги пристъпи към нея и ѝ се поклони. Зелените му очи бяха пълни с тъга.

— Ролан ми каза, че сте пожелали да ме видите, госпожице.

— Да — тихо отвърна Бриджит и погледна към Ролан. — Ще ни оставиш ли? Бих искала да говоря с Ги насаме.

— Не — отвърна Ролан, затвори вратата и се облегна на нея. — Ще остана.

Бриджит му хвърли гневен поглед, но не посмя да му се противопостави. Слугите не спореха с господарите си, а сега трябваше да се държи покорно и смирено като истинска слугиня.

Усмихна се стеснително на дребния рицар.

— Ще седнете ли, сир? — попита тя и посочи леглото. — Страхувам се, че не мога да ви предложа стол.

Ги седна и огледа стаята.

— И вие спите в тази дупка! — възкликна той и метна свиреп поглед към Ролан.

— Стаята е много удобна — бързо изрече Бриджит. — Аз... аз никога не съм живяла в по-добра.

— Със сигурност...

— Сир, изслушайте ме! — възпря го Бриджит, преди да е казал нещо повече. Приседна на леглото до него, но не можа да се насили да го погледне в очите.

— Страхувам се, че съм ви въвела в огромна заблуда, като си позволих да се отдам на детинските си фантазии пред вас.

— Какви фантазии?

— Онзи ден, в залата, когато говорехме... Всичко, което ви казах, беше лъжа. Обичам да си представям, че съм дама и често се правя на такава, особено пред тези, които не ме познават. Наистина съжалявам, че сте приели сериозно всичките ми измислици. Досега моите малки игри не са причинявали никому неприятности.

Ги се намръщи.

— Разбирам, че Ролан ви е накарал да кажете всичко това, госпожице.

— Аз съм просто Бриджит и вие грешите, сир — твърдо изрече младото момиче. — Моля ви да ми простите дръзкото държание, но не мога да позволя това недоразумение да продължава. Аз винаги съм била слугиня. Бях отчаяна, когато узнах, че заради преструвките ми сте предизвикали моя господар на двубой. Помолих го да ви доведе тук, за да ви кажа истината, преди да е станало твърде късно. Не бива да се биете заради мен. Аз ви излъгах.

Ги недоверчиво я изгледа.

— Поласкан съм, че толкова сте се загрижили за мен. Наистина много мило от ваша страна, госпожице.

— Но вие не ми вярвате! — смаяно ахна девойката.

— Нито дума — кимна рицарят.

— В такъв случай сте глупак!

— Ето, виждате ли! — триумфално се усмихна Ги. — Една обикновена слугиня никога не би дръзнала да ми говори по този начин!

Бриджит скочи на крака и погледна към Ролан, ала той не каза нищо. Младото момиче си пое дълбоко дъх. Изглежда не бе съумяла да го накара да ѝ повярва. Сърцето ѝ се сви от мъка, защото бе сигурна, че двубоят ще завърши със смъртта на този млад и благороден рицар. Тогава видя начина, по който Ролан я гледаше, и ѝ хрумна нещо.

Извърна се към Ги, сложи ръка на хълбоците си, а на лицето ѝ се изписа презрително изражение.

— Аз не съм казала, че съм била обикновена слугиня! Погледнете ме — високомерно рече тя. — Смятате ли, че един мъж може да ми устои, пък бил той благородник или обикновен селянин?

— Аз... извинете ме — смутолеви Ги.

— Ако понякога се държа дръзко и нахално, то е защото моят последен господар се отнасяше към мен като с равна. Аз бях любовница на барона, сир. — Тя се усмихна предизвикателно. — Той беше стар и самотен и доста ме разглези.

— Но вие ми казахте, че барон дьо Луру е бил ваш баща! — изумено възкликна младият рицар.

Бриджит махна с ръка. Сърцето ѝ се обливаше в кръв, но нима имаше друг избор?

— За мен той беше като баща, освен... в леглото, разбира се. Ако не ми вярвате, попитайте Ролан. Той ще ви каже, че когато отидох при него, не бях девствена.

По този начин тя намекваше, че е станала любовница и на Ролан, ала той не каза нищо, така че Бриджит побърза да добави:

— Ето, виждате ли, той не го отрича. А сега, ще оттеглите ли абсурдната си покана за дуел?

Ги сви рамене.

— Не го намирам за абсурдно.

За Бога, нима не бе казала достатъчно?

— Тогава, позволете ми да добавя още нещо. Мъжът, на когото сега принадлежа, е най-прекрасният господар, за когото бих могла да мечтая. Той е силен, нежен любовник и аз съм щастлива да му служа.

Ги скочи на крака.

— Тогава защо избягахте от него?

Думите му я завариха неподготвена. Поколеба се за миг и сетне нерешително додаде:

— Моля ви, сир, не ме карайте да ви отговарям пред него.

— Настоявам.

Бриджит стисна ръце до болка и заби поглед в пода, преструвайки се на засрамена. После се наведе напред и зашепна, така че Ролан да не може да я чуе:

— Когато моят господар ме доведе тук, аз не знаех за съществуването на Амелия. Но щом узнах, че тя е била негова любовница и още го желае, се уплаших, че може да ме отпрати, а тази мисъл бе непоносима за мен... така че, накрая реших сама да си тръгна.

— А защо не искате той да знае всичко това? — скептично попита Ги.

— Не можете ли да разберете? Обичам го! Вече ви казах повече, отколкото исках той да узнае. Къде ще остане предизвикателството, ако той разбере какви чувства изпитвам към него? В такъв случай, скоро ще се отегчи от мен и ще си намери друга.

Ги се втрени в нея. Неизвестността я караше да трепери вътрешно. Чувстваше се безкрайно изтощена и й идеше да изкрещи, че всичко, което бе казала, са чисти лъжи — отначало докрай. Тази ужасна пародия, която бе принудена да изиграе, й причиняваше непоносима болка. Ала беше ли това достатъчно, за да спаси този млад и храбър рицар от смърт?

Най-после Ги се отдалечи от нея и тя се обърна, за да прикрие облекчението, което се изписа на лицето ѝ. Значи нямаше намерение да я разпитва повече. Но какво щеше да си помисли за нея? Не ѝ оставаше нищо друго, освен да положи нечовешки усилия да не избухне в сълзи. Изглежда, напоследък униженията се бяха превърнали в неизменна част от нейния живот.

— Нашият двубой вече е безсмислен, Ролан. След като ме доведе тук и ме принуди да изслушам всичко това, предполагам, че ще

приемеш моите извинения?

Бриджит не се обърна, за да види хладното кимване на Ролан в знак, че ги приема. Единственото, което девойката искаше, бе и двамата да си отидат и да я оставят сама... Тя затаи дъх, изчакайки да чуе шума от затварянето на вратата.

В мига, в който го чу, Бриджит се хвърли на леглото и избухна в сълзи. Какви ужасни лъжи бе наговорила! Да клевети така скъпия си баща, бе направо неппростимо, дори и за да спаси живота на един млад мъж. И всички онези измислени неща, които бе наговорила за Ролан! Откъде се взеха всички тези лъжи? Как изобщо ѝ хрумнаха?

— Толкова болезнено ли беше за теб, Бриджит?

Гласът я сепна, тя се обърна и видя Ролан, който се бе изправил до леглото ѝ.

— Защо си още тук? Върви си!

Зарови лице във възглавницата и зарида още по-неутешимо. Ролан не можеше да го понесе. Досега женските сълзи никога не му бяха правили впечатление, но сега... Обърна се, за да си тръгне, но внезапно промени решението си, приседна на ръба на леглото и я взе в прегръдките си.

Бриджит се опита да се отскубне от ръцете му. Не искаше утеха от него. Искаше единствено да остане сама в своето нещастие.

Ала Ролан не я пусна. Най-последно тя се предаде, отпусна се в прегръдките му и дори опря глава на гърдите му, мокрейки туниката му със сълзите си. Той нежно я притисна към себе си, докато ръцете му галеха косата и гърба ѝ. Ала тя не спря да плаче и хлипанията ѝ късаха сърцето му.

— О, Бриджит, успокой се — меко рече той и я целуна по челото. — Не мога да понеса да страдаш така.

Не разбра как се случи, но устните му потърсиха нейните и тя не се възпротиви. Устата му бе топла и имаше вкуса на собствените ѝ сълзи. Когато той започна да сваля дрехите ѝ, тя знаеше, че вече е твърде късно да го спира. Сърцето ѝ нашепваше да го остави да продължи. Тази нощ тя щеше да бъде негова и двамата го знаеха.

Изведнъж Бриджит почувства как кръвта ѝ пламва и тя изпадна в диво опиянение. Ролан коленичи до леглото и започна да прави божествени неща с ръцете и устните си, карайки я да му отговаря с такава страст, на каквата никога не бе подозирала, че е способна. Той

милваше всяка част от тялото ѝ и докосванията му бяха нежни и влудяващо възбуждащи. Вече не искаше той да бъде нежен към нея. Искаше да почувства тежестта му върху себе си, устните му да вкусват нейните и да ги изпохапят до кръв. Но най-силно от всичко искаше да проникне дълбоко в нея, да достигне женските ѝ глъбини.

Когато най-сетне телата им се сляха, той започна да се движи толкова плавно, че Бриджит не можа да издържи. Повдигна бедра, за да го накара да проникне в нея докрай. Това, което последва бе удивително. Един стегнат възел, който се бе образувал в нея и ставаше все постегнат и стегнат, накрая се скъса, отпращайки огнени вълни по цялото ѝ тяло, което се разтърси в конвулсиите на екстаза. Искаше ѝ се този миг да продължи вечно...

И Ролан скоро достигна до края. Силното му тяло потръпна и той се отпусна изнемощял върху нея. Малко по-късно се отдръпна настрани, за да не смазва нежната ѝ плът. Бриджит не искаше той да я оставя и това ѝ желание го накара да изпита невероятна радост. Двамата заспаха с преплетени тела и с усмивки на лицата.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Приляга ти чудесно, не мислиш ли?

Бриджит отстъпи назад, за да се възхити на Ролан, облечен в синя вълнена туника, която тя току-що бе привършила. Дрехата прилепваше плътно по широките му рамене и подчертаваше стройната му фигура, а тъмносиният плат подчертаваше цвета на очите му. Тя беше много горда от начина, по който той изглеждаше в творението ѝ и жадуваше да чуе похвалите му, ала той бе толкова погълнат от оглеждането на шевовете и ръбовете, че изглежда не я чу.

— Е?

— Удобна е.

— Това ли е всичко, което ще кажеш? — възмутено възкликна девойката. — Ами моите бодове? Мога да те уверя, че няма да се скъсат или разнищят.

— Виждал съм и по-добри — нехайно отвърна той, докато внимателно оглеждаше подгъва.

— О! — Бриджит хвърли кълбото вълнени конци по него. Ако ножиците бяха под ръка, щеше да запрати и тях. — Ще видиш ти дали ще се старая толкова със следващата туника!

— Вече би трябвало да разбираш кога се шегувам, Бриджит — усмихна се той. — Много съм доволен от работата ти. Това е най-хубавата туника, която някога съм имал, а шевовете ти са направо идеални.

Лицето ѝ засия от похвалата. Бе прекарала последните шест дни в шиене на туниката за Ролан в комплект с къса вълнена пелерина. Работеше в стаята му, тъй като бе по-светла и много по-просторна от нейната. От нощта, в която толкова страстно се бяха любили, между двамата бе настанало примирие. Не говореха за случилото се, но последвалите дни бяха различни от предишните.

Сега повече от всякога младото момиче забелязваше колко привлекателен е Ролан, колко красиво се спуска гъстата му коса и се къдри на врата, как блестят тъмносините му очи, когато се смее. В

такива моменти приличаше на невинен юноша, а напоследък той се смееше доста често.

Ролан обичаше да дразни Бриджит, ала закачките му вече не я обиждаха. Той се опитваше да смекчи грубостта си и правеше усилия да се държи по-нежно и внимателно. И по-рано бе забелязала желанието му да се промени заради нея, но преди това не я интересуваше. Все по-често се улавяше, че не може да откъсне поглед от младия мъж и това, което виждаше, все повече ѝ харесваше.

А това, което най-силно скрепяваше мира между двамата, бе, че Ролан не бе направил нов опит за по-интимна близост. Всяка вечер я изпращаше до стаята ѝ, целуваше я целомъдрено и я оставяше сама. Бриджит бе доволна и предпочиташе нещата да си останат такива. Не беше сигурна как ще реагира, ако Ролан я пожелае отново. От едната страна бе любовното удоволствие, но от друга — грехът. Не искаше да избира между двете и бе благодарна, че Ролан не я принуждава да го прави. Като я оставяше сама, той ѝ даваше време да свикне с него и с живота в Монвил.

Всъщност, времето работеше против Бриджит, ала тя не го осъзнаваше. Ето например вчера, когато слънцето клонеше към залез, тя започна да става нервна и неспокойна, тъй като приближаваше часът, в който Ролан обикновено се връщаше и отиваха на вечеря. А днес, докато му показваше туниката, която бе ушила за него, се развълнува толкова много. Не можеше да спре да се чуди защо изведнъж неговото одобрение бе станало толкова важно за нея. Не се запита и защо прекарва доста време да разресва и гласи косата си и да приглажда дрехите си, преди той да влезе в стаята.

— Заслужаваш един ден почивка, Бриджит — заяви Ролан, наметна пелерината си и я пристегна на едното рамо. — Какво ще кажеш утре да излезем да појздим? В конюшните на баща ми има няколко кобили и ти можеш да си избереш някоя подходяща за теб.

Предложението му я изненада.

— Сигурен ли си, че баща ти няма да има нищо против?

— Разбира се.

— А не си ли играеш с дявола?

В очите му се мярна тревога.

— А, значи си чула някои разговори. Разбрахме, че от няколко седмици Турстон усилено обучава войниците си, ала едва ли ще

започне война през зимата. Ще изчака, докато времето се затопли или поне докато се увери, че има преимущество над нас. Точно в момента не разполага с такова. През зимата в Монвил винаги сме отлично запасени с храна, така че дори и да обсади замъка, не може да го превземе. А Лутър няма да изпрати хората си да се бият в снега и Турстон го знае.

Бриджит сви вежди.

— А няма ли някакъв начин нещата да се разрешат по мирен път?

— Не. Турстон е алчен мъж. Алчността го накара да се ожени за сестра ми Бренда, която му е напълно безразлична. Той очакваше да получи като зестра много повече земя и сега няма да се спре пред нищо, докато не се докопа до нея. Единственият начин да се сложи край на тази вражда е войната, и то на живот и смърт.

Лицето на Бриджит придоби още по-тревожен вид.

— Досега никога не съм преживявала истинска война. Баща ми е водил битки в Луру, ала това е било, преди да се родя. И двамата с брат ми са участвали във войни, но те са се водили далече от нашите земи.

— Никога досега не си споменавала, че имаш брат — каза Ролан и се обърна към нея.

— Защото той е мъртъв — тихо отвърна младото момиче. — Не искам да говоря за това.

Ролан не знаеше какво да й отговори и предпочета да смени темата.

— Сигурно е, че ще станеш свидетел на войната за Монвил, но те уверявам, че в замъка ще бъдеш в пълна безопасност.

— Ами ако Монвил падне?

— Не е много вероятно, *cherie*.

— Но не е невъзможно — изтъкна тя и въздъхна. — А може би по това време вече няма да съм тук. — Острият поглед, който той й хвърли, я накара да потрепери. — Искам да кажа... О, много добре знаеш какво искам да кажа.

— Не, Бриджит, не знам. А къде смяташ, че ще бъдеш?

— Щом си изпратил писмо на граф Арнулф, нужно ли е да обяснявам повече? — Той не отговори и сега бе неин ред да го изгледа остро. — Нали си изпратил писмо на графа?

Младият мъж се поколеба, но страхът, който мигновено се появи в очите ѝ, го накара неохотно да кимне.

— Да, изпратих такава.

— Ами тогава много добре знаеш какво исках да кажа.

— Наистина ли мислиш, че граф Арнулф ще те отнеме от мен?

— Той... той ще те накара най-после да проумееш истината — неуверено отвърна тя.

Ролан пристъпи към нея и прокара пръст по гордо вдигната ѝ брадичка. Очите му бяха пълни с тъга.

— Нужно ли е отново да преминаваме през всичко това, мое малко съкровище? Предпочитам да се наслаждавам на компанията ти, отколкото да водим неприятни спорове, предизвикани от „благия“ ти нрав.

Младото момиче не можа да сдържи усмивката си. Той бе видял толкова малко от истинския ѝ нрав! Ала Ролан беше прав в едно — нямаше смисъл непрестанно да воюват помежду си. И без това, скоро всичко щеше да се разреши от само себе си. Тази мисъл помрачи усмивката ѝ, въпреки че не си даваше сметка защо.

Когато малко по-късно влязоха в залата, Бриджит огледа помещението по навик. Стараеше се да стои по-далеч от Хеда и Елзе, които не преставаха да ѝ хвърлят злобни погледи. Това не бе особено трудно, тъй като те бяха дами, а тя — обикновена слугиня. Ала Амелия също беше прислужница и често ѝ се налагаше да се храни на една маса с нея.

Тази вечер Амелия не седеше на обичайното си място на масата за слугите, а поднасяше бира на един непознат, седнал от дясната страна на Лутър, до Хеда.

— Баща ти има гост — тихо каза Бриджит на Ролан. Той проследи погледа ѝ и мигновено замръзна. Лицето му придоби заплашително изражение, а ръката му посегна към дръжката на меч. Девойката уплашено се отдръпна, когато Ролан се втурна към господарската маса. Нададе смаян вик, когато той сграбчи непознатия, измъкна го от стола му и го запокити в средата на залата. Всички скочиха на крака, а Лутър се опита да възпре сина си.

— Какво означава това, Ролан? — гневно попита баща му. Синът му се нахвърляше върху негов гост!

Младият мъж издърпа ръка.

— Нима Ги не ти е разказал какво се случи в Арл, когато ме намери? — Гласът му трепереше от ярост.

Лутър разбра и се опита да го усмири.

— Да, разказа ми за боя между теб и Роже, но това е минала работа.

— Минала работа? — избухна Ролан. — Как може да е минала работа, когато това подло псе все още диша?

— Ролан!

— Очевидно Ги не ти е разказал всичко. През онзи ден Роже бе замислил да ме убие. Той ме издебна в гръб, Лутър. Един французин го спря и Роже се опита да убие и него.

— Това е лъжа!

Баща и син се извърнаха към русокосия мъж, който се бе изправил и стоеше на почетно разстояние от Ролан.

— Кой ще потвърди, че съм се промъкнал зад гръба ти, Ролан? — възмутено продължи Роже от Мезидон. — Ти ме обвиняваш несправедливо.

— Да не би да ме наричаш лъжец, Роже? — с надежда попита Ролан, надявайки се да намери незабавен повод да се бие с негодика.

— Не съм казал подобно нещо — побърза да отрече Роже.

— Аз само казах, че ти... ти не си разбрал правилно. Да, аз се приближих в гръб, но никога нямаше да те нападна без предупреждение. Тъкмо щях да привлека вниманието ти към мен, когато онзи глупав французин ме нападна. Е, той си получи заслуженото.

— Нападнал те е? — изуми се Ролан. — Той ти попречи да ме убиеш и едва не плати с живота си за това.

— Уверявам те, че грешиш — спокойно заяви Роже. — Нямах намерение да те убивам.

Лутър предпазливо застана между двамата.

— Няма смисъл да спорим, когато всичко е толкова неясно.

— Няма нищо неясно — упорито настоя Ролан.

— Тогава да приемем, че за мен е неясно — дрезгаво рече Лутър. — Спорът е приключен, синко.

Ролан пребледня от гняв, ала баща му бе казал вече думата си и той никога нямаше да се опълчи срещу него публично. Но нямаше намерение да се предава толкова лесно.

— Какво прави този рицар в нашия дом? Да не би вече да сме започнали да гощаваме и враговете си?

— Ролан! — раздразнено повиши глас Лутър. — Роже не е враг на Монвил. Не мога да обвинявам един човек, заради действията на брат му.

— Но този негодник ще се бие заедно с Турстон против теб! — избухна синът му.

Роже поклати глава.

— Няма да взема страна в спора между Лутър и брат ми. Лутър винаги е бил като баща за мен. И въпреки че Турстон е мой брат, няма да се присъединя към войската му.

— Едва ли — презрително изсумтя Ролан.

— Аз му вярвам — намеси се Лутър. — Не искам да слушам повече приказки за това. Много години Монвил е бил истински дом за Роже. Той е добре дошъл тук, стига да нямам причина за противното. А сега, нека всички да седнем на масата и да вечеряме.

Ролан недоволно изръмжа.

— Успокой се, Ролан — пошегува се Лутър. — Красивата Бриджит явно не знае какво да си мисли за теб.

Младият мъж се обърна и видя, че тя го гледа смутено. Той се запъти към нея, ала тя се отдръпна назад, уплашена от застрашителното изражение на лицето му.

Той се опита да я успокои с усмивка, ала не успя. Бриджит се обърна и побягна.

— Бриджит!

Тя спря. Сърцето ѝ продължаваше да блъска бясно в гърдите ѝ.

— Какво ти става, Бриджит? Нямам намерение да ти причиня болка — промърмори той, докато скъсяваше разстоянието помежду им. — Прости ми, че те изплаших.

— О, Ролан! — плахо промълви младото момиче. — Та ти изведнъж се промени... Заприлича на луд. Защо без причина се нахвърли така ожесточено върху този рицар?

— Имам причина, и то съвсем основателна. Но ако започна да ти обяснявам, сигурно няма да се сдържа и ще го нападна. Роже е мой стар съперник.

Бриджит хвърли любопитен поглед към мъжа със златисторусата коса, който в момента седеше до Хеда на господарската маса. Беше

красив млад рицар, със загоряло от слънцето лице, облечен в скъпи одежди. Фигурата му бе подобна на тази на Ролан и изглеждаше с доста буен нрав.

Ролан проследи погледа ѝ и се намръщи.

— Роже си го бива. Може би замисляш да го използваш срещу мен, както направи с Ги?

Тя бързо се обърна към него.

— Вече ти казах, че никога не съм имала подобни намерения! — рязко отсече Бриджит.

— Жените винаги са го харесвали, въпреки че има коварна душа и зло сърце. Стой по-далеч от него — предупреди я Ролан. — Не е човек, на когото можеш да имаш вяра.

— Нямам никаква причина, за да търся компанията му!

Погледът му бавно обходи тялото ѝ.

— Но той ще има доста основания да търси твоята компания, Бриджит.

Девојката се отдръпна.

— Този разговор никак не ми харесва, Ролан. И без това се забавихме с вечерята, така че е по-добре да отида да ти донеса вечерята.

— Донеси и твоята.

— Не и тази вечер — твърдо отказа тя. — Ще се храня със слугите.

Той я хвана за китката.

— Защо?

— Пусни ме, Ролан! Всички ни гледат.

Той я пусна, но остана да гледа замислено след нея. Поклати глава, учуден от внезапната промяна в настроението ѝ. Напоследък често се замисляше за това. Сякаш съществуваха две различни Бриджит. И колкото повече разсъждаваше, толкова по-често стигаше до извода, че хитрушата, която си мислеше, че познава, може би всъщност не беше никаква хитруша, а просто една нежна, благородна душа, унижена и оскърбена от настоящето си съществуване. Това обясняваше доста неща... Всъщност, почти всичко.

Ролан се помоли дано да греши и тази сдържаност, нежност и изискани обноски, които Бриджит му бе засвидетелствала през изминалата седмица, да се окажат само преструвка. Защото, ако не бе

така, съществуваше голяма вероятност слугинята наистина да се окаже господарка. А тази мисъл никак не му харесваше.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тържествената зала на замъка Луру бе почти празна. Просторното помещение сякаш бе обвито в булото на безнадеждна тъга. Баронът се бе свил в дълбокото кресло с позлата, опитвайки се да удави нещастieto и мъката си във вино. В стаята нямаше никой, освен него. Куинтин дьо Луру най-последно се бе завърнал у дома, ала пристигането му бе помрачено от жестока вест, която го хвърли в скръб. Тази, заради която се бе върнал, не бе в замъка, за да го посрещне. Неговата красива, жизнерадостна сестра бе отишла в манастир!

Бе толкова неестествено за Бриджит да пожелае да се затвори далеч от света, да се уедини зад каменните стени на някакъв мрачен и студен манастир... Щеше да я разбере по-добре, ако го смяташе за мъртъв. Ала Дрюода ѝ бе казала, че е жив, но сестра му продължила да отстоява решението си да се оттегли завинаги от светския живот и да се посвети на Бога. Беше заминала, без да го дочака. Защо?

Дрюода му бе казала, че Бриджит е станала много религиозна, след като той бе заминал да се бие в Южна Франция. Тя решила да се подготви за суровия и аскетичен живот на монахиня и се преместила да живее в една от колибите на слугите и работела от сутрин до вечер най-черната работа, за да бъде готова за трудната и тежка орис на отшелничеството, която сама си бе избрала.

А най-лошото от всичко бе, че не бе казала в кой манастир възнамерява да се оттегли. Може би ще му трябват години, за да я открие, а дотогава тя щеше да бъде вече подстригана за монахиня. Сигурно никога нямаше да я убеди да се върне у дома с него.

— Тя ме помоли да ти кажа да не я търсиш, Куинтин — тъжно му каза Дрюода и кафявите ѝ очи се изпълниха с безкрайна мъка. — Каза, че заминава надалеч и предполагам, че е влязла в манастира под чуждо име, за да не можеш никога да я откриеш.

— Защо не се опита да я убедиш да се откаже от намерението си? — не можеше да се примири младият рицар.

— Разбира се, че се опитах, но ти знаеш колко упорита и твърдоглава може да бъде сестра ти. Дори ѝ предложих да ѝ намеря подходящ съпруг, но тя бе ужасена от предложението ми. Дори ми се струва, че решението ѝ да се оттегли в манастир бе породено от мисълта за бъдещата ѝ женитба. Убедена съм, че тя се страхуваше от мъжете.

Дали Дрюода беше права? Нима Бриджит се бе страхувала от брака?

— Никога не биваше да я оставяш сама да си избира съпруг, Куинтин — добави Дрюода. — Трябвало е да настояваш Бриджит да се омъжи още преди няколко години.

Сега Куинтин горко се разкайваше. Ако преди да замине, ѝ бе намерил добър съпруг, сега тя щеше да бъде тук, щастливо омъжена и може би очакваща дете. А сега Бриджит никога нямаше да изпита радостите на майчинството, да познае любовта на обичан съпруг.

Нима наистина е искала да посвети живота си единствено на Бога? О, не можеше да повярва в това. Възможно ли е Бриджит да се е променила толкова много? Мисълта, че никога повече няма да види сладката усмивка на сестра си, красивото ѝ лице, озарено от радост, да чуе леките ѝ стъпки и игривия ѝ смях, го изпълваше с печал. Неговата сестра, единственият човек на този свят, когото обичаше и от когото се интересуваше, си бе отишла.

Куинтин отпи голяма глътка направо от бутилката, без да си прави труда да си сипва в чаша. Две празни бутилки се въргаляха пред него. Върху масата бяха подредени редки блюда и всевъзможни лакомства, приготвени специално за него от леля му, ала той нямаше апетит и раздаваше месото, къс по къс, на трите хрътки излегнати в краката му. Когато пристигна в Луру, бе заварил всички кучета затворени в кучешки колиби, нещо твърде необичайно за нравите в замъка. Ала това не бе единствената промяна. Слугите се зарадваха да го видят, но не бяха в обичайното си весело настроение. Стори му се, че много от тях се опитваха да говорят насаме с него, ала Дрюода ги бе отпратила с обяснението, че не иска да го безпокоят.

Откакто бе пристигнал рано този следобед и бе узнал за заминаването на Бриджит, Куинтин не бе виждал никой друг, освен Дрюода. Той се усамоти в тържествената зала и посрещаше с ругатни всеки, който се опиташе да се приближи до него. Вече бе късно и

Куинтин бе изтощен, ала сънят бягаше от очите му. Виното не му бе помогнало и той се чудеше колко бутилки още трябва да изпие, за да може да заспи.

Утре имаше да свърши много работа и трябваше да бъде бодър, а за целта се нуждаеше от здрав сън. Щеше незабавно да организира издирването на Бриджит. Би започнал още днес, ако при завръщането си не бяха нападнати от банда разбойници. Двама от хората му бяха ранени, единият от които смъртоносно. Ала сега нямаше време да мисли за това. Куинтин трябваше бързо да реши кои от мъжете да вземе със себе си и в каква посока да поеме. Имаше нещо, което му убягваше, нещо, което щеше да му помогне в търсенето. Може би все пак не бе достатъчно трезвен, както си мислеше.

Изведнъж го осени някаква мисъл. Разбира се! Бриджит никога нямаше да напусне Луру сама. Някой я бе съпроводил. И този мъж щеше да му каже къде е отишла сестра му. Дрюода трябва да знае кой е придружил Бриджит до манастира! Младият мъж скочи на крака, ала се олюля и се строполи обратно в креслото. От гърдите му се изтръгна отчаян стон. Виеше му се свят, а главата му болезнено пулсираше.

— Сир, може ли да поговоря с вас?

Куинтин присви очи и се опита да различи сянката в дъното на залата.

— Кой е там?

— Едора, сир — чу се плах глас.

— А, дъщерята на Алтия. — Куинтин се облегна назад в креслото. — Е, защо се криеш, момиче, ела по-близо.

Откъм стълбището колебливо се подаде дребна фигура, пристъпи няколко крачки и спря нерешително. На светлината на лоените свещи, които горяха на масата, Куинтин видя две, не, три девойки, които танцуваха пред очите му.

— Застани мирно, момиче! — гневно викна Куинтин и отново присви очи.

— Аз... аз стоя мирно, сир.

— Какво има? — намръщи се рицарят. — Звучиш ми уплашено. Нима някога съм се държал зле с теб, Едора? Нямаш никаква причина да се боиш от мен.

Едора запристъпя нервно от крак на крак.

— Опитвах се по-рано да говоря с вас, сир, но вие... вие хвърлихте парче сирене по мен и ми изкрещяхте да се махам.

Куинтин се ухили пиански.

— Наистина ли? Страхувам се, че не си спомням такова нещо.

— Вие бяхте обезумял от мъка и това е напълно разбираемо. Нищо чудно след всичко, което се случи в този дом, след вашето заминаване.

Думите ѝ изтръгнаха дълбока въздишка от гърдите му.

— Кажете ми, Едора, защо го е направила?

— Не е моя работа да говоря лошо за вашата леля — смутено отвърна Едора.

— За леля ми ли? Аз говорех за сестра си, но предполагам, че ти не знаеш. Къде е Мейвис? Тя беше много близка с Бриджит и би трябвало да знае какво е подтикнало Бриджит да вземе подобно решение.

— Не ви ли казаха?! — изненадано възкликна младото момиче.
— Мейвис е мъртва.

Куинтин присви очи.

— Мейвис? Но как така?

— Вашата леля я изхвърли от имението и още същия ден Мейвис бе убита по пътя от някакви разбойници. Макар че понякога се чудя дали наистина те са я убили.

Куинтин се втренчи в момичето. Виното започна да се изпарява от главата му.

— И с какво право леля ми ще извърши подобно нещо?

— След като узна за смъртта ви, тя се обяви за господарка на Луру.

Новината сякаш не обезпокои Куинтин.

— Искаш да кажеш, че е била определена за настойница на Бриджит?

Едора се смути още повече.

— О, не, сир, никой не я е определял за нейна настойница. Граф Арнулф изобщо не узна за вашата смърт.

Куинтин внезапно се изправи.

— Нима е възможно това?

— Дрюода не му съобщи нищо. Освен това, тя не позволи на госпожица Бриджит да напусне Луру, да не би да отиде при графа и да

му разкаже какво става тук. Нито един от васалите ви не се осмели да помогне на сестра ви, тъй като всички предполагаха, че много скоро Дрюода и съпругът ѝ Уолфрид ще станат настойници на младата господарка. Те се подчиниха на заповедите на Дрюода. Дори Уолфрид не смее да оспорва решенията на жена си.

— Осъзнаваш ли какво ми каза току-що, момиче? — Гласът на Куинтин бе сподавен, но трепереше от гняв.

Едора уплашено отстъпи назад.

— Истина е, сир, кълна се! Помислих, че вашата леля вече си е признала поне нещо, иначе нямаше да събера смелост да се приближа до вас. Всички тук знаят по какъв начин се отнасяше тя със сестра ви... Едва ли е могла да се надява, че ще запази всичко това в тайна от вас.

— Моята леля нищо не е споделила с мен...

— В такъв случай, съжалявам. Не дойдох тук, за да злепоставям Дрюода. Дойдох да попитам дали не знаете какво е станало с госпожица Бриджит. Толкова много се тревожим за нея! Вече би трябвало да се е върнала.

— Върнала? Какви ми ги говориш, Едора? — бавно попита Куинтин. — Може би ще е най-добре да ми кажеш всичко, което знаеш за сестра ми.

И Едора го направи, отначало колебливо, но постепенно доби смелост.

— Тя се опита да избяга и сигурно щеше да успее, ако онзи норман не я бе хванал.

— Какъв норман?

— Този, който пристигна в замъка с някакво съобщение за господарката — обясни Едора.

— Ролан от Монвил?

— Да... Мисля, че така се казваше. Бриджит напусна замъка с този рицар.

— В такъв случай, това обяснява всичко — каза Куинтин. — Ролан от Монвил е донесъл вестта, че не съм мъртъв.

— Но на нас ни казаха това едва седмица по-късно — бързо отвърна Едора, — а госпожица Бриджит изобщо не узна, че сте жив. Сигурна съм. — Момичето замълча и внезапно запита: — Това, което не разбирам, е как вашата леля се е надявала да запази това в тайна

от... — Едора млъкна, а разширените ѝ от ужас очи се втренчиха в трите кучета, легнали пред барона. — Какво става с хрътките ви, сир? — прошепна девойката.

Куинтин се обърна и видя, че две от кучетата дишат тежко и се опитват да се изправят, а третото лежи неподвижно с подвити крака. Младият мъж се втренчи в животните, а след това в парчетата месо пред тях. Постепенно всичко си дойде на мястото.

— Черната хрътка лежи неподвижно, сир — с треперещ глас изрече Едора.

— Страхувам се, че съм отровил собствените си кучета — тихо отвърна Куинтин.

— Вие?

— Давах им от тази храна. Беше специално приготвена за мен — мрачно отвърна той. — Съвсем ясно е, че в този миг вече не би трябвало да дишам.

— Ядохте ли от нея? — ужасено извика девойката.

— Нито хапка. Пих само вино.

— Тя... Тя се е опитала...

— ... да ме убие — високо изрече Куинтин. — Сестрата на майка ми. Моята кръв. Вече е съвсем ясно защо не е признала за злото, което е извършила, нито е помолила за прошка. Ако не бях умрял тази нощ, тя щеше да се опита да ме отрови отново утре сутринта. И рано или късно щеше да успее, тъй като аз не знаех какво е замислила. Не подозирах нищо. Едора, ти ми спаси живота, момиче! По дяволите! Какво, за Бога, е смятала да спечели леля ми, извършвайки това пъклено дело?

— Вашата сестра замина, а ако и вие бяхте умрял, сир, тя сигурно щеше да предяви претенции към Луру? — предположи Едора.

— Предполагам, че граф Арнулф е щял да погледне благосклонно на тях, тъй като тя ми е роднина — въздъхна Куинтин. — Вещица! Мили Боже, къде ли е Бриджит? След като Дрюода е решила да ме убие, тя е могла да убие и Бриджит!

— Сир, не мисля така. Госпожица Бриджит замина с онзи норман. Когато тръгваше, изглеждаше добре.

— Но къде ли я е отвел Ролан? — простена Куинтин. — Кълна се в Бога, че ако Дрюода не ми каже къде да намеря Бриджит, ще я убия с голи ръце!

Куинтин излезе с бързи крачки от залата, съвсем изтрезнял и изпълнен с грозен гняв.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Вземи ме обратно!

Измъченият вик събуди Бриджит, тя се обърна в голямото легло и се втренчи в Ролан. Той спеше, но говореше на сън... или по-скоро се молеше.

— Вземи ме обратно!

Главата му се мяташе върху възглавницата и той бясно се въртеше под завивките. Едната му ръка удари Бриджит по гърдите, тя изохка и седна в леглото.

Хвана го за раменете и го разтърси.

— Събуди се! — Той отвори очи и се взря в нея. — Не ми ли стигат лошите ти обноски, когато си буден, Ролан, та трябва да ги търпя и докато спиш!

— Върви по дяволите, жено! — гневно изруга той. — Сега пък какво съм ти сторил?

— Викаше насън, събуди ме, а после ме удари. Толкова ли мъчителен бе сънят ти?

— Кошмарите винаги са мъчителни. Не разбирам този сън и никога не съм го разбирал — намръщи се той в тъмнината.

— И друг път ли си го сънувал? — учудено попита младото момиче.

— Да. Преследва ме, откакто се помня. Ти каза, че съм извикал. Какво съм викал?

— „Вземи ме обратно!“ Викаше толкова отчаяно, Ролан.

Той отново въздъхна.

— В съня ми има две лица — на млад мъж и на млада жена — лица, които не познавам. В един миг ги виждам, но в следващият те изчезват. Тогавя изпитвам чувство на огромна загуба, сякаш са ми отнели всичко, което ми е било скъпо.

— И ти не знаеш какво е то, така ли?

— Не. Никога не съм притежавал нещо толкова ценно, че да ме е страх да не го изгубя. — Погледна я със странен и нежен поглед. —

Поне доскоро...

Бриджит се изчерви и се извърна.

— Може би ще забравиш по-скоро съня си, ако не говориш за него.

— Вече го забравих — усмихна се Ролан и прокара длан по голото ѝ рамо.

Тя се отдръпна.

— Ролан...

— Не! — Той обви ръка около кръста ѝ, за да я задържи по-близо до себе си, но очите и се разшириха от страх и младият мъж въздъхна.

— Ох, Бриджит, остави чувствата да те водят.

— Точно това правя!

Ролан се надвеси над нея и прошепна:

— Лъжеш, малко мое съкровище. Всъщност, ти нямаш нищо против моето внимание. Ако си напълно честна, ще признаеш, че ти харесва, когато правя това. — И той я целуна по шията. — И това. — Нежно погали гърдите ѝ под тънката ленена риза. — И това. — Устните му се притиснаха към нейните. — И...

— Не! — Хвана ръката му, преди да се плъзне между бедрата ѝ. — Спри!

Очите му пламтяха от желание и тя обхвана лицето му с двете си ръце.

— Ролан, моля те! Не разваляй всичко.

Въпреки усилията ѝ да го отблъсне, той отново я целуна, този път още по-страстно. После я пусна рязко и седна в леглото.

— Единственото нещо, което искам, е да те накарам да отвърнеш на ласките ми, защото знам, че това е само мним свян.

Бриджит не отвърна нищо, тъй като когато устните му похитиха нейните, нещо трепна в нея. Дали го бе усетил? Дали означаваше, че няма да възрази, ако бе продължил да я целува? Всъщност, бе разочарована, че се бе отказал толкова лесно. Какво не бе наред с нея? Нима вече се бе превърнала в развратница?

— Сърдиш ли ми се? — колебливо попита тя, изплашена да не би да е събудила гнева му.

— Не, не ти се сърдя. Разочарован съм и може би малко обезсърчен, но не и сърдит. Предполагам, че трябва да ти дам време, за да свикнеш с мен.

— Толкова сте великодушен, сир — язвително отвърна тя, разочарована не по-малко от него. — Продължавай да ми даваш време и аз ще съм си отишла, преди търпението ти да се изчерпи.

Много късно осъзна какво бе казала. Лицето ѝ пламна и тя прошепна нещо несвързано, ала буйният смях на Ролан заглуши думите ѝ.

— Значи така! Изглежда моето търпение дразни и двама ни, така ли?

— Не, Ролан! — побърза да отрече Бриджит. — Ти не ме разбра.

— Мисля, че те разбрах много добре — многозначително се усмихна той.

Протегна ръка към нея, ала тя се измъкна от леглото и бързо грабна дрехите си. Приглади жълтата си туника и погледна нерешително към Ролан. Той продължаваше да седи в леглото и да клати глава.

След малко младият мъж също взе дрехите си и рече:

— Много добре. Но един ден ще научиш, че връзката между един мъж и една жена е най-съкровената, най-дълбоката връзка на света и затова може да продължи цял живот. До гроб. — Замълча и тихо добави: — А ние двамата сме предопределени един за друг.

— Да не би да ми предлагаш брак?

Той се втренчи така настойчиво в нея, че Бриджит се почувства обезпокоена.

— А ти би ли приела?

Тя се замисли намръщено. Испита желание да прати всякаква предпазливост по дяволите и да му отговори с „да“, но бързо се овладя.

— Е?

— Разбира се, че няма да приема — твърдо заяви тя.

Ролан сви рамене.

— Е, в такъв случай няма смисъл да те питам, нали?

Бриджит се извърна от него. Почувства се безкрайно наранена. Той всъщност не се интересуваше от нея. Бракът не означаваше нищо за него. Може би и тя не означаваше нищо за него.

Девојката пристъпи сковано към вратата, извърна се към Улф, махна му да я последва и напусна стаята, без да дочака Ролан. О, защо му бе позволила да я убеди да остане с него тази нощ?

Да върви по дяволите! Не можеше да го разбере. За него, изглежда, нямаше средно положение. Или старателно криеше чувствата си или им позволяваше да избухнат в необуздан гняв. Какво всъщност изпитваше към нея? Щеше ли да му липсва, когато си отиде? Не смееше да гадае какъв би бил отговорът.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ездата с Ролан в мразовитата утрин бе много освежаваща. Времето беше студено и страните на Бриджит порозовяха от вятъра, който брулеше лицето ѝ, ала разходката ѝ доставяше удоволствие и тя бе в приповдигнато настроение.

Наближаваше обяд, когато двамата се върнаха в замъка. Ролан остана за малко в конюшната, а Бриджит се качи в стаята му. Взе ръкоделието си и седна до прозореца. Обзеха я тъжни мисли.

Зарадва се, когато вратата на стаята се отвори, и протяжният звук прекъсна нерадостните ѝ мисли. Ала в следващия миг видя, че това не бе Ролан, а Роже от Мезидон, който нехайно влезе вътре, сякаш стаята бе негова. Младият мъж затвори вратата и се приближи към Бриджит. Тя се почувства неспокойна и се помъчи да измисли някаква причина, поради която съперникът на Ролан бе дошъл в стаята му, ала не можа да се сети. Сините очи на Роже я оглеждаха похотливо и тя разбра, че Ролан с основание я бе предупреждавал да внимава с него.

— Ти наистина си много хубава — лъстиво произнесе той.

Ласкателството му я притесни още повече.

— Не бива да стоите тук, сир.

— Знам.

— Тогава защо...

— Твоето име е Бриджит, нали? — прекъсна я той и пристъпи по-близо. — Старо франкско име... Отива ти. Чух доста неща за теб.

Не ѝ харесваше фамилиарното му държание.

— Не ме интересува какво сте чули — остро отвърна тя, благодарна, че Улф се бе излегнал под леглото на Ролан.

— Твоят тон ме наранява, девойко. Предполагам, че Ролан не се е изказал много ласкаво за мен?

— Той смята, че сте доста безпardonен с дамите.

— Ах, момиче, какви са тези приказки? Никога не прилагам насилие спрямо дамите.

Бриджит уплашено скочи на крака.

— Значи Ролан наистина е бил прав!

Роже бе достатъчно близо до нея, протегна ръка и прокара пръст по изящната линия на брадичката ѝ.

— Аз съм тук — засмя се той, когато тя бързо се отдръпна. — Миналата нощ дълго те търсих, докато накрая се сетих, че Ролан едва ли би пропуснал да вкара такава хубаво момиче в леглото си. Той наистина е късметлия, но сега ми се струва, че дойде време да споделя щастието му.

— Не смейте да ме докосвате! — гордо вдигна брадичка Бриджит.

Ала думите ѝ не обезкуражиха натрапника. Той протегна ръка и тя тутакси я отблъсна. В същия миг я хвана с другата си ръка отзад за врата и преди девойката да извика, устните му се впиха в нейните.

Бриджит бе толкова шокирана, че не успя да реагира веднага. Целувката на Роже бе изкусна, но не пробуди трепет у нея. Ако бе усетила, че коленете ѝ се разтреперват, че стомахът ѝ се свива или че по гърба ѝ пробягват тръпки, може би щеше да го остави да продължи, защото това щеше да ѝ докаже, че Ролан не е единственият мъж, способен да я развълнува. Ала не се случи нищо подобно и тя се опита да го отблъсне. Но той я притисна още по-силно и двете му ръце обхванаха главата ѝ, като не ѝ позволиха да се извие настрана.

Бриджит не изпадна в паника. Дългата остра игла, с която шиеше, все още бе в ръката ѝ и тя със светкавичен замах я заби в рамото на Роже. Той подскочи, а иглата раздра памучния плат на туниката и върху кожата му се появи кървава бразда.

Двамата застинаха неподвижно за миг при вида на кръвта. Сетне Роже я погледна и Бриджит потръпна от стаения гняв в очите му. В този миг повярва, че Роже е способен на всякакво вероломство. Имаше нещо злоещо и дяволско в него. Тя бързо отскочи и застана зад креслото с високата облегалка.

— Няма смисъл да бягаш от мен, момиче. — Въпреки че тонът му бе мек, очите му я гледаха студено. — Така само повече ме възбуждаш. Ноктите ти могат да ме издерат и кълна се, ще ти дам възможност да ги използваш.

— Правите голяма грешка. Ролан ще ви убие за това.

Роже насмешливо повдигна вежди.

— Смяташ да му кажеш, така ли? Ще се осмелиш ли да признаеш, че съм те притежавал? Мислиш ли, че ще продължава да те желае, след като знае, че си била моя?

— А смятате ли, че ще бъдете жив, за да го разберете? — предизвикателно попита тя. — Ролан е готов да използва и най-малкия повод, за да ви предизвика на двубой. Нима не знаете колко отчаяно желае смъртта ви? И май си заслужавате омразата му.

— Малка кучка! — процеди Роже.

Той понечи да заобиколи креслото и Бриджит, без да мисли повече, подвикна на Улф. Огромният звяр се измъкна изпод леглото, хвърли се във въздуха и събори Роже на пода. Острите му зъби се мъчеха да го докопат за гърлото и едрият рицар едва съумяваше да го отблъсне.

— Извикай на този звяр да се махне! За Бога, момиче! Кажи му да спре!

Бриджит се поколеба достатъчно дълго, за да даде урок на Роже, след което неохотно извика на Улф и животното тутакси се подчини. Тя коленичи и го потупа с благодарност, без да изпуска от поглед мъжа, който бавно се изправи.

Рицарят ѝ хвърли гневен поглед.

— Трябва да си луда да насъскаш този звяр срещу мен. Та той можеше да ме убие!

— О, да, и то без особено усилие — отвърна Бриджит с нотка на злорадство в гласа. — Може би трябваше да го оставя да го направи. И преди е убивал мъже, които са ме нападали. Не се съмнявам, че това ще му достави удоволствие. Той е звяр в пълния смисъл на думата и когато го предизвикат...

— Иисусе! — прекъсна я ужасено Роже. — Та ти си същата като Ролан.

— А какво да кажем за вас, благородни рицарю? — презрително го изгледа младото момиче. — Не дойдохте ли тук, за да се нахвърлите върху мен? Предполагам, че не виждате нищо лошо в това да нападнете една обикновена слугиня, така ли? Негодник! — с отвращение произнесе тя.

— Позволяваш си твърде много, момиче — изръмжа Роже и очите му застрашително блеснаха.

— Нима? — студено се изсмя девойката. Вече не се страхуваше от този мъж. — Осмелявам се, защото произходът и възпитанието ми го позволяват. Казахте, че сте чули доста неща за мен, така ли е? Е, предполагам, че са ви заблудили, тъй като никой не знае коя всъщност съм аз. Аз съм Бриджит дьо Луру от Бери, дъщеря на починалия барон дьо Луру и повереница на граф Арнулф от Бери — наследницата на Луру.

— Не можа да се стърпиш да не му го кажеш, нали?

Роже и Бриджит се извърнаха едновременно и видяха Ролан, застанал на прага с каменно изражение на лицето.

— Ако си тук от известно време, Ролан, тогава знаеш, че аз просто обяснявах на господина защо имам дързостта да го нарека негодник.

Каза го толкова спокойно и уверено, че Ролан избухна в смях.

— Истина ли е това, което каза тя, Ролан? — настоятелно запита Роже. — Вярно ли е, че има благородна кръв?

Отговорът на Ролан изуми Бриджит и тя не успя да сподави смаяния си вик.

— Тя е всичко, което казва, че е.

— Тогава защо се преструва на слугиня? Това е възмутително!

— О, ти си възмутен, Роже — равнодушно произнесе Ролан и бавно влезе в стаята. — Да не би да искаш да ме предизвикаш на дуел, за да защитиш честта на дамата?

Роже се поколеба, избягвайки пронизващия поглед на Ролан. На Бриджит ѝ се стори, че лицето му леко пребледня. И Ролан не бе толкова спокоен, на колкото се правеше. Приличаше на звяр, който дебне плячката си. Не се страхуваше, предвкушаше единствено победата. Толкова му се искаше Роже да го предизвика... Отчаяно копнееше за това.

— Е, Роже?

— Няма да те предизвикам на дуел, Ролан, не и тук, в дома ти. Отлично знам, че си убеден в моралното си право да ме убиеш. Гневът ще ти даде допълнително сила. И все пак, уверявам те, че грешиш по отношение на мен, Ролан.

— Не ти вярвам.

— Няма значение. Не съм чак такъв глупак, че да се бия с теб сега. Просто съм любопитен да узная защо тази дама тук се преструва

на слугиня.

— Това не е ваша работа, сир! — побърза да отвърне Бриджит.

— Добре казано, Бриджит — студено рече Ролан. — Но дали все пак да не осветлим нашия приятел? В крайна сметка той заслужава много повече за усилията си, отколкото тази драскотина на ръката. — Ролан се втренчи в Роже с немигащи очи. — Откъде се появи тази драскотина, приятелю? Да не би моята дама да е била принудена да се защитава? Затова ли те е нарекла негодник?

Бриджит побърза да застане между двамата мъже.

— Ролан, престани! Знаем накъде биеш, но те предупреждавам, че няма да ти позволя да ме замесваш в пъклените си планове.

— Ти беше разстроена, когато влязох — остро й отвърна той. — Защо?

— Бях обидена от държанието на рицаря... То толкова много прилича на твоето — натърти тя и изпита удоволствие, когато видя как Ролан се сепна, сякаш го бе шибнала с камшик през лицето.

Роже привлече вниманието й с галантния си поклон.

— Ако знаех, че сте дама, госпожице, никога нямаше да се осмеля да ви обидя.

— Това не е извинение, сир — хладно отвърна Бриджит.

— Омитай се оттук, Роже! — изръмжа Ролан с потъмнели от гняв очи. — По-късно ще се разправям с теб, ако Бриджит не ми даде задоволително обяснение защо е била принудена да ти пусне малко кръв. Засега те предупреждавам никога повече да не се доближаваш до нея.

Роже побърза да излезе.

Бриджит кипеше от гняв заради намерението на Ролан да я използва като повод да убие един от своите врагове.

— Моята дама, така ли? И откога съм твоя дама? — възмутено извика тя, веднага след като вратата се затвори зад Роже. — Да разбирам ли, че най-последно си ми повярвал или го каза само заради Роже?

— Искам първо ти да ми отговориш, Бриджит!

— Надявай се! — изрече тя и упорито вирна брадичка.

Ролан отклони поглед.

— Много добре. Да, казах го заради Роже. Да не би да предпочиташ да те бях нарекъл лъжкиня пред Роже?

— Бих предпочела мотивите ти да не са толкова отвратително низки — разочаровано отвърна младото момиче. — Направи всичко да те предизвика, за да можеш да го убиеш.

— Не го отричам! — отсече Ролан и тъмносините му очи я стрелнаха гневно. — Когато го видях заедно с теб, исках да го разкъсам на две. И въпреки това, не желяех да се упрекваш, че по някакъв начин си станала причина за смъртта му. Ако ме предизвика, единствено той ще е отговорен за действията си.

— Ролан, не прави от мухата слон — изрече Бриджит с все по-нарастващо раздражение. — Той само ме целуна и си получи това, което заслужаваше.

Ролан се обърна рязко и се запъти към вратата, но Бриджит извика след него:

— Ролан! аз се радвам, че той ме целуна!

Той спря на място, остана за миг с гръб към нея, сетне бавно се извърна.

— Значи си го окуражила? — тихо попита младият мъж.

— Не.

— И все пак не си го отблъснала.

— Ако не бях, щеше ли да има рана на ръката си? — ядосано викна тя. — Казах само, радвам се, че това се случи. Не разбираш ли? Това ми доказа нещо.

— Какво?

Тя сведе очи и едва чуто прошепна:

— Той не ме развълнува.

Това му каза много повече, отколкото стотици изречени думи. Ролан разбра. Само той единствено притежаваше способността да развълнува сърцето ѝ. Роже не предизвикваше трепет у нея. Може би никой друг мъж не бе способен на това. А това, че го бе признала...

Той пристъпи бавно към нея, обхвана с длани лицето ѝ и нежно я целуна. Краката ѝ омекнаха, стомахът ѝ се сви, а цялото ѝ тяло се напрегна, пронизано от тръпка. А когато той я взе на ръце и я понесе към огромното легло, тя не протестира. Този път неговото желание, бе и нейно.

Искаше този мъж. И докато Ролан смъкваше туниката ѝ, нетърпелив да се докосне до голата ѝ плът, единственото, за което мислеше, бе колко много го желяе. Той бе прекрасен, силен, нежен и

едновременно с това безмилостен и отмъстителен, буен и непокорен... Той бе единственият мъж на тази земя, който искаше да я държи в прегръдките си, да я гали, да му принадлежи. И когато най-после той проникна в нея и двамата се задвижиха в единен ритъм, който я водеше към онези вълшебни мигове на екстаз, Бриджит се запита дали не бе безпаметно влюбена в Ролан от Монвил.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Денят бе светъл. Лъчите на зимното слънце галеха отдалеч земите на Монвил. След като Ролан напусна голямата зала, за да се заеме с военни тренировки в двора на замъка, Бриджит потърси Года и я откри в избата с хранителни запаси да дере заек за обяд.

— Бих искала да ми помогнеш, ако нямаш нищо против, Года — рече Бриджит и седна на пейката до момичето. — Ролан настоя да си уشيا нова туника, но се нуждае от помощ, за да разкроя плата.

— С удоволствие ще ви помогна, господарке, веднага щом свърша тук. Мадам Хеда ми нареди да свърша тази работа и не мога да я оставя, преди да съм приключила.

При споменаването на мащехата на Ролан дълго потисканото любопитство на Бриджит се отприщи.

— Хеда наистина ли ненавижда толкова Ролан? Той ми каза така, но аз не можах да повярвам.

— О, със сигурност! Винаги го е мразела. Животът на младия господар тук никога не е бил лек. Тъжно ми е, когато си помисля колко много е страдал като малко момче.

— Разкажи ми какъв е бил като дете?

— Бях твърде малка, за да работя в замъка, но майка ми прислужваше тук. О, какви истории само разказваше, като се върнеше в селото! На времето си мислех, че малко преувеличава, за да ме уплаши и да ме накара да бъда послушна. Бях ужасена, когато покъсно разбрах, че всичко е било истина.

— Какви истории?

— О, ами как господарката се отнасяла към бедното момче — отвърна Года, като хвърли кожата на заека и посегна да вземе големия нож за рязане на месо.

— Е? — нетърпеливо я подкани Бриджит. — Продължавай!

Преди да отговори, Года нервно се огледа.

— Мадам Хеда го биела жестоко при най-малкия повод, а дори и без повод, когато господарят отсъствал. Елзе и Бренда били същите

като майка си, ако не и по-лоши. Един ден завариха Бренда да налага момчето с камшик. То цялото било толкова изранено, че било загубило свят, ала тя продължавала да го бие.

— Защо? — Бриджит беше потресена.

— Защото се осмелил да нарече Бренда своя сестра.

— Господи!

Года плахо се усмихна и кимна разбиращо.

— Животът му е бил доста труден. Когато порасна достатъчно, за да се брани от дамите, трябваше да се оправя с баща си, а сир Лутър е много суров господар. Ако Ролан не усвояваше достатъчно бързо воинските умения, на които го учеше баща му, получаваше жестоки наказания от него. Освен това, в замък се обучаваха и други, по-големи момчета, с които младия сир Ролан трябваше непрестанно да се състезава.

Бриджит се умълча, като гледеше как Года сръчно разпределя заека на порции. Сърцето ѝ се сви от мъка, когато си представи ужасния живот на Ролан, а душата ѝ се изпълни със съчувствие към бедното момче, подлагано на тормоз от всички. Едва сега оцени истински нежната страна от характера на Ролан, която бе започнала да опознава напоследък. Беше истинско чудо, че все пак се бе съхранила у него.

Малко по-късно Бриджит прекоси залата, съпроводена от Года, замислена за модела на новата туника, която трябваше да си ушие. Бриджит бе толкова потънала в мислите си, че без да се усети, двете с Года бяха стигнали до стълбите, водещи към втория етаж. Ала един рязък глас я сепна и тя се закова на място.

— Къде сте се запътили вие двете?

Лицето на Года пребледня. Бриджит се обърна и видя Хеда, която търчеше към стълбите, следвана от Елзе, Амелия и прислужницата на Елзе.

— Е? — заповеднически ги изгледа тя, когато ги настигна. Сложи ръце на хълбоците си и сурово се взря в уплашената Года. — Отговори ми, момиче!

— Ами аз... аз... — заекна с треперещ глас слугинята, но не можа да продължи.

Бриджит усети как в гърдите ѝ се надига гняв при вида на ужаса, изписан по лицето на новата ѝ приятелка.

— Тя ме придружава до стаята на моя господар! — остро отвърна Бриджит, без изобщо да се старае да прикрие неприязънта в гласа си.

— Защо? Той няма нужда от моите слуги. Сега си има собствена слугиня.

Презрението на Хеда не остана незабелязано за Бриджит, а сподавеният кикот на жените зад нея я вбеси още повече. Но тя се постара да сдържи гнева си и да не избухне.

— Не сир Ролан се нуждае от услугите на Года. Аз я помолих да ми помогне — спокойно отвърна младото момиче, но остана втрещена от реакцията на жената.

— Ти?! Господи...

— Мадам, не е необходимо да се държите така, сякаш сме извършили някакво престъпление — рязко я прекъсна Бриджит. — Аз просто помолих Года да ми отдели малко от свободното си време. Тя свърши възложената ѝ работа. Не я откъсвам от задълженията ѝ...

— Млъкни! — гневно извика Хеда. — Задълженията на Года никога не свършват. Тя няма свободно време. Тя е моя слугиня и аз съм тази, която ѝ заповядва какво да върши, но със сигурност никога няма да позволя да слугува на курвата на едно копеле!

Бриджит остана като попарена. Не би била по-изненадана, ако Хеда я бе ударила през лицето. Кикотът на свитата ѝ стана още по-силен. Дамите очевидно искрено се забавляваха на сцената.

— Года! — изплющя гласът на Хеда. — Върви в кухнята! После ще се разправам с теб.

Момичето избърса бликналите сълзи и побърза да се махне. Бриджит я проследи с поглед. Знаеше, че ако накажат момичето, тя ще бъде виновна. Но какво толкова ужасно бе сторила? Хеда просто бе чакала удобен случай, за да я унижи.

— А ти — насочи отново вниманието си тя към Бриджит, — се махай оттук! Принудена съм да търпя присъствието ти, когато онова копеле е наблизо, но не и когато го няма.

Бриджит гордо изправи рамене, едва потискайки желанието си да зашлеви старата вещица.

— Вие, мадам, имате държание на уличница — със спокоен глас произнесе девойката. — Лицето на Хеда почервения и тя се задъха от

яроост, ала Бриджит невъзмутимо доба̀ви: — И всеки, който ви нарича мадам, го прави с една единствена цел — да ви се подиграе!

Бриджит се обърна, ала преди да достигне първото стъпало, кокалестата ръка на Хеда я сграбчи. Ноктите ѝ се забиха в рамото на момичето и тя я завъртя към себе си. Изплющя силен удар и главата на Бриджит се отметна настрани. Бузата ѝ стана аленочервена, ала тя не помръдна. Стоеше изправена и я гледаше с презрение.

Непокорното ѝ държание предизвика сподавен вик, изтръгнал се от гърлото на Хеда, свикнала слугите да се свличат от страх в краката ѝ, когато дадеше воля на гнева си. Тя се разтрепери, от устата ѝ се разхвърчаха слюнки и отново вдигна ръка, но някой внезапно я сграбчи изотзад. В следващия миг Хеда усети, че я повдигат от пода и я запращат с все сила към жените зад нея. Цялата ѝ свита се намери на тръстиките рогозки.

Амелия се съвзе първа и бавно се изправи на крака. Елзе и прислужницата ѝ също се изправиха и без да се обръщат назад избягаха от залата. Хеда с усилие се надигна и видя надвесеното над нея лице на Ролан, изкривено от гняв.

— Ако още веднъж я докоснеш дори с пръст, ще те убия, дърта вещице! — прогърмя гласът му и накара кръвта във вените ѝ да се смрази. — Ще те удуша с голи ръце и ще изтръгна живота от отвратителното ти тяло! Ясно ли е?

В отговор Хеда започна да пищи, сякаш я колежа. След броени секунди залата се изпълни с рицари, оръженосци и пажове, дотърчали от двора. Надойдоха и други слуги. Бриджит уплашено се сви в сянката на стълбите. Нима всичко това се бе случило заради нея?

Ала когато видяха Ролан и Хеда, настръхнали един срещу друг, никой не посмя да приближи до тях. Ако беше някой друг, мъжете щяха с всички сили да защитят съпругата на господаря си. Ала никога нямаше да се изправят срещу сина му. Всички отлично знаеха на чия страна е благоразположението на господаря на Монвил.

— Какво става тук, по дяволите? — Лутър разбу̀та мъжете и се приближи. Лицето му се смръщи, когато видя сина си и Хеда да се гледат кръвнишки един друг.

— Лутър! — изхленчи Хеда. — Той се опита да ме убие!

Лутър се извърна към Ролан и срещна гневния му поглед.

— Ако наистина се бях опитал да я убия, дъртата вещица вече щеше да е мъртва — изръмжа младият мъж. — Предупредих я, че ще го сторя, с тези две ръце, ако още веднъж се приближи до Бриджит. Никой няма право да докосва това, което ми принадлежи! Никой, дори и ти! — натърти Ролан, без да отмества поглед от баща си.

В залата настана гробна тишина. Всички напрегнато очакваха реакцията на Лутър. Преди няколко години, след подобно изявление, Ролан щеше да опита юмруците на баща си.

— Той не е господар тук — заговори Хеда. — С какво право ще ти казва какво да правиш и какво да не правиш?

— Млъквай, жено! — Лутър обърна студени очи към съпругата си и изрева: — Вън! Всички вън!

Разнесоха се забързани стъпки и Хеда също се обърна, за да излезе, но гласът на Лутър я спря:

— Не и ти, жено!

Залата бързо се изпразни, останаха само Лутър, Хеда, Ролан и Бриджит, която притаена до стълбите, се страхуваше да помръдне. Девойката затаи дъх. Дали Лутър ще изгони сина си? Как Ролан се бе осмелил да говори по този начин на баща си, и то пред всички?

Ала гневът на Лутър не бе насочен към сина му. Той с всичка сила удари Хеда, като отново я запрати върху тръстиковата рогозка, приближи и се надвеси над нея с мораво от ярост лице.

— Ти си причината Ролан да се разбеснее така, жено! Той е в правото си, тъй като аз нямам нищо общо с това момиче. Тя принадлежи единствено на него!

Лутър се извърна с отвращение и продължи със смразяващ глас:

— Ти беше предупредена да не закачаш момичето. Тя принадлежи на Ролан и той е дал обет да я защитава. Да не мислиш, че след като си моя жена, можеш да пренебрегваш заповедите му? Слушай ме добре, съпруго! Дори да те убие заради това момиче, пръста си няма да помръдна. Само би ме отгървал от една гнойна, смърдяща рана, нещо, което отдавна трябваше сам да направя. — Хеда смаяно ахна и той добави: — Би трябвало да си благодарна, че не ти казах всичко това пред останалите. Но това е последното благоволение, което проявявам към теб.

С тези думи, Лутър напусна залата.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Изминаха два дена от ужасната сцена между Бриджит и Хеда. Това бяха спокойни дни, тъй като съпругата на Лутър и нейната прислужница не се появяваха в тържествената зала, докато Бриджит бе там. Тя изобщо не ги бе виждала и бе благодарна на съдбата за това.

Времето бе студено и мрачно, а по небето шестваха облачени в пурпурно облаци. Сигурно отново се задаваше буря. Последният сняг още не се бе стопил, а новата снежна буря щеше да покрие с още по-дебела покривка земята, която и сега се белееше, докдето поглед стига.

Ала Бриджит нямаше нищо против мрачните и сиви зимни дни. Тя беше щастлива. Не го разбираше, но не се и опитваше да го проумее. Просто се чувстваше необикновено щастлива. Всички в замъка забелязаха промяната. Нейният мек, бълбукащ смях често ехтеше в залата. Срамежливите и тайни усмивки, които хвърляше към Ролан, предизвикваха любопитни погледи и коментари.

Старият господар също забеляза промяната в младото момиче и бе доволен. Красивата палавница бе влюбена, тъжно си каза той, припомняйки си своята първа любов, която бе изгубил, преди да се ожени за тази опърничава жена, която сега бе негова съпруга. Лутър никога не забрави своята Герда, както и никога не бе обикнал истински друга жена. Ако Герда беше жива, щеше да го дари с още синове.

Синове... Очите му винаги се замъгляваха, когато се замислеше за неродените си синове. Един мъж с неговия произход, с неговата власт и богатство трябваше да има синове. Но Лутър имаше само дъщери, които приличаха единствено на злата си майка. Хеда не можа да забременее, след като роди Елзе, нито пък някоя от многобройните му любовници го дари с тъй жадувания син.

Но Лутър имаше Ролан, а синът му бе мъж, с когото можеше да се гордее — истински дар от Бога. Това, което младият мъж не знаеше, нямаше да го нарани. Не, тайната щеше да умре с Лутър, а след

смъртта му Монвил щеше да има силен и могъщ господар. Той се бе погрижил за това.

Ролан леко целуна Бриджит по челото. Двамата току-що бяха закусили и той се засмя, като видя смущението ѝ. Остави я да се усмихва след него, едновременно засрамена и доволна от явната проява на привързаност и внимание от негова страна.

Ролан закрачи бързо към конюшната, където Хун вече го чакаше оседлан, готов за обичайната им сутрешна разходка. Тъмните облаци от север все още бяха надвиснали над хоризонта, бавно плувайки ту на изток, ту на запад, сякаш още не бяха решили накъде да отпратят снежната буря. Младият рицар се надяваше да ги отминат, тъй като бурята обещавахе да бъде доста свирепа.

Хун поздрави с цвилене господаря си и изпусна през ноздрите си облак пара в лицето му. Ролан с обич заговори на животното, докато го извеждаше от конюшната. Конят му изглеждаше нервен и неспокоен.

На входа Ги, който тъкмо се връщаше от сутрешна езда, препречи пътя на Ролан. Спряха, за да поговорят, ала между двамата стари приятели се възцари неловко мълчание.

— Доста си подранил — подхвърли Ролан, като се надяваше, че този път Ги ще му отвърне по сърдечния начин, с който до неотдавна се обръщаше към него, ала бе разочарован от краткото му „да“.

Ролан изгледа в гръб приятеля си, сви раздражено рамене и се наклони да възседне Хун, но нещо го накара да промени решението си и се върна обратно в конюшната.

— Какво не е наред, стари приятелю? — настойчиво попита Ролан. — Нима онази нощ не повярва на Бриджит?

Ги нямаше желание да му отговаря, но омекна, когато видя болката и смущението му.

— Ако тогава нещата между теб и нея бяха както сега, може би щях да ѝ повярвам. Но аз не мога лесно да бъда заблуден, Ролан. Тя постъпи много благородно, като излъга, за да предотврати смъртта на един от нас... Моята смърт — призна той. — Много добре знам, че воинските ми умения не могат да се сравняват с твоите.

— Бъди проклет! — гневно възкликна приятелят му. — Нима отново ме предизвикаш?

— О, не. Няма да оставя усилията на младата дама да отидат на вятъра? — изумено възкликна Ги.

Ролан се почувства още по-неловко.

— Аз не се отнасям лошо към нея, Ги. Виждаш, че тя е щастлива. Не можеш ли да разбереш, че нашата любов ще отиде по дяволите, ако призная, че тя наистина е такава, каквато твърди че е? Но ти не знаеш цялата история. Аз я взех от Луру и никой не ме спря, тъкмо обратното — тя ми беше дадена, и то насила. Смяташ ли, че това щеше да се случи, ако наистина беше дъщеря на барон? Та нали тогава цял Бери щеше да се опълчи срещу мен и да настоява да не я отвеждам!

Ги гневно присви очи.

— А откъде си толкова сигурен, че това няма да стане? И кой казва, че госпожица Бриджит не е щастлива именно защото е сигурна, че това скоро ще се случи? Много добре знаеш, че тя живее с мисълта, че си изпратил писмо до Бери. Но аз знам, че не си!

Ролан втрещено го изгледа.

— Откъде знаеш?

Ги сви рамене, доволен, че приятелят му не успя да прикрие смущението си.

— Като знам как слугите разнасят клюките, се чудя как дамата още не е узнала за твоята измама. Питам се как ли ще реагира, когато научи, че си я излъгал. Смяташ ли, че ще продължи да бъде щастлива?

— Тя вече няма желание да ме напусне — сковано изрече Ролан.

— Сигурен ли си?

За миг Ролан изпита желание да забие юмрука си в челюстта на Ги, ала потисна гнева си, изръмжа заплашително и се метна на коня си. Единственото му желание в този миг бе да се отдалечи колкото се може по-бързо от този мъж, който бе изказал на глас собствените му съмнения.

Той излетя през вратата на конюшната и се понесе в галоп през двора. Един рицар и пажът му, които се упражняваха с мечовете си, отскочиха уплашено настрани и тупнаха в снега. Ролан смушка безмилостно Хун и се насочи към откритото, побеляло от сняг поле.

Ала за пръв път в живота си младият мъж изгуби контрол над коня си. Жребецът рязко се отклони и Ролан не можа да го обуздае. Животното се понесе покрай жилищата на слугите, разпръсквайки кал по грубо скованите греди и в галоп се насочи обратно към двора на

замъка, като окончателно провали упражнението на рицаря и пажа му. Уплашените мъже се разбягаха, опитвайки се да избягнат копитата на разбеснелият се кон.

Ролан бе безпомощен да обуздае жребеца и огромното животно се насочи право към каменната стена, обграждаща замъка. В последния момент се извъртя и се втурна в галоп към задния двор. Когато прелетя през отворената порта зад имението, Хун диво се изправи на задните си крака, отчаяно опитвайки се да хвърли ездача си. И, разбира се, успя. Ролан усети как прелита над главата на коня и се приземява в калта. Претърколи се светкавично, за да не бъде смачкан от задните копитата на запененото животно, които минаха на косъм от рамото му.

Рицарят бавно се надигна, гледайки невярващо коня си, който продължи да скача като подивял още няколко минути, след което постепенно се укроти. Ролан не изпитваше гняв, че така безславно бе хвърлен от собственият си жребец. Обзе го безгранично чувство на празнота, тъй като осъзна, че Хун е полудял и ще трябва да го убие. Мисълта накара стомахът му болезнено да се свие. Този кон бе неговата гордост, най-прекрасният жребец, отглеждан някога в Монвил. Никога нямаше да има друг като него.

Откъм предния и страничните дворове се завтекоха рицари, слуги и оръженосци и заобиколиха Ролан, докато той се изправяше на крака. Неколцина коняри се приближиха към Хун, но Ролан им изкрещя да се махат. Трябваше да се забие нож във врата на Хун и Ролан сам щеше да го стори. Нямаше да позволи на друг да отнеме живота на любимото му животно.

Ги се приближи и му подаде кърпа, за да изчисти калта от лицето си.

— Ранен ли си?

Ролан поклати глава.

— Само малко се натъртих, това е всичко.

— Мили Боже, какво стана? Никога досега не съм виждал кон, обладан от такъв бяс. Кучета и вълци, да, но не и кон. И то точно този!

Ролан мрачно кимна.

— Да, той наистина е обладан от зли духове.

По болката в очите му Ги разбра какво се кани да направи.

— Ролан, съжалявам. Искаш ли аз да...

— Не! — спря го Ролан. Извади кинжала от ножницата, окачена на колана му, и с тежки стъпки се приближи към Хун.

Ги го последва.

— Поне ми позволи да ти помогна. Може би сам няма да успееш да го задържиш.

Ролан кимна и двамата пристъпиха към неспокойното животно. Хун се отдръпна, очите му диво се завъртяха, а копитата му се забиха в калта, ала спокойният глас на господаря му го усмири донякъде и той му позволи да го хване за поводите.

— Аз ще му махна сбруята — предложи Ги. — Седлото ще се махне по-трудно...

Ролан го изгледа свирепо.

— По дяволите сбруята! Моят кон... Ах, моят... — извика той и раменете му безпомощно се разтресоха. — Добре, махни седлото, аз ще го държа.

Ги внимателно разхлаби богато украсеното седло, вдигна го и го подаде на един от конярите, застанали наблизко. Всички притихнаха и с мъка в очите загледаха как Ролан събира смелост, за да забие кинжал във врата на Хун. Изведнъж острият вик на Ги проряза тишината.

Когато Ролан видя кръвта и тръните, забити дълбоко от собствената му тежест в задницата на Хун, бе обзет от безкрайна радост и облекчение. Ала облекчението му бе примесено с ужас, защото той едва не бе убил горкото животно. Ако Ги не бе махнал седлото, тръните щяха да бъдат открити твърде късно.

— Това е дело на Роже! — процеди Ролан.

— Ролан, не можеш да бъдеш сигурен.

Ала приятелят му сякаш не го чу. Обърна се на пети и закричи към замъка, а Ги се спусна след него.

— Ролан, изслушай ме! Нямах никакви доказателства!

Ролан се обърна към Ги, едва сдържайки гнева си. В тъмносините му очи гореше такава омраза, че рицарят се ужаси.

— Сигурен съм!

— Ами ако грешиш?

— Вече два пъти се опитваш да защитаваш този негодник! Губиш си времето, Ги — мрачно рече Ролан. — Трябвало е или да си счупя врата, или да убия коня си, който е най-ценното ми притежание.

През целия си живот съм страдал от чуждата злоба. Вече ми дойде до гуша!

— Но ако все пак грешиш? — настоя приятелят му.

— Не ме интересува! Много отдавна трябваше да приключа с този мерзавец.

Когато Ролан продължи към замъка, Ги не се опита да го настигне. Младият мъж въздъхна. Дори и Роже да не бе виновен за това ужасно деяние, със сигурност бе виновен за много други, не по-малко отвратителни постъпки.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Понесла купчина дрехи, Бриджит излезе от стаята на Ролан, затвори след себе си вратата с крак и тръгна по ходника. Ала изведнъж се спря, тъй като видя Роже, седнал на перваза на сводестия прозорец, насочил поглед към залата на долния етаж. Ала младият мъж не гледаше към залата, а към нея, сякаш я бе очаквал да се появи.

Девојката бързо се озърна назад и въздъхна тежко, когато видя, че Улф не бе я последвал, а бе останал в стаята на Ролан. Испита желание да захвърли дрехите и да избяга, но Роже се изправи и се запъти към нея. Бриджит си напомни, че Ролан го бе предупредил да не я доближава, а Роже със сигурност не бе толкова глупав, че да пренебрегне предупреждението.

— И така, госпожице Бриджит — с презрителна нотка в гласа изрече той, — вие не само се преструвате на слугиня, но и го правите доста добре. Чудя се защо?

— Оставете ме да мина!

— Не ме отминавайте с такова безразличие, госпожице, след като толкова търпеливо чаках да се появите. Вече започнах да се отчайвам, дали някога ще ви видя насаме, без онзи противен звяр, който непрекъснато ви следва по петите. Вълкът и лъвът ви пазят превъзходно.

— Сигурна съм, че Ролан ще се забавлява да чуе това сравнение. Струва ми се, че вече го чувам как се смее.

— Вие си играете с мен, госпожице — мрачно я изгледа той. — Да не мислите, че се страхувам от онзи варварин?

Тя повдигна вежди.

— А не е ли така? Да, сигурно не се страхувате, след като пренебрегвате предупреждението му. Играете си с огъня, сир. Може би много скоро бардовете ще съчиняват тъжни балади за вашата смелост.

— Вашите подигравки са неуместни, госпожице! — Роже не се опитваше да прикрие гнева си. — Запазете ги за Ролан, който изглежда се е превърнал в послушно паленце в ръцете ви.

Той тръгна към нея, ала тя бързо отстъпи назад и предупредително го изгледа.

— Ще викам, ако ме докоснете! Не ставайте глупак!

— Е, може и така да е, но поне смятам да ви направя своя съпруга.

— Ваша съпруга?!

— Изглеждате изненадана. Нима Ролан не смята, че сте достойна да му станете съпруга?

— Той не знае...

Бриджит млъкна, учудена от себе си. Та тя защитаваше отношението на Ролан към себе си. Дали той наистина не я уважаваше? Тя му се бе отдала напълно. Нима заради това я смяташе недостойна за съпруга?

Погледна с гняв Роже, задето бе събудил подобни подозрения у нея и рече:

— Аз казах всичко...

Един глас, който и двамата добре познаха, прокълнтя под сводовете и заглуши думите ѝ. Тя се втренчи в Роже. Можеше да се закълне, че подуши страха му. Ролан отново ѝ се бе притекъл на помощ, ала той не би могъл да знае, че Роже я бе причакал в коридора. Нима имаше друга причина за смразяващия му вик?

Ролан се появи в дъното на коридора. Сводестият прозорец бе точно зад гърба му. Той се хвърли напред, побеснял от ярост. Бриджит застина на мястото си, а дъхът ѝ заседна в гърлото, когато огромните ръце на Ролан се ключиха около шията на Роже. Онзи се опита да се освободи от желязната хватка и без да иска я блъсна. Девойката се строполи на пода и дрехите се разпиляха около нея. Когато отново погледна към двамата мъже, Роже вече се давеше в предсмъртни хрипове. Мяташе се отчаяно, но не можеше да се освободи от пръстите на Ролан. Бриджит осъзна, че присъства на убийството на човек и стомахът ѝ се преобърна. Не можеше да стои и безучастно да гледа как нейният любим убива някого.

— Спри! — изкрещя тя, неспособна да сдържи вика си. Ролан я погледна, което даде възможност на Роже да вдигне ръце и с последни сили да разтвори пръстите на озверелия си съперник от гърлото си. Замахна и удари Ролан в челюстта, но противникът му не помръдна. Роже си даде сметка, че не може да го надвие. Обзет от паника, той

започна да раздава ритници наляво и надясно. Единият му крак се заби в гърдите на Ролан, който, за негова изненада, се олюля назад, загуби равновесие и се преметна през сводестия прозорец. Бриджит изпищя ужасено, когато видя как краката на Ролан се мярнаха за миг на перваза на прозореца, а сетне изчезнаха.

Тя затвори очи. Разумът ѝ отказваше да повярва, че Ролан е мъртъв... Колко пъти се бе спирала до този прозорец, за да погледне към залата, преди да тръгне надолу по стълбите? Височината бе голяма и всеки, който паднеше отгоре щеше да се разбие в каменния под на залата. А Роже бе блъснал Ролан долу! Роже!

Девојката отвори очи, но Роже вече не бе до нея. Той се бе надвесил над прозореца със сатанинска усмивка. Като го гледаше как се вира надолу през прозореца, Бриджит изведнъж бе обхваната от непознато и чуждо за нея, желание за мъст. То я накара да се изправи и безшумно да пристъпи напред. Докато се прокрадваше към прозореца, един глас ѝ прошепна, че това би било убийство, ала тя не се спря. Протегна ръце.

Роже, който все още стоеше до прозореца и гледаше надолу, не помръдна. Бриджит си каза, че не бива да се размеква. Ръцете ѝ бяха на сантиметри от гърба на този дявол. Трябваше само още малко да се наведе напред. Ала тъкмо в този миг Роже се изправи и удари с юмрук по перваза на прозореца. И тогава тя видя нечии пръсти, вкопчени в ръба на перваза. Пръстите на Ролан! Значи той бе успял да се хване в последната минута за перваза, а сега Роже го удряше, като се опитваше да го накара да се пусне.

Бриджит винаги щеше да се удивлява откъде намери сила да отскубне Роже от прозореца и да го блъсне надолу по стълбите. Той се претърколи по каменните стъпала, а през това време Ролан успя да се въземе и да се изкачи през прозореца. Роже стигна невредим до долу, изправи се и хукна навън, а Ролан, който прескачаше през две стъпала наведнъж, се спусна след него.

Настигна го близо до конюшните и след миг Роже изхвърча на няколко метра във въздуха и цопна в разкаляния двор. Ролан се хвърли върху него. Наоколо бързо се събра любопитна тълпа и когато Бриджит приближи, видя, че и Ги е там. Лутър също се бе появил отнякъде и гледаше как синът му убива човек с голи ръце. Ги също стоеше и наблюдаваше с безизразно изражение кървавата схватка. Младото

момиче се спусна към двамата мъже и заби пръсти в ръката на Лутър. Той изумено се извърна към нея.

— Няма ли да ги спрете? — умолително го изгледа тя.

— Не, момиче! — рязко отвърна Лутър, преди отново да насочи вниманието си към кървавата сцена.

— Моля ви, сир!

Дори и да я чу, не го показа. Тя погледна към двамата мъже в калта. Роже лежеше неподвижно, но юмруците на Ролан продължаваха да се сипят върху окървавеното му тяло.

Бриджит се обърна. Сълзи запариха в очите ѝ и тя побягна към замъка. Не видя, когато Ролан най-сетне престана да удря своя враг, надигна се и напусна двора. Макар и жестоко пребит, Роже все още дишаше.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бриджит прекара остатъка от деня заключена в стаята на Ролан. Дълго плака и го проклина. Едва късно вечерта научи, че Ролан все пак не е убил Роже.

Года бе тази, която ѝ донесе вестта. Ролан бе изпратил момичето да покани Бриджит в залата. Обикновено той сам я съпровождаше за вечеря, но сега бе изпратил Года. Бриджит скоро разбра защо.

— Сир Ролан е малко не на себе си, господарке. Пил е — неохотно я осведоми прислужницата. — Започна да пие бира веднага, след като оръженосецът на сир Роже изнесе господаря си от двора на замъка. Добре, че се отървахме от него.

— Той е добре, нали?

— Проклина всички и на всичкото отгоре не може да се примири — отвърна Года. — Но това е от пиенето. Съмнявам се, че утре ще помни какво е приказвал.

— Имах предвид Роже. Той добре ли е?

— Колкото може да бъде добре човек в неговото състояние. Лицето му е ужасно подпухнало и има няколко счупени кости... Един пръст и две-три ребра, струва ми се. Но като цяло е добре... За съжаление.

— Това е жестоко, Года — смърри я Бриджит, сетне тъжно въздъхна. — Прости ми, Господи... И аз съм една... Съдя другите, когато едва не убих Роже със собствените си ръце.

— Кога стана това? — Очите на Года се разшириха от удивление.

— Тази сутрин — призна Бриджит. — Когато започнаха да се бият.

— Но сир Ролан не е мъртъв. Защо сте толкова разстроена?

— Защо ли? — Гласът на Бриджит се извиси. — Как можеш да ме питаш защо? Роже е зъл човек, но все пак той се страхува от Ролан. Това не беше честен бой, ето това е, което ме разстройва. Ролан бе побеснял от ярост, за да става въпрос за честен двубой. Той искаше кръв и я получи. Искаше да убие Роже с голи ръце.

Года нежно сложи ръка върху рамото на Бриджит.

— Нима самата вие не бяхте готова на същото?

— Това бе съвсем друго — хладно отвърна Бриджит. — Аз мислех, че Ролан е мъртъв.

Года безшумно се изниза от стаята, а Бриджит се отпусна отмаляла в креслото. Не, не искаше да отива при Ролан в залата, не и когато беше пиян.

Ролан не бе толкова пиян, за да не разбере, че нещо не е наред. Года се върна сама. Защо Бриджит не бе дошла? Лицето му се изкриви в гневна гримаса. Отговорът бе съвсем очевиден. Тъкмо това бе причината, поради която изпразваше кана след кана бира — причината, поради която бе останал в залата, страхувайки се да се изправи пред Бриджит. Тя знаеше за измамата му. Навярно някой ѝ е казал. Може би Роже. Защо иначе този мерзавец ще се навърта около нея, след като го бе предупредил да стои далеч от Бриджит? Да, това беше. Красивата францужойка бе узнала, че той не е спазил уговорката им и не е изпратил пратеник при граф Арнулф.

Подпря глава на ръцете си и тежко въздъхна. По дяволите, тъкмо сега ли трябваше да се случи, когато всичко вървеше толкова хубаво! Искаше му се днешният ден да не бе настъпвал. Е, не му оставаше нищо друго, освен да се изправи лице в лице срещу нея. Тя знаеше, че я бе излъгал и сигурно беше бясна. Трябваше да намери начин да я успокои. Ролан излезе от залата. Когато няколко минути по-късно влезе в стаята си, завари Бриджит да си събира нещата, които бе донесла, когато се премести да спи при него.

Гледката оказа смайващ ефект върху младия мъж. Той разбра, че я губи. Осъзна, че двамата отново ще бъдат разделени, а тази мисъл бе непоносима за него.

— Необходимо ли е това? — меко попита той, след като не можа да измисли какво друго да каже.

Бриджит го стрелна с кос поглед и бързо се извърна.

— Разбира се, че е необходимо. Роже си отиде. Това бе единствената причина да стоя в тази стая. Ти искаше да съм тук единствено заради него, нали?

— А ако те помоля да останеш? Знам, че в началото остана тук заради Роже, но...

— Ти може и да настояваш да остана в тази стая, но аз не желая да остана тук. И така ще бъде и утре.

— Бриджит, знам, че си ядосана...

— Ядосана е слабо казано — хладно отвърна тя.

— Тогава ме проклинай, но се опитай да забравиш и да ми простиш. И да можеш да върна хода на нещата, пак щях да го направя.

— Хода на нещата? — смаяно го изгледа младото момиче.

Ролан видя изненадата ѝ и му се прииска да си отхапе езика. Но щом измамата не бе причина за гнева ѝ, тогава...

— Защо ми се сърдиш?

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— За какво става дума, Ролан?

Той невинно я погледна.

— А ти за какво говориш?

— О! — простена девойката. — Няма да разговарям с теб, когато си пиян!

Бриджит тръгна към вратата, забравила за вързопата си с вещи, но Ролан бързо ѝ препречи пътя.

— Защо си ми толкова сърдита? — примирително попита младият мъж. — Защото малко попрекалих с бирата ли?

— Ако искаш, можеш да се удавиш в бира! — просъска тя и сините ѝ очи гневно блеснаха. — Това, което ме ужасява, е твоята жестокост. Днес приличаше на звяр, зажаднял за кръв. Едва не уби Роже!

— Но все пак не го убих, нали, Бриджит — меко отвърна Ролан. Опита се да разбере гнева ѝ, но не успя. Вдигна ръка, за да я погали по лицето, ала тя бързо се отдръпна.

— Не мога да понеса да ме докосваш, след като днес станах свидетел на такива жестокости.

Ролан изгуби търпение и избухна.

— Как се осмеляваш да заставаш на страната на тази гнида! Моето докосване те отвращава, така ли? Бъди проклета, жено, нима не се радваш на закрилата ми? Ти си само една крепостна, а аз... Аз се отнасям с теб като с кралица. Аз съм твой господар, а ти се осмеляваш да ме съдиш!

— Не съм молила за закрилата ти — гневно отвърна Бриджит.

— Така ли? В такъв случай ще я оттегля и тогава ще видим как ще се чувстваш!

— Ролан!

— Твоята неблагодарност ме възмуцава. Бъди проклета навеки! — изфуча той. — Толкова много съм страдал от юмруците на Роже, когато бях малък. И сега, когато той най-сетне си получи заслуженото, ти ме съдиш, сякаш съм извършил престъпление и ми заявяваш, че не можеш да понасяш докосването ми.

— Ролан, моля те! — извика младото момиче. — Не исках да бъда неблагодарна.

— А, сега смени тона, защото те е страх, но аз знам какви са истинските ти чувства! — Яростта на Ролан нямаше граници. — Махай се от очите ми, Бриджит. Ще ти дам това, което толкова много искаш. Вече си свободна, свободна си от мен!

Бриджит не можа да каже нищо. Огромна буца бе заседнала на гърлото ѝ. Сграбчи вързопа с дрехите си и избяга от стаята, без да се обръща назад. След като вратата се затвори зад нея, тя избухна в сълзи. Какво бе направила? Какво, за Бога, бе направила?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Значи Ролан скъса с теб, така ли?

Бриджит отсъстващо ровеше из закуската си, смутена от изпитателния поглед на Лутър. Тя не вдигна глава. Седеше на пейката, където се хранеха слугите, което бе доказателство за всички, че между нея и Ролан нещо не е наред. Ролан изобщо не ѝ обръщаше внимание и това потвърждаваше догадките на присъстващите. Лутър знаеше всичко за случилото се между момичето и сина му, тъй като Ролан му бе разказал цялата история.

— Не си ли била прекалено жестока с него? — попита Лутър, застанал до пейката на слугите, вперил суров поглед в девойката.

Бриджит продължи да стои с наведена глава, не можеше да срещне погледа му.

— Да, бях.

— И защо, момиче? — малко по-меко попита Лутър. — Той не е направил нищо, заради което да се срамува.

— Вече го осъзнах — призна Бриджит. — Вчера се случиха твърде много неща, и то за кратко време. Аз бях много разстроена и изнервена...

— В момента Ролан е в много добро настроение. Може би, ако му кажеш това, което току-що каза на мен, той ще те разбере.

Тя най-сетне се осмели да вдигне глава към господаря на Монвил.

— Вие самият не вярвате на думите си. Аз му причиних болка и сега той иска да страдам заради това.

— Ролан бързо омеква — рязко каза Лутър.

— Може би — тъжно въздъхна девойката и сините ѝ очи се замъглиха, — но аз няма да бъда тук, когато това стане.

Възрастният мъж я изгледа сурово.

— И къде ще бъдеш, момиче?

— Не мога повече да остана тук. Заминавам. Още днес.

— Пеша?

— Сир, знаете, че не разполагам с кон.

Лутър поклати глава.

— Няма да ти позволя да напуснеш Монвил пеша.

— Всички тук приеха претенциите на Ролан върху мен, а сега вие би трябвало да приемете, че аз повече нямам господар, тъй като той ми подари свободата. Никой в този замък не може да ме спре да отида, където си пожела.

— Аз мога! — ядосано изрече Лутър. — Аз съм господарят тук и не мога да позволя да извършиш нещо толкова глупаво като това да тръгнеш пеша.

— Веднъж ви помолих за помощ, сир, но вие ми я отказахте. Сега, когато не я искам, ми я предлагате...

— Защото преди ти ме помоли за помощ против волята на сина ми — напомни й Лутър.

— Така значи! Вие не сте разтревожен за моята безопасност. Ролан е този, за когото сте загрижен. Искате да ме задържите тук, защото смятате, че той ще промени решението си.

— Знам, че ще го промени.

— Да разбирам ли, че вие ми предлагате закрилата си?

— Да.

— Ролан няма да ви бъде благодарен за намесата, сир. Той очаква да си замина.

— Глупости! — презрително изсумтя Лутър. — Моят син ще се вразуми.

Бриджит сви рамене.

— Добре, ще остана за известно време. Моят сеньор сигурно скоро ще изпрати хората си за мен. Вие ще трябва да ми позволите да си тръгна с тях или рискувате да влезете във война с графа на Бери.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — сърдито я изгледа Лутър.

Младото момиче се усмихна.

— Ролан изпрати писмо до Бери, за да се увери в това, което му казах за себе си. Пратеникът ще разбере, че аз съм дъщеря на починалия барон дьо Луру. Когато граф Арнулф изпрати хората си за мен, Ролан най-после ще се увери, че не съм го излъгала и че всичко това е било една голяма грешка.

— Пратеник, така ли? — промърмори възрастният мъж по-скоро на себе си. — Ролан ти е казал, че е изпратил някого?

— Да. Той се съгласи да го направи, ако му обещае, че няма да избягам отново.

— Разбирам — замислено отвърна Лутър. — На теб ти е ясно, че моят син е мъж на честта и че ще приеме всяко решение на граф Арнулф. Ако твоят покровител пожелае двубой на живот и смърт, Ролан без колебание ще се съгласи. Той вече е мъж и е способен без страх да посрещне смъртта.

— Не! — извика Бриджит. — Никога няма да позволя да се стигне до това. Всъщност, не само той е виновен. Има още някой, който е много по-виновен... И аз... не храня лоши чувства към Ролан.

— Е, в такъв случай ще трябва да изчакаме и да видим какво ще ни донесе бъдещето — подсмихна се Лутър. — Може би ще ни напуснеш, а може би ще останеш и всичко между теб и моя син ще бъде както преди.

— Нищо няма да бъде както преди.

— Ще видим. Според мен, само след няколко дни Ролан ще омекне. — Господарят на Монвил размаха пръст. — Помни ми думите, момиче!

Бриджит се намръщи. Само преди малко този благородник се страхуваше от последствията на гнева на граф Арнулф, а сега изглеждаше съвсем спокоен и уверен. Наистина бащата на Ролан бе доста странен мъж за нейните представи.

Той понечи да се отдалечи, но тя внезапно го спря.

— Приемам закрилата ви, сир, но няма да бъда ваша слугиня.

Лутър се обърна, втренчи се за миг в нея и избухна в смях.

— Не го и очаквам, момиче. Ти си свободна да правиш това, което искаш. Само не прави опити да напускаш Монвил сама.

— Ами мадам Хеда? Ще я държите ли по-далеч от мен?

— Тя няма да те безпокои. — Лутър наклони глава в насмешлив поклон и се отдалечи.

Бриджит си отдъхна облекчено. Всъщност, нямаше никакво желание да напуска Монвил пеша. Сега можеше да остане тук и да чака граф Арнулф или някой негов васал да дойде и да я отведе у дома.

Не след дълго тя напусна залата и се запъти към мизерното си жилище. Беше прекарала една ужасна нощ там. Сама. Ролан бе на

двора, когато тя мина край него. Той я видя и девойката се спря, ала младият мъж бързо се извърна. Бриджит му хвърли бегъл поглед и побърза да се отдалечи.

С натезало сърце, тя затвори вратата на жилището си. Чувстваше безкрайно нещастна. Седна върху тясното легло и даде воля на сълзите си.

— Не би трябвало да ме е грижа. Но... Не, не е така, не е!

Хвърли се на леглото и неутешимо зариде. Плака почти цялата сутрин. Когато наближи обяд, най-после събра сили да стане от леглото и отиде при стария сандък, където предишната вечер бе захвърлила вързопа си с дрехи. Огледа туниките си и реши да ги изпере, включително и синята ленена туника, която не бе обличала от онази нощ, през която срещна Ролан. Погали с пръст блестящите сапфири и се запита как ли ще реагира Ролан, ако тази вечер се появи в замъка, облечена в тази рокля. От гърдите ѝ се изтръгна тежка въздишка. Не беше кой знае колко разумно. Сигурно щяха да я обвинят, че я е откраднала. Все пак, трябваше да я изпере.

Преметна дрехите си на рамо и тръгна към вратата, която в същия миг се отвори с трясък. На прага застана Амелия и се втренчи в Бриджит с блеснали от омраза очи.

— Какво искаш?

Амелия истерично се изсмя, отметна червеникавокестенявата си коса, скръсти ръце на гърдите си и се облегна на вратата, препречвайки пътя на Бриджит.

— Все още се държим високомерно и си придаваме важност, а, малка уличнице? Предполагам, че очакваш той отново да те върне в леглото си, така ли?

Бриджит се изчерви, но се опита да не издаде колко неприятно е изненадана. Не можа да свикне с грубото и безочливо държание на Амелия. Ала нямаше да ѝ позволи да разбере колко засегната се чувства от вулгарния ѝ език.

— Какво искаш да ти отговоря? — спокойно попита Бриджит. — Разбира се, че мога да си го върна, ако пожелае, но нямам такова намерение.

Очите на Амелия се разшириха, а сетне се присвиха.

— Лъжкиня! Той приключи с теб. Не му трябваше много време, за да се отегчи от дрипла като теб — изсмя се момичето. — Той беше

мой много по-дълго време, отколкото бе твой, и отново ще бъде мой. Ще се ожени за мен, а не за някаква си превзета френска уличница, която със сигурност не знае как да му достави удоволствие. Сама видя колко бързо му омръзна.

Страните на Бриджит пламнаха от унижение и обида. Амелия я бе засегнала, независимо че се опитваше да се покаже равнодушна.

— Аз съм познавала само един мъж, Амелия — избухна тя. Думите сами излязоха от устата ѝ, преди да успее да ги спре. — Искат ли се да мислиш, че той не е бил доволен от мен, но мога да те уверя, че съвсем не е така. Ролан знае, че отидох при него девствена и нито един мъж преди него не ме е докосвал. А ти едва ли можеш да кажеш същото за себе си.

— Кучка!

Бриджит тъжно се засмя.

— Е, може и да съм кучка, но от нас двете, ти си уличницата. Чух доста неща за теб, а със сигурност и Ролан ги е узнал.

— Лъжи! Те всички лъжат и си измислят разни истории за мен! — изкрещя Амелия и очите ѝ станаха черни като догорели въглени.

— О, сигурна съм, че Ролан знае доста неща за теб, Амелия.

— Е, аз пък ще ти кажа, че има нещо, което ти не знаеш! — Амелия се тресеше от гняв. — Той те излъга, а мен никога не ме е лъгал! — Тя се усмихна злорадо, когато видя смущението на съперницата си. — Ти си глупачка! Всички тук знаят за сделката, която си сключила с него. Малката Годя не може да прави нищо друго, освен да разнося клюки. И всички знаят, че Ролан не е спазил уговорката ви. Толкова малко се интересува от теб, че изобщо не си е дал труда да изпълни обещанието, което е поел към теб!

Бриджит стисна юмруци и ноктите ѝ се забиха в дланите.

— Да не би да искаш да кажеш, че не е изпратил пратеник в Бери?

— Разбира се, че не е! За какво да го прави? — самодоволно продължи да се усмихва Амелия. — Колко си глупава!

— Това не е вярно! — извика Бриджит. Хвърли дрехите си на леглото, блъсна Амелия и изхвъркна на двора.

Ролан бе възседнал един кон в дъното на двора, близо до конюшните. Това не беше Хун, тъй като жребецът още не бе излекуван от раните си.

Бриджит се спусна към него и без предисловие извика:

— Спази ли обещанието, което ми даде? Изпрати ли писмо до граф Арнулф?

— Не съм — равнодушно отвърна той, макар в очите му да проблесна някакво пламъче.

За миг настъпи тишина.

— Защо? — с болка промълви Бриджит.

— Това бе глупава молба — невъзмутимо произнесе младият мъж, опитвайки се да скрие смущението си.

— Значи държиш толкова малко на мен, че безсрамно ме излъга?

Ролан се наведе напред. Сините му очи бяха потъмнели като нощно небе. Ала преди да успее да отговори, тя го изпревари:

— Ти наистина си копеле! Никога няма да ти простя!

Той обърна коня си и се отдалечи, без да каже нищо. Явното му безразличие я вбеси толкова много, че Бриджит извика след него:

— Мразя те, Ролан! Продад си душата си на дявола! Проклет да си, трижди проклет!

Нечии ръце я грабнаха и я отнесоха в стаята ѝ, ала тя не разбра. Щеше да мине дълго време, преди Бриджит да усети каквото и да било.

Същата нощ Ролан крачеше из двора като звяр, затворен в клетка. На няколко пъти приближава до жилището на Бриджит, но не се осмели да влезе вътре. Всеки път чуваше воплите ѝ и се отдръпваше. Нямахме смисъл да ѝ иска прошка в такъв момент. Трябваше да ѝ даде време.

Тази нощ Ролан отново сънува стария кошмар. Ала този път, когато се събуди, почувства, че почти разбира съня си. Той наистина бе изгубил това, което му бе най-скъпо на този свят.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Изминаха три дни, преди Бриджит да достигне целта си. Чувстваше се изтощена до смърт. През първите два дена бе яздила, почти без да спира и ако не беше снежната буря, тази сутрин щеше да бъде в Анжер. За щастие, фъртуната я застигна късния следобед. След като бурята отмина, ѝ бе по-трудно да се придвижва напред, тъй като конят затъваше в дълбоките преспи, а Улф непрекъснато се губеше, но най-тежката част от пътуването ѝ бе свършила.

Бриджит намери подслон в манастира, макар че не ѝ дадоха отделна стая, тъй като я взеха за бедна пътничка и я настаниха в общата спалня. Все пак имаше легло, а и бе твърде уморена, за да предявява каквито и да било претенции. А и нямаше с какво да плати за самостоятелна стая, така че всъщност бе една просякиня. Ала на сутринта щеше да бъде на път за аудиенцията при графа на Анжу. Не го познаваше, но не се съмняваше, че щеше да ѝ помогне, след като изслуша историята ѝ. Бриджит потъна в дълбок сън, убедена, че на сутринта най-сетне ще бъде в сигурни ръце.

Съжаляваше, че се бе наложило да излъже любезния рицар Ги да ѝ даде коня си, но бе сигурна, че той никога нямаше да го направи, ако знаеше, че планира бягство. Нямаше друг начин да се сдобие с кон, освен чрез измама.

Сутринта настъпи много бързо. Бриджит помоли да ѝ дадат отделна стая и вода, за да се измие. Младият свещеник се намръщи, но изпълни желанието ѝ. Бяха ѝ необходими два часа за тоалета, вчеса се с изключително старание и облече синята ленена туника със сапфирите.

Красивите скъпоценни камъни караха очите ѝ да изглеждат тъмносини, а качулката на пелерината покриваше сплетената ѝ на плитки златисторуса коса. Бриджит наистина изглеждаше царствено. Успя да избегне срещата с младия свещеник, за да не събуди подозренията му с неочакваното си преобразяване, напусна манастира и препусна към двореца на граф Анжу.

Макар че не я придружаваше ескорт, мина свободно през широките порти на двореца. Един от конярите пое коня ѝ и я упъти към приемната на двореца, обитаван от граф Анжу и двора му. При вида на тълпата благородници, които бързаха по витите галерии, Бриджит се притесни, обзета от съмнения. Граф Анжу бе могъщ и влиятелен владетел. Дали ще има време да изслуша молбата ѝ? Искаше единствено да го помоли за няколко души ескорт, който да я съпроводи до Бери. Ако се наложи, бе готова да плати на графа със сапфирите си.

Балната зала бе във формата на огромен овал. Стотици хора се движеха и оживено разговаряха — богато облечени благородници, придружени от красивите си дами. Всичко бе така внушително, че Бриджит се почувства едновременно изплашена и замаяна от толкова много блясък и разкош. Кой от тези великолепно облечени мъже бе граф Анжу? В двора му не се спазваше строг етикет и в залата не се виждаше пиедестал с трон, където обикновено седяха господарите на замъците. Как щеше да разбере кой от всички тези благородници е граф Анжу?

— Сигурно сте дошла, за да се видите с графа, госпожице?

Тя се обърна и видя внушителен плешив мъж, който бе застанал до нея.

— Той тук ли е? — нерешително се усмихна Бриджит. Мъжът отвърна на усмивката ѝ, но очите му гневно блеснаха.

— Със сигурност Негово височество е тук, госпожице.

Бриджит се почувства още по-неудобно от явното презрение в гласа на непознатия. Дали бе враг на граф Анжу? Или ревнив съпруг? Бе благодарна на Бога, че не бе посветена в дворцовите интриги. Дрюода сигурно щеше да се чувства в свои води тук, но не и Бриджит.

— Аз не го познавам, сир — каза Бриджит, като се надяваше, че мъжът няма да я засипе с въпроси.

— Е, много лесно ще го познаете по пищните му одежди, обсипани с великолепни камъни. Ето там. — Мъжът посочи към средата на залата. — Облечен е в червено кадифе, с изумруд, окачен на врата му и огромен колкото носа му. Тази скъпоценност беше моя. Дадох му я като отплата за услуга, която никога не получих.

Бриджит помръкна. Дали графът нямаше да се отнесе с безразличие към съдбата ѝ? Или пък щеше да се съгласи да ѝ помогне, да вземе сапфирите ѝ и после да забрави за нея?

Докато оглеждаше замислено мъжа в червено кадифе, погледът ѝ попадна на високия мъж до него. Младото момиче замръзна.

Ролан! Това бе невъзможно! Той стоеше там, облечен в разкошни дрехи — в черна туника от някакъв лъскан плат, цялата обсипана със скъпоценни камъни, с елегантни, прилепнали по бедрата панталони и късо наметало от черно кадифе. Никога не бе подозирала, че Ролан притежава такива изискани и скъпи дрехи. Очевидно, той я бе излъгал, че не познава никого в Анжер, тъй като графът разговаряше с него, сякаш бяха стари приятели. Бриджит се втрещи още повече, когато видя някаква млада дама, увиснала на ръката на Ролан, много красива при това.

Господи! Тя се скри зад една дебела колона, преди да я е видял. Какво ли казваше на граф Анжу? Да очаква молба от една крепостна, която твърди, че е дама и когато се появи да я изпрати под стража обратно в Монвил? Проклет да е! Сигурно ще го каже на графа, не се съмняваше! Подло копеле! Проклет да е, че я бе изпреварил! Как бе успял?

Младото момиче спусна ниско качулката върху лицето си, обърна се и се измъкна незабелязано от залата. Когато се озова в коридора, тя хукна да бяга и не спря, докато не стигна конюшните. Едва не събори младия коняр, който бе отвел коня ѝ.

— Къде е кобилата ми? Къде е? Бързо!

— Ето там, госпожице — смутолеви сацисаното момче и посочи една преграда малко по-нататък.

Бриджит се спусна натам и бързо изведе коня си навън.

Възседна кобилата без чужда помощ и се насочи към портите на двореца. Наложил се да се движи бавно, докато пресича двора, за да не събуди подозрения. Сърцето ѝ се свиваше от страх, че всеки миг Ролан ще връхлети върху нея и уплашено се озърташе.

Най-после се намери извън каменните стени на двореца. Никой не я преследваше. Поне засега. Смушка кобилата и се понесе в галоп на юг, но внезапно дръпна юздите и едва не падна от коня. Уф! Беше го оставила в манастира. Обърна кобилата и препусна обратно към обителта. Не можеше да спре да мисли за Ролан и постоянно се обръщаше назад, за да види дали не я е проследил някой. Струваше ѝ се, че чува копитата от коня му и ясно си представяше как всеки миг ще връхлети върху нея.

И тогава, съвсем неочаквано, той се появи. Препускаше по пътя право срещу нея. Тя спря коня си, изумена от факта, че вместо зад нея, той се бе появил пред нея и идваше от север, вместо откъм двореца. Поклати объркано глава. Той приближаваше все повече и повече, а пелерината му се развяваше след него. Обзета от паника, Бриджит обърна коня си и заби пети в хълбоците му. Но Ролан бързо скъсяваше дистанцията помежду им. Не можа да достигне поводите на коня, ала вместо това се протегна, сграбчи я и тя за миг се озова в скута му. Тя отчаяно започна да се бори, пречейки му да направлява коня си.

— Бриджит, престани, иначе и двамата ще се озовем на земята — изрече Ролан.

— Така ти се пада! — изкрещя тя.

Той я притисна до гърдите си и успя да забави хода на коня си.

— Ако не спреш да пициш, ще те обърна и така ще те наложа, че сигурно ще събера доста любопитни зяпачи.

Ролан говореше тихо, близо до ухото ѝ и тя мигновено притихна.

— Не се съмнявам, че ще го направиш, познавам жестокостта ти — още по-тихо процеди тя.

Младият мъж се засмя.

— Отново ме накара да те преследвам, малко мое съкровище.

— Нямах никакво право да ме преследваш — студено го изгледа тя. — Забрави ли, че ме освободи?

— Ах, да! Е, добре, промених решението си по този въпрос — нежно отвърна той.

Бриджит побесня.

— Негодник такъв! Отношенията между двама души не могат да бъдат такива, каквито ти си въобразяваш! Не можеш да ме захвърлиш, а после да ме прибереш обратно, когато си пожелаеш! Освен това ти никога не си бил мой господар! Аз никога не съм ти давала обет за вярност.

— Забравяш, че дадох обет и това е достатъчно. Хайде, престани. Няма смисъл да продължаваме да се караме. Спри да се сърдиш и да мърмориш. Ти отново си моя и отлично знаеш, че не можеш да се пребориш с мен.

Бриджит остана мълчалива, а Ролан слезе от коня, за да доведе кобилата ѝ. Отново бе в ръцете му. Изпитваше едновременно и гняв, и радостна възбуда. Той бе дошъл за нея, бе я проследил през целия път.

— Къде ме водиш? — спокойно попита тя.

— У дома.

— В Бери?

— Не! В Монвил. Това е твоят дом сега и винаги ще бъде. Заклех се, че никога няма да се върнеш в Бери. Бях забравил за това обещание, когато те освободих.

Бриджит замръзна безмълвно.

— Значи заради това си тръгнал след мен! Само заради обещанието си! Мразя те!

— Бриджит! — изръмжа Ролан и я притисна още по-силно към гърдите си. — Какво искаш да чуеш от мен? Че не мога да понеса да си отидеш? Че ако не си близо до мен, имам чувството, че част от мен си е отишла? Аз съм войник, Бриджит и не съм вещь в нежните послания. Така че не очаквай да получиш такива от мен.

— Но ти току-що ми ги прошепна, Ролан — меко отвърна тя.

И двамата замълчаха. Изпълнена с радост, тя се отпусна в силните му ръце. Не искаше повече да се бори със себе си и остави топлината му да я обгърне. После внезапно си спомни за Улф.

— Почакай! — изправи се тя и неволно удари с глава брадичката на Ролан.

Той престорено силно изруга. Бриджит му обясни за Улф и двамата поеха към манастира.

Ала когато пристигнаха там, не можаха да намерят клетото животно. Младият свещеник каза на Бриджит, че бил избягал с глутница хрътки, наскоро след като тя била тръгнала и още не се бил върнал. Не можеха да направят нищо, освен да го изчакат.

Ролан заплати за самостоятелна стая, като най-безсрамно заяви на свещеника, че Бриджит е негова съпруга. Бриджит не знаеше дали младият свещеник му повярва, или не, ала лицето му остана невъзмутимо. На нея не й бе много забавно.

— Досега казваше на всеки срещнат, че съм твоя слугиня — каза тя, когато останаха сами. — Защо заяви на свещеника, че съм ти съпруга?

Той протегна ръце към нея, но тя се мушна под мишницата му и мина в гръб.

— Какво искаш?

— Стига, cherie! Ти отлично знаеш какво искам. Изминаха цели седем дни, откакто за последен път съм те държал в прегръдките си, а това е доста време.

— Бях в прегръдките ти, докато идвахме насам — язвително заяви тя.

— По дяволите, знаеш какво имам предвид.

— Ти върви по дяволите, защото не съм сигурна дали наистина искам да бъда с теб.

— Лъжкия! В ничийи други прегръдки не се чувстваш толкова добре, колкото в моите. Ела тук!

— Ролан — възмутено го изгледа Бриджит, — това е свято място. Нямах ли срам?

— Не и когато се отнася до теб.

Той я сграбчи за рамото и я привлече към себе си, а крехкото ѝ тяло се притисна към неговото. След миг тя почувства, че сякаш е част от него и видя блясъка в очите му, преди устните му да намерят нейните. Младото момиче ги разтвори, опиянена от парещия му дъх. Ако не я държеше здраво в ръцете си, сигурно щеше да припадне и да се свлече на пода. Дали се чувства добре в тях? Та тя бе родена за това.

Ролан прекъсна целувката им и я вдигна на ръце. Всичко бе като в прекрасен сън. Очите му горяха от желание. Ала когато почувства леглото под себе си и ръцете на Ролан върху тялото ѝ, Бриджит се увери, че не сънува.

Той бавно я съблече, разплете плитките ѝ и прокара пръсти през косите ѝ. Всяко негово докосване я караше да се разтапя и да тръпне от желание да го гали по ръцете, по лицето, по косите, по всяка част от него.

Когато и двамата се освободиха от дрехите си, Бриджит докосна нежно изпъкналите мускули на гърдите му, наведе се и го целуна по раменете. Малките ѝ ръце го притиснаха със страст. Искаше да се люби с него, да му покаже каква радост изпитва, че отново са заедно.

Наклони глава и златисторусата ѝ коса се спусна като копринена завеса, покривайки го с тях. Целуна нежно устните му, а малкият ѝ език игриво се вмъкна в устата му. Сетне ухапа лекичко ухото му и плъзна устни надолу по шията и гърдите. Розовото ѝ езиче докосна зърната им, докато неговите ръце обхванаха нейните. Бриджит искаше да го покрие с целувки навсякъде, както той толкова често бе правил с

нея, но когато устните ѝ се плъзнаха по-надолу, Ролан я сграбчи за раменете и я изправи.

— Магьосница! — дрезгаво прошепна той. — Изгарям от желание. Никога не съм те искал повече, отколкото в този миг. Ако продължаваш така, ще разпиляя смето си върху теб.

— Тогава ме вземи незабавно, любими — усмихна се тя. —
Вземи ме!

Той се претърколи отгоре ѝ и страстно проникна в нея. Обладаваше я диво, а тя откликваше на всеки негов тласък. Двамата достигнаха едновременно върха и телата им потрепериха в блажено освобождение.

Ролан се отдръпна и я притисна към себе си. Тя се сгуши на рамото му, единият ѝ крак бе праметнат през неговия, а главата ѝ почиваше на гърдите му. Никога не бе се чувствала толкова умиротворена и защитена. Затвори очи и потъна в сладък сън, забравила за бъдещето, отхвърлила всички съмнения и тревоги.

ТРИДЕСЕТИ ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Бриджит!

Ръката, която почиваше върху бедрото ѝ, нежно я погали, тя се размърда и се усмихна, преди да отвори очи. Ролан се надвеси над леглото и леко я целуна по бузата. Младият мъж бе облечен, а на устните му играеше закачлива усмивка.

— Спа цял час, мое малко съкровище. Но сега е време да ставаш. Трябва да сме далеч оттук преди залез слънце.

Бриджит отвърна на усмивката му и мързеливо се протегна.

— Сигурен ли си, че искаш да тръгваме? — попита тя и в очите ѝ проблесна дяволито пламъче.

— О, *cherie*, не ме изкушавай — изпъшка той и се обърна, за да ѝ подаде дрехите. Тя се изкиска, а той я замери с тях. — Довечера ще си платиш за това, обещавам ти — изръмжа Ролан.

— С нетърпение очаквам този миг — подразни го тя. Беше в приповдигнато настроение. Никога досега не бе се чувствала толкова щастлива.

— Върна ли се Улф? — попита Бриджит, докато обличаше туниката си.

— Да.

Ролан приседна на леглото, без да откъсва поглед от нея. Внезапно ръката му се протегна, сграбчи я за кръста и я притегли към себе си. Девојката изненадано го погледна, а сърцето ѝ радостно трепна, когато той сложи глава на гърдите ѝ. Двамата останаха така няколко минути. Нежният му жест дълбоко я трогна. Бриджит обви ръце около главата му и го привлече по-близо, за да може да чуе какво ѝ шепне.

— Обичаш ли ме, Бриджит?

Прииска ѝ се да заплаче, защото наистина не знаеше.

— Познала съм много любов в живота си. Любовта на майка ми и баща ми, на брат ми, на слугите, на приятелите. Но това, което чувствам към теб, е съвсем различно. Не съм сигурна дали това е

любов, Ролан. Никога досега не съм обичала мъж, така че не мога да ти кажа.

— Нито дори... — Не можа да продължи. Не искаше да ѝ напомня за барон дьо Луру, този, който я бе обичал и угаждал във всичко и който вероятно ѝ бе подарил синята туника със сапфирите.

Тя повдигна главата му и се взря в очите му.

— Дори и кого?

— Помислих си, че сигурно е имало някой мъж в Бери — уклончиво отвърна той. — Някой, за когото си се надявала да се омъжиш... Може би. Или просто някой, с когото си прекарвала повече време?

— Не, нямаше — усмихна се Бриджит. — Повярвай ми, Ролан, щастлива съм с теб. Чувствах се нещастна, когато ме отхвърли и престана да ми обръщаш внимание. Заболя ме много, когато узнах, че си ме излъгал, защото това означаваше, че не те е грижа за мен и за чувствата ми. Ще ми кажеш ли защо ме излъга?

— Страхувах се, че някой ще дойде и ще те отнеме от мен — простодушно отвърна той, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Тя го притисна по-силно към себе си. — Все още ли искаш да изпратя някого в Бери? — прошепна младият мъж.

— Не — тихо промълви тя. — Вече не. — Това вече не я интересуваше.

Ролан я прегърна силно, сякаш искаше да я прекърши, сетне я пусна и шеговито я потупа отзад.

— Обличай се, жено!

Каза го нарочно по-грубо, тъй като се чувстваше неудобно от нежността, която тя пробуждаше у него. Изпитваше нужда от присъствието ѝ, и то не само в леглото. Ако тя не го обичаше, дали той я обичаше? Не можеше да отговори на този въпрос? Никога в живота си не бе познал любовта. Не познаваше това щастие. Но знаеше, че жадуваше близостта на Бриджит. Може би един ден тя ще узнае със сигурност дали го обича и ще му го каже. Засега бе доволен, че тя е щастлива, че не съществува вече заплахата „Бери“ и тя никога няма да го напусне.

— Тази дреха е много тънка за пътуване. — Гласът ѝ прекъсна мислите му. — Виждам, че си се преоблякъл — добави, забелязвайки кафявата вълнена туника, която носеше под черното наметало.

Ролан учудено се погледна.

— Не съм се преобличал, *cherie*. Не съм взел други дрехи със себе си. Нямах време.

— Ролан, това е най-безсрамната лъжа, която си изричал! — възмутено заяви Бриджит.

— Лъжа?

— Да, това, че не си взел други дрехи със себе си, защото тази сутрин те видях в двореца и ти беше облечен в скъпа туника, обсипана със скъпоценни камъни.

Той се засмя.

— Припознала си се. Тъкмо пристигах в Анжер, когато те срещнах на пътя.

— Но аз ти казвам, че те видях да разговаряш с графа — настоя тя.

— Не, не си — твърдо отрече той. — Навярно е бил някой, който прилича на мен.

— Много добре те познавам и не мога да сбъркам, Ролан — остро рече девойката. — Аз едва не припаднах като те видях там... Една жена те бе хванала под ръка... Да говориш с графа, сякаш сте стари приятели и да ми казваш, че не познаваш никого в Анжер, е това е...

— Не съм те излъгал, Бриджит! Не съм бил в двореца. Никога през живота си не съм виждал граф Анжу. Кълна ти се!

Бриджит се намръщи и озадачено го погледна. Защо ще я лъже? Припомни си момента, в който го бе видяла да язди срещу нея. Знаеше, че бе невъзможно да е на пътя, след като преди малко го бе видяла в двореца, и все пак той беше там. От друга страна, не си спомняше да го бе виждала облечен в черна туника, украсена със скъпоценни камъни. Когато влязоха в стаята на манастира, тя въобще не обърна внимание на дрехите му.

— Не разбирам, Ролан — бавно изрече тя. — Мъжът, когото видях в двореца, беше ти. Той имаше твоето лице... Твоята фигура. Колко мъже познаваш, които са толкова високи като теб? Косата му беше със същия цвят. — Млъкна и очите ѝ се разшириха. — Почакай! Струва ми се, че май не беше толкова широкоплещест, или греша? Не, мисля, че не.

Ролан бе не по-малко смутен и озадачен от нея.

— Кой беше този мъж, който толкова много прилича на мен?

— Според мен, е благородник. А жената с него, бе цялата в кадифе и злато. Графът разговаряше приятелски с тях. Ролан, не мога да си го обясня. Не е само приликата. Това, което видях, бе сякаш отражението ти в огледалото. Мъжът би могъл да бъде само твой близък.

— Близък, ли? — изръмжа Ролан. — Ако на Лутър се бяха родили двама синове, мога да се обзаложа на каквото поискаш, че е щял да ги вземе и двамата. Бих искал да видя този мъж — внезапно заяви Ролан. — Облечи си синята туника, Бриджит. Отиваме в двореца на граф Анжу. Веднага!

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Еварад дьо Мартел, що за нрави!

Ролан втрещено погледна пълната дама, която му хвърли възмутен поглед, преди многозначително да изгледа Бриджит и рязко да я отмине. Двамата току-що бяха пристигнали в двореца, където графът даваше аудиенция в личните си покои. Дами и господа чакаха в голямата зала с надеждата да се срещнат с него. Вече бе минало обяд и повечето от тях щяха да останат за следващия ден.

— Какво искаше от мен онази жена? — прошепна Ролан на Бриджит, която го бе хванала под ръка.

— Очевидно имаше предвид мен. Никак не ме хареса.

— Нарече ме Еварад дьо Мартел?

Бриджит кимна.

— Явно направи същата грешка, като мен. Навярно Еварад е името на онзи мъж.

— Но как да го открием? — попита Ролан и смутено се огледа.

Никога не бе харесвал придворния живот. През последните шест години бе прекарал доста време в служба на краля на Франция, но винаги бе гледал да стои настрана от дворцовите интриги.

— Виждаш ли го? — прошепна отново.

Тя вече два пъти бе огледала просторната зала.

— Той не е тук.

— А, сир Еварад, значи отново сте се върнали. — Внушителният плешив мъж, с когото Бриджит бе разговаряла сутринта, незабелязано се бе приближил към тях. — Нима толкова скоро сте се отегчили от компанията на младата си съпруга? — добави той и намигна на Бриджит. — Мадам, успяхте ли да се срещнете с графа?

— Не, страхувам се, че ми се наложи доста набързо да си тръгна — спокойно отвърна тя.

— Достатъчно — грубо се намеси Ролан, дръпна Бриджит и двамата се отдалечиха от бърбивия благородник. — Знам, че си била тук тази сутрин. Дошла си, за да се срещнеш с графа? Но защо?

— Няма причина да се разстройваш, Ролан — отвърна Бриджит и измъкна ръката си от неговата. — Дойдох, за да го помоля да ми осигури ескорт до Бери. Нали не си смятал, че ще пътувам сама?

— Прости ми... — въздъхна той и прокара длан по косата си. — Тази работа с Еварад дьо Мартел ме разстрои. — Замълча и се усмихна неловко. — Всъщност, би трябвало да съм му благодарен, загдето не си успяла да измолиш закрилата на граф Анжу и по тази причина се озова отново при мен, не е ли така?

— Предполагам.

— Е, в такъв случай ще трябва да го намеря, за да му благодаря. Почакай ме тук, а аз ще се опитам да разбера къде да го откроя.

Бриджит го хвана за ръката и той се обърна.

— Не можеш да го направиш, Ролан. Всички ще помислят, че си полудял, защото ще смятат, че ти си Еварад дьо Мартел. Остави ме аз да поразпитам. Ще се опитам да разбера как може да се проникне в покоите на този господин и колкото се може повече за него и семейството му.

Ролан неохотно се съгласи. Бриджит поговори с няколко дами, преди да попадне на една, която познаваше по-добре Еварад. Тази матрона беше братовчедка на граф Анжу. Оказа се доста словоохотлива.

— Надявам се, че не сте хвърлили око на скъпия Еварад, тъй като той е младоженец и е много влюбен в младата си съпруга — отбеляза мадам Ан. — Страхувам се, че ще останете разочарована.

— О, не, мадам — увери я Бриджит. — Просто съм любопитна. Той е много красив благородник. Съпругата му е истинска щастливка.

— Да, те са прекрасна двойка — съгласи се мадам Ан. — Бракът бе уреден лично от граф Анжу в знак на уважение към барон Годар дьо Серни.

— Барон Годар?

— Бащата на Еварад. Разбирате ли, баронът и моят братовчед са много близки приятели.

— Серни е доста далеч отгук, нали? — вметна Бриджит, която никога не бе чувала за Серни.

— Не толкова далеч. Отгатък Лоара, в западна посока. Нали е в Поату!

Бриджит знаеше, че един стар път от римско време води директно от Бери към Поату и западния бряг.

— Но сир Еварад живее тук, в Анжу, нали? — продължи да разпитва Бриджит.

— Той живее в Поату, за да е близо до баща си, скъпа — отвърна височайшата дама. — Той и семейството му са гости на графа. Сватбата се състоя тук и тъй като времето доста рано застудя, моят братовчед покани цялото семейство да прекара зимата в двореца.

— Голямо ли е семейството? Сир Еварад има ли братя и сестри?

— Господи, но вие май доста много се интересувате от Еварад. Не, той е единствено дете. Мадам Елеонор роди много тежко и след това никога повече не забременя. Бедната жена! Аз самата имам седем деца и тридесет и четири внука. Те са радостта на моя живот.

— Наистина сте щастливка, мадам. Бяхте много любезна с мен. Моята майка винаги ми казваше, че съм прекалено любопитна и някой ден може да си изпатя. Безкрайно съм ви задължена.

Тя се отдалечи, преди дамата да започне да ѝ задава въпроси. Знаеше, че Ролан я наблюдава и побърза да напусне залата. Той я последва и двамата се срещнаха във фойето на двореца.

— Какво научи?

— Отседнал е в двореца, заедно със семейството си. Гост е на граф Анжу.

— Със семейството си?

— Да, със съпругата си, с баща си и с майка си. Баща му е барон дьо Серни, близък приятел на графа.

— Никога не съм чувал за него.

— Нито пък аз.

— Е? — не се стърпя Ролан. — Знам, че си попитала, Бриджит, така че по-добре веднага ми кажи.

— Баронът има само един син — призна тя и виновно се усмихна. Ролан я познаваше добре и знаеше какво си мисли.

— Бих искал да се срещна с този мъж — рече Ролан.

— Аз също — усмихна се тайнствено Бриджит. — Колко лошо, че вече е женен. Можеше да ми хареса повече от теб.

— Така ли мислиш? — сърдито я изгледа той и пристъпи към нея.

— Ролан — засмя се тя и лекичко го отблъсна. След миг лицето ѝ отново стана сериозно. — Ще помоля някой паж да ме заведе в покоите му. Ти ще ни последваш на дискретно разстояние. И се постарай пажът да не те забележи — строго го предупреди Бриджит. — Иначе ще си помисли, че ти си дъо Мартел.

Апартаментът на барон дъо Серни се намирал в източното крило на двореца. Пажът не зададе никакви въпроси на Бриджит и я отведе в един коридор, като я остави пред някаква масивна врата. След малко и Ролан се присъедини към нея.

Бриджит го изчака да почука, ала той нерешително се взираше във вратата, сякаш се страхуваше да разбере какво се крие зад нея. Разбирал колебанието му, както и желанието му да се откаже от това налудничаво начинание.

— Но това е абсурдно — дрезгаво измърмори той. — Нямаме право да безпокоим тези хора.

Понечи да си тръгне, но шепотът ѝ го спря.

— Няма никаква причина да не се запознаем с тях, Ролан.

— И какво ще им кажем? Че просто храним интерес към особата му?

— Подозирам, че няма да има нужда да им казваме нищо — тихо отвърна Бриджит, загледана във вратата, сякаш очакваше да види нещо през масивното дърво.

Реши се и почука, преди Ролан да успее да я спре. Наложил се да го хване за ръката, за да не си тръгне. Ала преди вратата да се отвори, той се отскубнал и хукнал надолу по коридора.

— Ролан, върни се! Или ще се върнеш, или аз няма да мръдна оттук!

Той се обърна и я изгледа намръщено. В този момент вратата широко се разтвори. Младият мъж се спря, но не се приближи. Някаква висока дама застана на прага и погледна с очакване Бриджит. Беше около четиридесетгодишна, много красива, със светлоруса коса и с най-сините очи, които Бриджит бе виждала някога, подобни на сапфири, като очите на Ролан.

— Да? Какво мога да направя за вас? — меко попита тя с нежен, музикален глас.

— Бих искала да се видя с Еварад дъо Мартел, мадам. Ще бъде ли възможно да разменя няколко думи с него?

— Моят син е тук и за него ще бъде удоволствие да се срещне с вас — любезно отвърна дамата. — Мога ли да попитам защо желаете да го видите?

— Вие ли сте баронеса дьо Серни?

— Да.

— Баронесо, моят господар, Ролан от Монвил много би искал да се запознае с вашия син. — Бриджит се обърна към своя любим. — Моля те, Ролан!

Той неохотно пристъпи от сянката, сякаш отиваше към ешафода. Най-накрая застана до Бриджит. Тя го хвана за ръката, за да не избяга отново. Не бе сигурна какво да очаква.

Дамата смръщи тънките си вежди.

— Еварад, каква е тази шега? — строго попита баронесата.

Ролан не отговори. Той се взираше в лицето от съня си, лице остаряло с годините, но все пак същото онова лице, което го преследваше, откакто се помнеше. Не знаеше какво да каже.

От стаята се разнесе смях, последван от мъжки глас, който явно се шегуваше със събеседниците си. Баронесата пребледня. Отстъпи назад и потрепери, сякаш всеки миг ще припадне. Ролан пристъпи напред, за да я подхване, но тя задавено извика. Очите ѝ се разшириха невярващо и младият рицар не посмя да я докосне. Не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ. В този миг тя протегна бледата си ръка и много нежно докосна лицето му.

— Раул... — Горката дама едва се сдържа да не избухне в ридания. После внезапно отстъпи назад и извика: — Годар! Годар, ела бързо! — Някакъв благородник изскочи от вътрешността на апартамента и се спусна към нея. — Кажи ми... Кажи ми, че не сънувам — задавено прошепна тя. — Кажи ми, че е истина, Годар!

Мъжът пристъпи напред и когато видя Ролан, лицето му се покри с мъртвешка бледост. Младият рицар отстъпи назад и застана до Бриджит. Това беше мъжът от съня му. Беше се озовал в собствения си кошмар...

— Раул?

Мъжът бе заговорил. Ролан се обърна към Бриджит. Смущението му се примеси с гняв.

— Аз съм Ролан от Монвил — натъртено произнесе той. — Моето име не е Раул!

Младата дама, която сутринта Бриджит бе видяла с Еварад дьо Мартел, се появи от салона и възкликна смаяно, щом зърна Ролан. Еварад бързо последва жена си и също се присъедини към малката група.

— Ема? — извика той и проследи изумения ѝ поглед, докато най-сетне видя Ролан.

— Господи! — Това бе всичко, което Ролан успя да промълви. Заобиколи барона и баронесата и бавно пристъпи към Еварад, сякаш привлечен от неумолима сила. Гледаше в огледало и виждаше себе си, всяка частица от себе си, въплътена в друг мъж.

Двамата с Еварад бяха еднакви на ръст, с еднакви фигури. Еварад вдигна ръка и докосна Ролан по лицето, плах и неуверен жест, като че ли не можеше да повярва на очите си. Ролан стоеше съвършено неподвижно, приковал поглед в другия мъж.

— Братко! — изтръгна се вик от гърдите на Еварад.

Огромна болка се появи в очите на Ролан, тъй като в този вик се съдържаше цялата истина, ужасът на целия му живот — пуст и безрадостен. Истината проблесна за миг в съзнанието му и той се обърна към барона и баронесата.

— Отказали ли сте се от мен? — измъчено прошепна той. — Нима двама сина са ви били прекалено много? Имали ли сте някаква причина, за да не ме искате?

— Господи, Раул, ти грешиш! — Годар бе искрено потресен. — Ти ни беше отнет... Откраднаха те!

Ролан го изгледа невярващо, после се обърна и закрачи по коридора.

Бриджит разбра, че той е решил да си тръгне, без дори да изслуша тези хора и бързо му препречи пътя. Ала той рязко я хвана за китката и я повлече по коридора. Младото момиче се опита да се съпротивлява.

— Не можеш да си тръгнеш така, Ролан! — отчаяно викаше тя.

Ала когато той я погледна, в очите му се четеше такава болка, толкова страдание, че тя потръпна. Ролан я притисна отривисто към себе си и девойката усети, че целият трепери.

— Не мога да си позволя да им повярвам, Бриджит! В такъв случай, ще трябва да убия Лутър!

— Не, Ролан! Не. Трябва да се опиташ да го разбереш. Този мъж толкова отчаяно е искал да има син, че те е откраднал...

— Но моят живот бе истински ад заради него!

Еварад се бе спуснал след тях, но като ги видя да говорят, вкопчени един в друг, спря на почетно разстояние.

— Трябва да останеш, Ролан — твърдо изрече Бриджит. — Не можеш да изчезнеш просто така. Ами твоят брат... Не искаш ли да го опознаеш?

Избърса очите му с края на пелерината си, потресена от сълзите, бликнали от очите на този силен мъж.

— О, chérie! — Ролан нежно я целуна. — Какво щях да правя, ако не беше тук, с мен?

— Щеше да бъдеш принуден да се биеш — чу се гласът на Еварад, — защото нямаше да ти позволя да си тръгнеш.

Ролан се извърна към брат си. Внезапно на устните му се появи усмивка, докато се взираше в стройната фигура на Еварад и скъпите му дворцовите дрехи.

— Щеше да ти е доста трудно, братко. Виждам, че не си мъж, привикнал да се бие.

— Аз пък виждам, че ти си — усмихна се широко Еварад.

Настъпи тишина, докато двамата мъже се взираха един в друг. Бриджит поклати глава. Ролан се нуждаеше от малко насърчение.

— Върви! — побутна го тя. — Поздрави брат си както подобава. Струва ми се, че е твърде уплашен, за да го стори сам.

Ролан пристъпи бавно и сграбчи брат си в мечешките си обятия, с което окончателно го смути. Еварад се засмя неловко, а Бриджит избухна в сълзи.

Когато тримата млади хора влязоха в покоите на барона, Елеонор плачеше на рамото на Годар. Той нежно я разтърси, за да ѝ даде знак, че Ролан се е върнал, а тя, като го видя, се разплака още по-неудържимо. Отдръпна се от съпруга си и се спусна да прегърне сина, който ѝ бяха отнели преди толкова години. Елеонор обхвана лицето му. Очите ѝ блестяха. Младият мъж почувства как изстива, а после му става горещо. Едва дишаше, но не се отдръпна. Това бе неговата майка! Той най-последно имаше майка... От гърдите му се изтръгна стон. Спусна се, прегърна я и зарови лице в косата ѝ, мълвейки слова, предназначени единствено за нея.

— Моят Раул... — шепнеше жената и го притискаше силно. — Когато си тръгна оттук, помислих, че те загубих за втори път. Нямаше да мога да понеса повторно подобна загуба. Но ти се върна, дете мое! Ти отново си при мен...

Ролан се разплака. Неговата родна майка. Колко много му липсваше тя, когато беше малък! Колко бе копнял за нея, за топлите ѝ прегръдки, а сега тя бе тук, преизпълнена с любов към него, любов, която тъй отчаяно бе желал.

Годар приближи и безмълвно прегърна сина си. Ролан преглътна с усилие и за миг се поколеба. Да намери майка си и брат си, но и баща си... Лутър не бе негов баща и в този миг му се струваше, че никога не му бе бил истински баща.

Ролан разтвори ръце и отвърна на прегръдката на баща си. Сетне внезапно се засмя, хвана ръката на Бриджит и я притегли към себе си.

— Разбираш ли, cherie, аз вече не съм копеле!

Тя се усмихна, загледана в сияещото му лице.

— О, Раул! — изплака Елеонор. — Това ли си си мислил?

— Така ми бе казано, мадам, от мъжа, който твърдеше, че е мой баща.

— Кой е този мъж, който те отне от нас? — попита Годар.

— Лутър от Монвил.

— Ще си плати за това! — гневно възкликна Еварад.

— Аз ще се погрижа за това, братко — студено отвърна Ролан и добави по-меко: — Но сега не искам да говорим за него. Вие сте французи, нали? — Годар кимна и младият мъж се засмя. — Значи и аз съм французин. Ха! — Намигна на Бриджит. — Вече не можеш да ме обиждаш, като ме наричаш норман.

— Ролан! — смутено възкликна тя.

— В Нормандия ли си бил отгледан? — намеси се Годар. — Там ли те е отвел онзи мъж?

— Да.

— Нищо чудно, че не можахме да те открием. Претърсихме цяло Анжу и съседните графства, но никога не ни хрумна да търсим в Нормандия.

— Но какво те доведе в двореца в Анжер? — попита Еварад.

— Преследвах тази малка палавница — отвърна Ролан и усмихнато притисна Бриджит до гърдите си. — Трябва да благодаря на

теб, че я намерих. Тя те е видяла тази сутрин, когато пристигнала в двореца, за да се срещне с графа. Помислила, че съм аз и побягнала. Ако не беше го направила, никога нямаше да я намеря.

Останалите се спогледаха неразбиращо и той побърза да добави:

— Това е дълга история! Ще я запазя за друг път. Кажете ми какво се е случило тогава — обърна се Ролан към родителите си. — Как така Лутър е успял да ме открадне от вас?

— Бяхме в Анжер, за празника на Сен Реми — отвърна Елеонор. — През онази година имаше изключително богатата реколта и графът организира празненство, на което покани всички благородници от областта. Заведохме теб и Еварад в балната зала, за да ви покажем и да се похвалим с вас. Бяхме толкова горди с нашите близнаци! Вие бяхте още малки, толкова сладки, едва проходили. — Ролан се изчерви, но Еварад се засмя, свикнал с глезенето на майка си. — По-късно същата вечер, моята прислужница ви отведе в апартамента, в онази ужасна стая. И това беше последният път, когато те видях, Раул.

— Ролан, любов моя — нежно я поправи Годар. — Той е свикнал да бъде наричан Ролан. Ще трябва да се откажем от името, което му дадохме, когато се роди.

— За мен той винаги ще си остане Раул — упорито поклати глава Елеонор.

— Майка ти е много сантиментална жена, Ролан — обясни баща му. — И двамата бяхме с разбити сърца, когато се върнахме в апартамента и намерихме прислужницата в безсъзнание и само Еварад в леглото си. Теб те нямаше. Аз имах врагове. Но кой мъж няма? Страхувах се, че някой от тях те бе отвлякъл за отмъщение. Ужасях се от мисълта, че може вече да си мъртъв. Но майка ти никога не престана да се надява. През всичките тези злочести години тя вярваше, че един ден ще се върнеш при нас.

— Онзи мъж, Лутър, добър ли беше към теб? — тихо попита Елеонор.

— Добър ли? — Ролан се намръщи.

Имаше някои неща, които никога не би могъл да разкаже на тези хора. Нима някой от тях би могъл да си представи суровия и тежък живот, който бе живял? Как би могъл да им го обясни?

— Лутър е груб войн — започна младият мъж, — но е уважаван в Нормандия. Благородниците чакат с години, за да изпратят синовете

си да се обучават при него. Моето обучение започна, когато пораснах достатъчно, за да мога да държа меч в ръката си. Лутър ми отдели специално внимание. Той беше... доста строг учител. Научи ме не само на военски умения, но и на стратегията да се води битка. Внуши ми да се стремя към съвършенство в бойното изкуство. — Ролан се усмихна, за да смекчи думите си. — От най-ранна възраст бях подготвен, че един ден ще бъда господар на Монвил, въпреки всички обстоятелства. Лутър има две дъщери от съпругата си, но въпреки това Монвил щеше да бъде мой. Сега, след като узнах, че нямам кръвна връзка с Лутър, предполагам, че Монвил вече не ми принадлежи.

— Сигурно, след като той има две дъщери — изтъкна Годар. — Но ти...

— Аз мога да притежавам Монвил, без дори да имам законно право на това — рязко го прекъсна Ролан. — Не може да има спор по този въпрос.

Думите му казаха на семейството му повече за него, отколкото всичко друго, което би направил. Той бе воин, твърд и суров мъж, силен и решителен, свикнал да взема това, което смята, че му принадлежи. За тези деликатни и възпитани потомствени аристократи беше доста трудно да разберат такава проява на сила и властност.

— Ролан не винаги може да се изразява добре — намеси се Бриджит и наруши настъпилата тишина. — Той не иска да каже, че възнамерява да вземе Монвил със сила, а само че би могъл, ако пожелае.

Ролан се намръщи, тъй като не смяташе, че думите му се нуждаят от пояснение. Тя го побутна скришом и получи гневен поглед за това.

— Не бива да смяташ, че си загубил нещо, след като не си роден син на този мъж — намеси се Годар. — Не знам нищо за Монвил, но ти притежаваш огромно имение в Поату, което ти бе дадено при раждането ти от моят сеньор, графът на Поату. Еварад управляваше досега твоите земи със същото усърдие, с каквото управляваше и своите. Подобно на майка ти, той също вярваше, че един ден ще се върнеш.

— Е, братко — ухили се Ролан, — наистина ли съм богат мъж?
Еварад с радост отвърна:

— Дори доста по-богат от мен, тъй като твоята рента постоянно се натрупваше през годините, докато аз трябваше да живея от моята. Трябва да призная, че живях доста нашироко.

Ролан се засмя.

— Е, в такъв случай, след като си положил толкова труд заради мен, настоявам да вземеш цялата рента, която се е натрупала през годините от моите земи.

— Не мога да приема! — възрази Еварад и смаяно погледна брат си.

— Можеш! — настоя Ролан. — Не искам нищо, което не съм спечелил сам. И ще ти бъда благодарен, ако продължиш да се грижиш за земите ми, докато предявя правата си над тях.

— Няма ли да го сториш веднага?

— Не — мрачно отвърна Ролан. — Трябва да се върна в Монвил.

— Мога да дойда с теб в Нормандия — предложи брат му, но Ролан упорито поклати глава.

— Трябва сам да се срещна с Лутър. Той сигурно ще те намрази, братко, защото ако не беше твоето лице, аз никога нямаше да узная, че имам истинско семейство, нито пък какво е сторил. Твоят живот ще бъде в опасност в Монвил.

— Ами твоят?

— Лутър и аз сме равностойни съперници. Не се страхувам от него. Той е този, който трябва да се бои от мен и да отговаря за деянията си.

— Ролан — колебливо започна Еварад и се намръщи, — може би ще бъде по-разумно, ако никога повече не се срещаш с този мъж. Ще можеш ли да си простиш, ако го убиеш?

— Няма да мога да си простя, ако не чуя от самия него защо е постъпил така с мен. — Ролан говореше тихо. Гласът му бе спокоен, но погледът му беше твърд и непреклонен.

Разговаряха през цялата вечер, седнали около масата в трапезарията, за пръв път като цяло семейство след двадесет и три години. Ролан слушаше мълчаливо спомените, които близките му разказваха, а Бриджит се питаше дали всички тези истории няма да увеличат мъката и болката му, че никога не е бил част от тях. Той ги слушаше като омагьосан и не можеше да откъсне очи от тях.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Разбираш ли, Бриджит, ако ти не бе избягала в Анжер, аз може би никога нямаше да открия семейството си? От години Лутър не ми позволяваше да дойда тук, знаейки какво мога да открия. Никога досега не съм се питал какво толкова има против този град. Ала преди седмица той не успя да предотврати идването ми, и то заради теб.

Двамата бяха изкачили възвишението на южния хълм, от който се разкриваше гледка към Монвил. Бриджит се страхуваше от предстоящото стълкновение между Лутър и нейния любим. Последните три дни Ролан не приличаше на себе си. Бяха изминали в мълчание почти целия път до Монвил.

Внезапно той се усмихна.

— Всеки път, когато се опитваш да избягаш от мен, ни се случва нещо много хубаво.

— И какво хубаво се случи първия път?

— Не стана ли моя след това?

Тя се изчерви.

— Насаме ли ще се срещнеш с Лутър? — плахо попита Бриджит.

— Това няма значение.

— Има голямо значение, Ролан! Моля те, трябва да говориш с него насаме. Не е необходимо другите да разберат какво се е случило. Знаем, че сега си в плен на гнева, но не се оставяй окончателно да те заслепи. През всичките тези години Лутър те е смятал за свой син. Между двама ви съществува връзка, създадена и укрепнала с годините, която е не по-малко здрава и силна от тази между баща и син. Помни това, когато се изправиш срещу него.

Ролан не й отговори, а препусна надолу по хълма, оставяйки Бриджит сама, със страховете й.

Когато малко по-късно двамата влязоха в тържествената зала на замъка, Лутър бе там. Седеше пред огъня. Наблюдаваше ги как се приближават, но от цялата му фигура се излъчваше някакво напрежение и скованост, сякаш предусещаше какво ще се случи.

— Значи пак я намери — приветливо ги посрещна той и се изправи.

— Да, доведох я обратно.

Лутър погледна към девойката.

— Не ти ли казах, че той ще омекне, момиче?

— Казахте ми, сир — тихо отвърна тя.

— Отсъства цяла седмица — обърна се Лутър към Ролан. — Предполагам, че тя е стигнала до Анжер?

— Да.

Настъпи напрегната тишина. От гърдите на Лутър се изтръгна дълбока въздишка, въздишка на мъж, чийто най-лоши страхове се бяха оправдали...

— Значи знаеш?

Ролан не отвърна нищо. Нямахше нужда.

— Бих искал да поговорим насаме, Лутър — рече той. — Ще пояздиш ли с мен?

Лутър кимна и двамата с Ролан напуснаха залата. Бриджит ги изпрати с поглед. Сърцето ѝ се свиваше от жал към възрастния мъж. Беше забелязала как раменете му увиснаха и на лицето му се изписа примирение към съдбата.

Когато достигнаха билото на хълма, на който двамата с Бриджит бяха спрели преди малко, Ролан скочи от коня си. Много добре си спомняше предупреждението ѝ. Ала в гърдите му бушуваше гняв, гневът на едно малко момче — бито, презирано и осмивано, тормозено и жестоко обиждано. Всичко това можеше никога да не го сполети, напомни си Ролан, раздиран от желание да накаже жестоко мъжа, виновен за страданията, белязали детството му.

Лутър също слезе от коня си и се приближи към сина си. Ролан се обърна към него, едновременно с гняв и болка в гласа:

— Бъди проклет, Лутър! Защо го направи?

— Ще ти кажа, Ролан — тихо отвърна той. — Ще ти разкажа за срама на един мъж, който никога не е имал свой собствен син.

— В това няма нищо срамно! — сърдито извика Ролан.

— Ти не разбираш, синко! — разпалено възрази Лутър. — Няма да разбереш колко много копнеех да имам син, докато сам не започнеш да мечтаеш за свой. Имах дъщери, дузина дъщери, пръснати из цяла Нормандия. Но нито един син, нито един! Сега съм стар, приближавам

шестдесетте. Навремето бях обсебен от отчаяното желание да имам син, който да наследи земите ми, след като си отида от този свят. Едва не убих Хеда, когато ми роди втора дъщеря. След това тя никога повече не успя да забременее. Затова те мразеше толкова много.

— Но защо избра мен, Лутър? Защо не открадна сина на някой селянин? Дете, което щеше да ти бъде благодарно за това, което си могъл да му дадеш?

— А ти не си ли благодарен? Направих от теб силен мъж, когото уважават и с когото се съобразяват, истински войн. Не си ли ми благодарен за това?

— Ти си ме довел тук, за да бъда отгледан от тази вещица и да страдам. Взел си ме от една любяща майка... и си ме дал на Хеда!

— Аз направих от теб силен мъж, Ролан.

— Моят брат също е силен мъж, но е отгледан от любящи родители. Ти ми забраняваше всичко, Лутър!

— Аз те обичах!

— Ти?! Та ти не знаеш що е обич!

— Грешиш... — отвърна след кратко мълчание Лутър, с огромна болка, стаена в очите му. — Аз просто не знам как да покажа обичта си. Но те обичам, Ролан! Обичах те и те обичам така, сякаш наистина си мой син. Направих те мой син.

Ролан потисна жалостта в сърцето си и сурово повтори:

— Защо избра точно мен?

— Те имаха двама сина, родени едновременно, а аз нямах нито един. Бях в Анжер заедно с херцог Ришар. Когато видях барона, съпругата му и двете им момченца, бях възмутен от несправедливостта на Господ към мен. Нямах намерение да те отвличам. Това беше някакъв импулс, облада ме съвсем неочаквано. Не чувствам угризения на съвестта и не се разкайвам за стореното, Ролан. Те имаха близнаци. Единият щеше да изчезне, но другият щеше да им остане. Те щяха да имат син и аз щях да имам син. Яздих, без да спирам два дни, едва не уморих коня си, за да те доведа направо тук. Ти беше мой!

— О, Господи! — извика Ролан с поглед, обърнат към небесата. — Не си имал никакво право да постъпваш така, Лутър!

— Знам. Знам, че завинаги промених живота, който ти беше отреден по рождение. Но чуй какво ще ти кажа. Не те моля да ми

простиш, защото, ако се налага, пак бих го направил. Монвил се нуждае от теб — каза той с променен глас и изпъна рамене.

— Монвил ще има друг господар, след като ти си отидеш, но това няма да съм аз — горчиво отвърна младият мъж.

— Не, Ролан, не го мислиш наистина! Половината си живот съм те подготвял да бъдеш господарят тук. Ти не си моя кръв, но аз искам да оставя Монвил единствено на теб и на никой друг!

— Но аз не го искам.

— Нима ще позволиш на Турстон да го завладее? — гневно избухна Лутър. — Него не го е грижа за хората тук, нито за земята, нито за конете, които и двамата с теб обичаме. Той е алчен и единственото, което го интересува, е да заграбва нови и нови земи. В крайна сметка, ще предизвика яда и негодуванието на херцог Ришар с постоянните си набези и Монвил ще бъде унищожен от сблъсъка помежду им. Това ли искаш да се случи?

— Достатъчно!

— Ролан...

— Казах, достатъчно! — извика младият мъж и се втурна към коня си. — Трябва да помисля, Лутър. Не знам дали занаят ще мога да се отнасям с уважение към теб, след като вече знам на какво си способен. Имам нужда от време.

Малко по-късно Ролан влезе в стаята си. Топлината, която го лъхна, бе като балсам, който успокои дълбоката рана в душата му и бушуващия в него гняв. Преди стаята му никога не е била толкова топла и уютна — кътче, в което да мечтаеш да се завърнеш, но сега, когато Бриджит бе там...

Тя го наблюдаваше с тревога. Ролан въздъхна и се отпусна в дълбокото кресло, като избягваше изпитателния ѝ поглед.

— Не знам, Бриджит — тихо рече той. — Не мога да му простя и не знам какво трябва да направя.

— Бихте ли се? — попита тя и се приближи към него.

— Словесен двубой.

— А каза ли ти защо го е направил?

— Не е трудно да се досетиш — отчаяно е копнял за свой син и наследник. — Ролан зарови глава в ръцете ѝ, а сетне бързо се надигна и я погледна. — Толкова много ми се иска да не беше попаднал на мен!

Трогната от мъката и болката му, Бриджит го прегърна. Не каза нищо.

Ролан погали нежно косата ѝ и се притисна още по-силно към нея.

— Ах, малко мое съкровище, какво щях да правя без теб?

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Първите слънчеви лъчи се промъкнаха през опънатите кожи на прозорците в стаята на Ролан. Той неспокойно кръстосваше напред-назад. Стъпките му събудиха Бриджит. Слабият пламък от потопения в масло фитил, който почти догаряше, хвърляше бледи сенки върху стените.

Бриджит се подпря на лакът, а косата ѝ се разпиля по раменете в златист безпорядък.

— Не можеш ли да спиш?

Гласът ѝ го стресна.

— Не — отвърна той и продължи да крачи.

— Толкова ли ти е трудно, Ролан? Мога ли да ти помогна с нещо?

Той се приближи до леглото и приседна на ръба му, обърнат с гръб към нея.

— Трябва сам да го реша. Въпросът е за Монвил, не в Лутър. Той все още иска да го остави на мен.

— Защо не можеш да приемеш? Нима не си знаел винаги, че един ден ще бъдеш господарят тук?

— Когато преди шест години си тръгнах оттук, бях се отказал от Монвил. Не смятах, че някога отново ще се върна. А сега трябва за втори път да се откажа от имението.

— Ти си се върнал у дома, когато са имали нужда от теб. И все още имат. Монвил е заплашен от нападение. Това е, което те безпокои, нали? Не можеш да напуснеш, след като знаеш, че тук имат такава нужда от теб.

— Мога да се закълна, че си магьосница! Четеш мислите ми — измърмори Ролан и я погледна през рамо.

— Не можеш да отделиш Монвил от Лутър, Ролан — това е проблемът, нали? Но това са две отделни неща, а Монвил винаги ще се нуждае от силна ръка.

Той се излегна на леглото до нея.

— Но Лутър е все още тук. Ако си тръгна сега, когато над Монвил е надвиснала сянката на войната, по-късно няма да имам право да претендирам за него. Но ако остана, ще трябва да се примиря с присъствието на Лутър, а аз не съм сигурен, че ще мога. Изпитвах желание да го убия, Бриджит. Искях да го предизвикам и за последен път да си премерим силите — в двубой на живот и смърт. Не знам какво ме възпря, може би ти и онова, което ми каза. Но ако остана, не отговарям за себе си, не знам какво ще направя.

— Кой знае какво го очаква... — промълви Бриджит и положи глава на гърдите му. — Остави времето да реши нещата, Ролан. Можеш да останеш и да видиш какво ще се случи. Ако горчилката и омразата в душата ти станат толкова силни, че се наложи да направиш трудния избор дали да убиеш Лутър, или да си тръгнеш, тогава е по-добре да си тръгнеш завинаги оттук. Засега остави нещата да се уталожат. Опитай се да потушиш негодуванието си и да останеш. Всъщност, не искаш ли точно това?

Ролан повдигна лицето ѝ и устните му нежно докоснаха нейните.
— Ти наистина си магьосница.

Няколко часа по-късно, когато Бриджит и Ролан бяха в тържествената зала, един рицар се втурна вътре и запъхтяно съобщи на Лутър, че към Монвил се приближава войска.

— Турстон от Мезидон не е дочакал края на зимата. Идва насам!
Ролан и Лутър скочиха на крака и се спогледаха.

— На какво разчита той? — каза Ролан. — Ние можем да издържим една обсада, но войската му ще умре в този студ.

— Дали не е измислил как да ни изкара извън стените на замъка?
— обади се Ги.

— Предполагам, че много добре е запознат с положението тук — мрачно рече Лутър и хвърли гневен поглед към дъщеря си Елзе, която сведе поглед към скута си. — Къде всъщност отиде твоят съпруг Джофри, когато замина преди време? При Турстон ли?

— Не! — Елзе пребледня от обвинението на баща си. — Както ти каза, Джофри замина за Руан, за да посети семейството си.

— Ако го видя отвъд тези стени заедно с Турстон, кълна се, ще те убия, дъще! Дъщеря или не, никой няма да избегне смъртта, ако е

предал Монвил.

Елзе избухна в сълзи, обезсърчена от жестокостта на баща си, и избяга от залата. Отвън на двора, се бяха събрали селяни и уплашено си шушукаха. Големите порти на замъка бяха затворени и здраво залостени.

Ролан се обърна към Лутър.

— Ще разбереш със сигурност дали Джофри е предател по това, което ще предприеме Турстон. Колко близо е войската? — попита той рицаря.

— Една част — може би половината — току-що преваля южния хълм. Останалата още не се вижда.

— Скоро ще се появят — злокобно предрече Ролан. — Турстон вероятно планира да ни обгради отвсякъде. Да вървим на крепостните стени.

Всички излязоха. Преди да последва останалите, Ролан заповяда на Бриджит да не напуска залата.

— При първа възможност ще ти изпратя вест или сам ще дойда.

Тя го изпрати с поглед, но сърцето ѝ се сви от мрачно предчувствие. Колко скоро щеше да има развръзка... Тази сутрин Ролан и Лутър изобщо не си говореха. Леденото мълчание между тях бе предизвикало приказки и предположения, ала в мига, в който се появи заплаха за Монвил, двамата отново бяха като едно цяло.

Застанал на високата стена, Ролан зорко наблюдаваше покритите със сняг поля. Лутър, Ги и Робер стояха до него. Не се виждаше жива душа, нито от север, запад или юг.

— Той е безумец — убедено произнесе Ролан. — Погледнете този сняг. Последната буря навя преспи, високи по няколко метра. Сигурно е полудял, иначе едва ли би предприел поход в такова време.

— Да — кимна Лутър. — Или пък е замислил някакъв коварен план. Не мога да го разгадая. Не разбирам как може да се надява на победа при такива условия.

Ролан се намръщи.

— Колко голяма е войската му?

Робер повика рицаря, който бе видял приближаващата войска по време на обхода.

— Преброих повече от сто конника и поне половината от тях бяха рицари — отвърна мъжът. — Имаше и обоз.

Ролан бе смаян.

— Откъде, по дяволите, се е сдобил с толкова много коне?

— Сигурно ги е плячкосал — предположи Ги. — От Бретан, където доста често извършва набези.

— От сведенията, които имаме, това навярно е половината от войската му или дори по-малко — изтъкна Робер.

— Колко от войниците са без коне? — попита Ролан.

— Нито един.

— Нито един ли?

— Да — сериозно потвърди рицарят.

— Толкова много конници! Нашите войни, които са обучени да яздят, са на половина по-малко! — отчаяно изпъшка Лутър.

— Турстон го знае. Може би тъкмо на това предимство разчита.

— Погледнете там! — Ги се взираше към билото на хълма.

Един самотен конник се появи, спря и втренчи поглед към Монвил. Беше рицар в пълно бойно снаряжения, което ясно се виждаше дори от толкова далечно разстояние.

— Да не би да е Турстон? — попита Ги.

— Не съм сигурен — отвърна Лутър. — Ролан?

Ролан заслони очи, за да не му блести снегът, и поклати глава.

— И аз не знам. Много е далеч.

След малко към рицаря на хълма се присъедини още един конник, след това друг, докато се получи дълга редица от ездачи, която се разпротря по цялото протежение на юг. Ала това не бяха хората на Турстон. Конниците имаха доста страховит вид. Почти всички бяха рицари, а един рицар на кон струваше колкото десет пешаци.

— Сега ще разберем какво е намислил — спокойно каза Лутър, когато първият рицар препусна надолу по хълма към Монвил.

Той идваше сам и Ролан го наблюдаваше, изумен от дързостта му. Какво очакваше? Една единствена стрела можеше да сложи край на всичко.

Когато рицарят приближи, Ролан се намръщи. Това наистина не бе Турстон.

Сега рицарят се намираще точно под каменната стена. Погледна нагоре и Ролан съвсем ясно видя лицето му. От устните му се изтръгна смаян вик. Това не можеше да бъде!

— Проклятие! — изръмжа Ролан и целият се напрегна.

— Какво има? — настоя Лутър.

— Дяволът го е изпратил тук, за да ме преследва — гневно отвърна младият мъж.

— Ще ми обясниш ли какво означава всичко това?

— Това не е войската на Турстон, Лутър. Монвил ще трябва да посрещне Турстон някой друг път. Тази рицарска войска идва от Бери!

— Ролан от Монвил! Ще излезеш ли, за да се срещнеш с мен? — извика рицарят отдолу.

Ролан си пое дълбоко дъх, надвеси се над каменния парапет и извика:

— Идвам!

Лутър го хвана за ръката.

— Кой, по дяволите, е този мъж?

— Това е барон дьо Луру, мъжът, който спаси живота ми в Арл, мъжът, който ме изпрати да занеса съобщение от него в Луру, че е жив, което забави пристигането ми тук.

— Луру? Но нали твоето момиче е от Луру?

— Явно затова са дошли. — Ролан беше бесен. — Можеш ли да повярваш? Да пресече с цяла войска Франция през зимата, и то заради една слугиня! Заради слугиня!

— Тогава, тя може би не е слугиня — измърмори Лутър.

— Не ме интересува коя е! — изфуча Ролан. — Той няма да я има.

— Нима ще се биеш с мъж, който ти е спасил живота?

— Ако трябва, ще се бия с цялата му войска!

— Ролан, няма нужда да излизаш извън стените — опита се да го задържи Лутър. — Те не могат да вземат момичето, ако не отворим вратите на замъка.

Лутър не искаше Ролан излишно да се излага на опасност.

— Трябва да сляза — настоя Ролан. — Дължа му поне това.

— Добре — кимна накрая Лутър. — Ала при най-малкия знак за опасност една стрела ще прободете сърцето на онзи нашественик.

Ролан премина в галоп през отворените врати. Куинтин се бе върнал назад и го чакаше на половината разстояние между Монвил и своята войска. Стрелата на Лутър не би могла да го достигне, мрачно се усмихна Ролан. Всичко в него кипеше от гняв. Дрюода го бе излъгала. Куинтин нямаше откъде да знае къде да търси Бриджит, ако

Дрюода не му е казала. Ала гневът му не бе породен толкова от този факт, колкото от изгаряща ревност. Друг мъж желаше Бриджит достатъчно силно, за да дойде с цяла войска и да я отведе. Нима Куинтин дьо Луру все още бе влюбен в нея?

Куинтин с присвити очи наблюдаваше приближаването на Ролан Монвил. Вътре в него клокочеше буен, горчив гняв. Гняв, който не се бе уталожил, откакто преди две седмици бе напуснал Луру. Гневът нарастваше и тровеше душата му с всеки изминал ден.

Дрюода си бе признала всичко — как е мамила и съзаклятничела, за да си присвои Луру, как е насилила Бриджит да се сгоди за Вилхелм д'Арсне, как я е държала далеч от граф Арнулф, как е заповядала да я нашибат с камшик...

Ролан от Монвил бе изнасилвил Бриджит. Дрюода му бе казала, че рицарят е знаел коя е Бриджит и въпреки това я е изнасилвил. С това той провалил нейните собствени планове. Леля му призна, че се е изплашила, когато се е завърнал у дома, и се опитала да го отрови. След всичко това бе измолила прошката му. Той бе проявил милост и вместо да я убие, я бе прогонил завинаги от Луру.

Ролан бе този, когото Куинтин искаше да убие. Той му бе повярвал и го бе изпратил от свое име в Луру. Той се бе съгласил, за да плати дълга си към Куинтин, но бе изнасилвил Бриджит и я бе отвлякъл.

Двамата конници се приближиха един към друг сред побелялото от сняг поле. Хун бе по-едър и по-силен от коня на французина. Както конете, така и ездачите им не бяха равностойни. Ролан бе свалил шлема и ризницата си и единственото му оръжие бе мечът, който висеше от кожения колан, пристегнат на кръста му, докато Куинтин бе в пълно бойно снаряжение. И въпреки това Ролан бе по-едрият, по-силният от двамата и може би по-опитният войн.

— Тя тук ли е, норманино? — надменно попита Куинтин.

— Да, тук е.

— Дошъл съм да въздам справедливост. Ти трябва да умреш!

— Ако искаш да ме видиш мъртъв, бароне, ще трябва да изпратиш десетина от рицарите си, за да се бият с мен.

— Твоята арогантност не ме впечатлява — отвърна Куинтин. — Нито пък съм свикнал да се бият вместо мен, Ролан. Аз ще бъда този, който ще те убие! Госпожица Бриджит ще бъде отведена у дома.

Ролан не трепна, макар че думите на французина потвърдиха най-лошите му страхове. Госпожица Бриджит? Госпожица! Значи, беше истина.

— Сега това е домът на Бриджит — спокойно заяви Ролан. — Тя ще бъде моя съпруга.

Куинтин мрачно се изсмя.

— Да не мислиш, че ще ѝ позволя да се омъжи за такъв като теб?

— След като си мъртъв, никой няма да иска позволения ти! — сърдито отвърна Ролан, без да трепне.

— Моят господар, сеньор Арнулф знае за желанието ми и ще се съобрази с него. Ако аз умра, той става настойник на Бриджит и сега е тук, за да се погрижи тя да бъде отведена у дома.

— Значи си довел цяло Бери, за да спасиш Бриджит, така ли? Ще ти е нужна много по-голяма войска, за да завземеш Монвил.

— Щом няма друг изход, ще се бием докрай. Ала ако поне малко си загрижен за Бриджит, ще я пуснеш да си тръгне още сега. Ние двамата няма как да избегнем двубоя, но не е необходимо тя да се чувства отговорна за смъртта на толкова други хора. А сигурно ще загинат доста воини.

— Няма да се откажа от нея! — твърдо изрече Ролан.

— В такъв случай, защитавай се! — извика Куинтин и извади меч.

Звънът на мечовете накара обитателите на замъка да се спуснат към крепостните стени. Бриджит, която вече губеше търпение, ги последва.

Тя разпозна Ролан и бойния му кон и дъхът ѝ секна. Той бе излязъл да се бие сам, без доспехи, докато противникът му бе в пълно бойно снаряжение! Какъв глупак! Можеха да го убият толкова лесно!

Видя наблизо Лутър и се завтече към него.

— Защо се бият? — Страхът ѝ за Ролан накара гласът ѝ да прозвучи хрипливо. — Няма ли да има война? Този двубой ли ще реши съдбата на Монвил?

Лутър я изгледа строго.

— Какво правиш тук, момиче?

— Отговорете ми! — извиси глас тя. — Какво означава всичко това? Защо Турстон се бие с Ролан?

— Това не е Турстон. Но напразно се страхуваш за Ролан — гордо произнесе Лутър. — Французинът е лесна плячка.

— Французинът? Това френска войска ли е?!

Бриджит се втренчи над стената във войската, която бе заела позиции на хълма. Видя много знамена, някои от които веднага разпозна. Когато видя знамето на граф Арнулф, от устните ѝ се изтръгна стон. Значи той все пак бе дошъл за нея! А до неговото знаме... О, Господи! Погледът ѝ се отмести към рицаря, с който се биеше Ролан и тя високо извика някакво име.

Куинтин чу как Бриджит вика името му. Това, което долови, бе зов за помощ. Ролан също го чу, но това, което долови в този толкова познат глас, бе единствено радост. Ефектът върху двамата мъже бе мигновен. Те още по-ожесточено се втурнаха един срещу друг, за да пролеят кръвта на другия.

Скоро Куинтин бе съборен от коня си и двамата продължиха боя на земята. От ударите, които получаваше, Куинтин знаеше, че ще умре. Но щеше да се бие докрай, докато в тялото му тлее поне искрица живот. Трябваше да направи всичко, за да спаси Бриджит.

Ролан беше твърде силен и много по-опитен от него. Дори без ризница, той спокойно отблъскваше всички нападения на Куинтин. Ролан го принуди да се отбранява няколко минути, но в един миг Куинтин усети как мечът на противника му прониква през ризницата и леко пробощда рамото му.

Болката беше жестока! Куинтин се свлече на колене. Не искаше, но краката му се подкосиха. Опита се да се подпре на дръжката на меча си, ала ръцете му също бяха изгубили силата си. Ролан опря острието на меча си в гърлото му и оттам бликна тънка струйка кръв.

— Още малко и... Разбираш какво искам да ти кажа, нали?

Куинтин не го удостои с отговор. Рамото му пулсираше от разкъсваща болка. Той се бе провалил! О, Бриджит!

Внезапно острието се отдръпна.

— Подарявам ти живота, Куинтин дьо Луру! — заяви Ролан. — Правя го, защото ти го дължа. Сега сме квит. Моят дълг към теб е платен.

Ролан се метна на коня си и препусна обратно към Монвил, докато четирима френски рицари се спуснаха надолу по хълма, за да приберат тялото на барон дьо Луру. Бриджит! Тя вече знаеше...

Знаеше. Беше видяла Куинтин. Значи бе благородничка и повереница на Куинтин. Дама, а не крепостна. Дрюода го бе излъгала! Ала не го бе излъгала за това, което Бриджит и Куинтин изпитваха един към друг. Беше съвсем очевидно. Съвсем очевиден бе и фактът, че Бриджит никога нямаше да пожелае доброволно да остане с него. Ролан бе доловил радостта в гласа ѝ, когато бе извикала името на Куинтин. Това беше радост, която можеше да бъде породена само от любов.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, търси Бриджит на стената? — гневно попита Ролан, когато Лутър го пресрещна в конюшнията.

— Тя дойде заедно с останалите, за да наблюдават чудесната ти победа — весело отвърна Лутър. — Показа им на тези французи срещу кого са тръгнали. Слава Богу...

— Къде е тя сега? — нетърпеливо го прекъсна Ролан.

— Ами това момиче не се оказа толкова силно, колкото го мислех. Припадна в мига, в който ти прониза френския рицар. Заповядах да я отнесат в стаята ти.

Ролан се втурна към замъка, прекоси залата и хукна нагоре по стълбите. Отвори със замах вратата на стаята си и видя Бриджит да лежи неподвижно върху леглото. Още беше в безсъзнание. Шумът я накара да се раздвижи и тя простена, ала не дойде на себе си. Беше потънала в някаква бездна от черна мъка и никой не можеше да я извади оттам.

Ролан приседна на ръба на леглото и отметна един кичур от челото ѝ.

— Бриджит? Бриджит! — по-настоятелно извика той и я потупа по страната.

В този миг очите ѝ се отвориха и се разшириха от ужас, когато видя Ролан. От гърлото ѝ се изтръгна стон и тя започна да го удря с юмруци в гърдите, докато той най-последно не сграбчи ръцете ѝ, за да я спре.

— Ти си го убил! — пронизително изпищя Бриджит. — Убил си го!

Ролан гневно присви очи.

— Той не е мъртъв — остро рече той, — само е ранен.

Видя как лицето на Бриджит мигом се промени и тя седна в леглото.

— Трябва да отида при него!

— Не! — рязко заяви той и добави по-меко: — Аз знам кой е той, Бриджит.

Думите му я изумиха.

— Знаеш? Знаеш и въпреки това се би с него? О, Господи, мразя те! — Тя безутешно зариде. — А аз, глупачката, си мислех, че поне малко те е грижа за мен. Но ти нямаш сърце. Ти си направен от камък!

Ролан беше изненадан от силата на болката, която изпита в този миг.

— Нямах друг изход, освен да се бия с него! — разгорещено извика той. — Няма да му позволя да те има! Само през трупа ми ще се омъжиш за него, Бриджит, можеш да бъдеш сигурна в това!

— Да се омъжа за него?! — задавено промълви тя. — Да се омъжа за брат си?!

Ролан се отдръпна назад, втренчен с недоумение в нея.

— Брат ли?!

— Как смееш да се преструваш? Ти знаеш, че Куинтин е мой брат! Току-що сам ми го каза!

Ролан слисано поклати глава.

— Аз мислех, че той е твоят господар. Куинтин дьо Луру е твой брат? Защо никога не си споменавала за него?

— Защото мислех, че е мъртъв и за мен беше твърде болезнено да говоря за това.

— Тогава каква му е Дрюода, след като не е негова сестра? Тя ми каза, че той възнамерявал да се ожени за теб, но тя щяла да направи всичко възможно, за да го предотврати. Заяви, че е готова да те убие, преди той да се е върнал в Луру само и само да го откъсне от една слугиня. Затова се съгласих да те отведа с мен.

— Лъжи, всичко това са лъжи! — избухна младото момиче. — Тя е леля на Куинтин. Казвах ти, казвах ти, че тя те е излъгала. Защо не ми повярва, защо, защо... — Бриджит се задави от плач. — Преди Куинтин да се върне в Луру?! Значи ти си знаел, че той ще се върне? Знаел си, че е жив и не си ми казал?

Ролан не посмя да срещне погледа ѝ.

— Мислех, че го обичаш и искаш да се върнеш при него...

Ала Бриджит бе твърде ядосана, за да слуша.

— Да го обичам? Разбира се, че го обичам! Та той е мой брат! Единственият ми близък човек. Отивам при него! Още сега!

Скочи от леглото, но Ролан я спря, преди да е стигнала до вратата.

— Бриджит, не мога да ти позволя! Ако те пусна да отидеш, той никога няма да ти разреши да се върнеш при мен.

Тя изумено го изгледа.

— Да не си мислиш, че ще се върна при теб? Не искам дори да те видя повече! Ти едва не уби единственият ми брат!

— Ти няма да напуснеш Монвил, Бриджит! — заяви младият мъж с каменно изражение на лицето.

— Мразя те, Ролан! — процеди тя. — Можеш да ме държиш тук насила, но никога повече няма да ме имаш. Ще се самоубия, ако посегнеш на мен!

От гърдите ѝ се изтръгнаха задавени ридания и тя се свлече на пода. Ролан постоя за миг, загледан в нея, сетне излезе от стаята.

Беше късно през нощта. Френската войска се бе оттеглила, но не много далеч. Виждаха се пушеците, които се издигаха от огньовете в стана им — доказателство, че френските рицари бяха зад хълма. Възнамеряваха значи да останат.

През останалата част от деня Ролан повече не се върна в стаята си. Не знаеше какво да каже на Бриджит. Всеки път, когато си помислеше за това, си спомняше последните ѝ думи и разбираше, че не може да се изправи лице в лице срещу нея.

Колко упорито бе отказвал да ѝ повярва през всичките тези седмици, а тя през цялото време му е казвала истината. Той бе изнасилвил една благородна девойка. Беше се отнасял лошо към нея. И тя му бе простила всичко. Истинско чудо бе, че най-великодушно му бе простила. Но тя никога нямаше да му прости, че се бе сражавал с родния ѝ брат и го бе ранил, може би смъртоносно. Никога нямаше да му прости, че не ѝ бе казал, че Куинтин е жив. Нямаше право да го пази в тайна от нея, но не искаше да я изгуби. А Куинтин никога нямаше да позволи на Ролан да се ожени за нея.

Ако му даде да разбере, че никога повече няма да види сестра си, тогава французинът може и да склони. Бриджит сигурно няма да е съгласна, но една жена можеше да бъде омъжена и без нейно съгласие.

Беше необходимо да се получи единствено съгласието на нейния настойник.

Може би, ако тя узнае колко безкрайно съжالياва за всичките си грешки, омразата ѝ щеше да намалее. Трябваше да се види с нея. Не можеше повече да стои далеч и да си мисли за презрението ѝ към него.

С плаха надежда в сърцето, Ролан отвори вратата на стаята.

Тя беше празна. Вещите на Бриджит все още бяха там, но от нея нямаше и следа.

Претърсването на замъка се оказа само загуба на време. Не намериха нито Бриджит, нито кучето ѝ. Това, което откриха, бе зейналата тайна врата в задния двор.

Ролан се спусна към конюшната и оседла Хун. Бриджит сигурно бе тръгнала, след като се бе стъмнило, иначе някой щеше да я види да прекосява полето. Сигурно още не бе стигнала до стана на французите. Може би не всичко бе загубено и щеше да я настигне, преди да се добере до брат си. Надеждата го крепеше, иначе сърцето му щеше да се пръсне от мъка.

Най-после превали билото на южния хълм. Сърцето му бясно заблъска в гърдите. Пред погледа му не се откри никакъв стан, нямаше нищо, освен пусто поле и догорели лагерни огньове. Пепелта се бе разпиляла по изпотъпкания сняг.

— О, Бриджит, Бриджит! — Това беше страстен, безнадежден зов, ала никой, освен вятърът, не го чу.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Бриджит се бе свила в каруцата до брат си. Не се движеха бързо, тъй като рицарите от Бери яздеха отзад, готови да отблъснат евентуалните преследвачи. Пътуването беше изнурително, но всеки час ги отдалечаваше все повече и повече от Монвил.

Бриджит уморено бе отпуснала глава назад, вперила поглед в тъмното небе, на което не се виждаше нито една звезда. Куинтин се бе унесъл в неспокоен сън. Гореше в треска и мълвеше несвързани слова. Бриджит не можеше да му помогне. Дори бе влошила състоянието му, тъй като двамата се бяха скарали жестоко, не по-малко жестоко, отколкото с Ролан.

Куинтин не искаше да потеглят. Беше побеснял и настояваше да останат. Искеше да нападне Монвил и да срине омразния замък. А това, за което най-много копнееше, бе главата на Ролан. Когато чу безумните му слова, Бриджит пребледня. Не знаеше как точно се случи, но се опита да защити Ролан.

— Та той пощади живота ти! Остави те жив, а можеше да те убие!

Думите ѝ не укротиха гнева на Куинтин — тъкмо обратното, засилиха го.

— Той трябва да умре, заради всичко, което ти е сторил!

— Но Ролан не е виновен за онова, което се случи — настоя Бриджит. — Дрюода е виновна за всичко.

— Не, Бриджит! Този норман е убедил Дрюода да му позволи да те отведе от Луру.

Бриджит се замисли, но след миг горчиво се засмя.

— Това ли ти каза тя? О, Куинтин, нима не си разбрал колко изкусна в лъжите е тази жена? Ролан не ме искаше. Беше бесен, че се налага да ме вземе със себе си. Сега може и да ме иска, но не и тогава. Дрюода му е казала, че ще ме погуби, ако той не ме отведе. И заради онова, което си мислил, че ми е причинил, се е съгласил.

— Това е още една причина да умре!

— Но това не се случи в Луру!

— Ти... ти казваш, че той не те е изнасилал?

— Не. Той беше пиян, а аз — прекалено уплашена, за да говоря. И двамата помислихме, че се е случило. Ала истината е, че Ролан е заспал, а пък аз съм припаднала. На сутринта и двамата решихме, че се е случило непоправимото. Същото си е помислила и Дрюода. Но всички сме грешали.

— И все пак, той те е отвел, след като е знаел, че си моя сестра и че Дрюода няма никакво право да те дава на него!

— Това ли е следващата лъжа на Дрюода? Ролан ме смяташе за слугиня. Не ми повярва, когато му казах, че съм дама, защото Дрюода го бе убедила, че съм крепостна. Дори и днес, когато ти дойде, той те смяташе за мой господар. Не е знаел, че съм твоя сестра. Повярвал е, че Дрюода е твоя сестра.

— Защо Дрюода ще продължава да ме лъже, след като си призна всичко останало?

— Не можеш ли да се досетиш? Отговорът е съвсем очевиден за хора, които са живели с нея и я познават. С лъжите за Ролан тя е направила така, че собствените ѝ действия да не изглеждат толкова ужасни. Тя получи ли си заслуженото?

— Не, изхвърлих я от имението.

— Ето, виждаш ли? Значи се е отървала, но ти дойде тук, за да убиеш Ролан. И все още продължаваш да искаш смъртта му, макар че той пощади живота ти. Но Ролан е знаел, че ти си жив, а не ми е казал — додаде девойката, по-скоро на себе си. — До днес мислех, че си мъртъв.

— За това вече не можеш да го защитиш, Бриджит, защото аз го изпратих в Луру, за да ти каже, че съм жив.

— Той е казал на Дрюода, като е помислил, че тя е твоя сестра. Направил е това, за което си го помолил, Куинтин.

— Ти постоянно намираш оправдания за всичко — обвини я брат й. — Защо го защитаваш толкова яростно?

Бриджит сведе поглед.

— Аз бях щастлива тук, Куинтин. В началото не, но после... Не искам да убиваш Ролан, както не искам и той да убие теб. А един от вас двамата със сигурност ще умре, ако не си тръгнем оттук. Искам да

си отида у дома. Не е нужно да се пролива повече кръв. Не искам да бъда отмъстена, защото не съм била наранена.

— Нима искаш да кажеш, че той не те е докоснал през всичкото това време?! — невярващо попита брат ѝ.

— Не, не е — твърдо отговори Бриджит, надявайки се, че лъжата ѝ ще сложи край на всичко.

И наистина не се излъга. Куинтин се съгласи да потеглят. Не си размениха повече нито дума.

Тя никога повече нямаше да види Ролан. Трябваше да погребее дълбоко в себе си чувствата, които изпитваше, и никога да не си спомня за него. По някакъв начин ще трябва да забрави всичко, което се бе случило между нея и Ролан от Монвил.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Топлият дъх на пролетта разтопи снега, размекна земята и доведе Турстон от Мезидон под стените на Монвил. Норманската войска не бе толкова внушителна, колкото френската, която бе заплашила Монвил през зимата. С Турстон имаше най-малко двеста войни, но не повече от двадесетина опитни, калени в битките рицари.

Ролан с пренебрежение огледа сбирщината, която се бе събрала, за да му отнеме Монвил. Повечето от тях бяха наемници, не бе изключено неколцина от тях да са отлични войни, но повечето бяха селяни, които се опитваха да облекчат мизерията си, като спечелят някоя и друга монета. Не ги ръководеше лоялност към господар или роден дом. Мъжете, които се биеха за пари, никога нямаше да се бият на живот и смърт.

Четирима рицари препуснаха към портите на Монвил. Водеше ги Турстон. Ролан разпозна другия от четиримата и подигравателно се усмихна. Роже. Той се бе присъединил към брат си, вероятно използвайки битката, като възможност да убие Ролан. Роже със сигурност бе докладвал на Турстон за укрепленията и войските в Монвил, но изглежда брат му бе достатъчно глупав, за да дръзне да им обяви война. Ролан бе сигурен, че и Джофри е сред воините на Турстон.

— Лутър! — извика Турстон отдолу. — Предизвикам те на двубой за Монвил!

— С какво право? — гневно отвърна Лутър.

— Със священото право на брака, тъй като съм женен за най-голямата ти дъщеря. След смъртта ти, Монвил ще бъде мой! Реших да не чакам дотогава.

— Мерзко куче! — презрително се изсмя Лутър. — Ти нямаш никакви права тук. Моят син Ролан ще притежава Монвил, но ти — никога!

— Той е копеле! Не можеш да го предпочетеш пред законната си дъщеря.

— Мога и ще го направя! — извика Лутър. — Отгледал съм го, за да заеме един ден моето място и така ще бъде.

— Тогава предизвиквам твоето копеле!

Ролан нетърпеливо слушаше размяната на думи между двамата. Изгаряше от желание за битка. Отчаянието, което го бе обгърнало след заминаването на Бриджит, се бе превърнало в неукротима ярост. Това бе възможност да се освободи от бушуващите в душата му стихии.

Ала Лутър имаше други планове. Той сграбчи ръката на Ролан, за да го накара да замълчи.

— Господар на продажници! — извика Лутър към Турстон. — Моят син никога няма да падне толкова ниско, че да се бие с такъв като теб. Той няма да пилее бойните си умения с някакви селяни.

— Страхливци! — изрева Турстон. — Щом сте решили, крийте се зад каменните си стени, но рано или късно ще ви се наложи да се изправите срещу мен!

Рицарите препуснаха назад, за да се присъединят към войската, която се бе разположила в полето пред Монвил. Ролан ги изгледа как се отдалечават и гневно се обърна към Лутър:

— Защо? Всичко щеше да свърши много по-бързо, ако се бях срещнал с този негодник.

— О, да — проникателно го изгледа Лутър, — сигурен съм, че щеше лесно да го победиш в честен двубой. Но помисли внимателно, Ролан. Турстон е живял в замъка на младини. Ала беше много мързелив, отнасяше се с пренебрежение към това, на което се опитвах да го науча. Един здравомислещ воин знае, че никога не би могъл да превземе тези стени. Помисли добре, какъв шанс има той срещу теб или мен? Турстон знае, че не може да спечели и все пак отправя предизвикателството. Защо? Никога не би го направил, ако няма някакъв нечестен план, който да му осигури победата.

— Нима възнамеряваш да се крием зад тези стени?

— Разбира се, че не — гневно отвърна Лутър. — Той може би очаква, че ще избегне войната, като ме убие, но война ще има. Ще се срещнем на открито, но аз ще реша кога.

— И през това време ще му позволиш да опожари и плячкоса околността? — попита младият мъж, докато наблюдаваше как войската на Турстон се разделя и част от бойците му потеглят към селото с факли в ръце.

Очите на Лутър гневно блеснаха, когато разбра какво е намислил противникът му.

— Копеле! Така да бъде! — прогърмя гласът му. — Ще излезем и ще сложим край на всичко това!

Ролан се опита да го възпре от прибързани действия, но бе твърде късно. Лутър вече не го слушаше. Не мислеше трезво, а се бе предал на гнева — слабост, която един воин никога не биваше да си позволява. За Ролан не оставаше нищо друго, освен да го последва. Четиридесет от най-добрите бойни коне бяха тутакси оседлани и Лутър даде заповед за атака. Рицарите и войните от Монвил се втурнаха през отворените врати на замъка. Горко му на Мезидон и неговите воители.

Ролан поведе половината от защитниците на Монвил към селото. То вече бе обхванато от пламъци. Отвсякъде се издигаха гъсти кълба дим. Войните на Турстон бяха обиколили с факлите си имението и се връщаха към крепостта. Ролан препусна след тях.

Когато приближиха стените на крепостта, кръвта му се смрази при вида на множеството тела, осяяли бойното поле. В този миг видя как Лутър пада от коня и го прониза такава силна болка, сякаш някой го бе разсякъл с меч си на две. Всичко стана много бързо, преди Ролан да достигне до Лутър и да разбере, че са били подмамани в капан. Тридесетина конници бяха препуснали откъм южния хълм и бяха нападнали Лутър и хората му. Стара бойна хитрост. Самият Лутър бе повален, а половината от хората му посечени.

Ролан вече не бе в състояние да мисли трезво. Както Лутър се бе подчинил на чувствата си, така и младият мъж се остави да бъде воден от тях. Това бе един обезумял мъж, който устремно се впусна в боя, следван от двадесетина смелчаци като него. Вряза се във вражеските редици, като бясно въртеше меч наляво и надясно, докато най-сетне достигна центъра. Там намери Лутър. Острието на Турстон бе пронизало гърдите му.

Турстон от Мезидон замръзна от ужас, съзрял очите на Ролан в този миг и предусетил смъртта. Хун изцвили и се насочи към него, а Ролан вдигна меч. Турстон на свой ред се озова в клопка. Нямахше накъде да избяга, а и се бе вцепенил от смразяващия кръвта боен вик на Ролан.

Уплахата на Турстон трая съвсем малко. Той тръсна глава и се спусна към врага си. Въртеше меч си с диво безразсъдство, ала скоро бе повален. Но докато Ролан измъкваше меч си от тялото му, едно острие го прониза в гърба. Очите му се разшириха от изненада, но той реагира инстинктивно и се извъртя назад с меч в ръка. Разсече нечие тяло, но не видя чие беше. Болката беше нечовешка. Погледът му започна да се замъглява. Острието остана забито в гърба му, а грохотът на битката ехтеше в ушите му. Не виждаше нищо, сякаш бе ослепял. Изведнъж, като че ли от мрака, отнякъде изплува Лутър и той го видя как пада, повален на земята... Силният, непобедимият Лутър, също бе сразен от вражески меч.

Някакъв кон се сблъска с Хун и Ролан се свлече на земята, погълнат от тъмната бездна на небитието.

— Той мъртъв?! — възкликна Хеда, когато двама рицари внесоха на носилка Ролан в голямата зала. — Най-последно!

Ги ѝ хвърли яростен поглед, докато посочваше къде да оставят Ролан редом до други двама ранени воители. След това заповяда на рицарите да излязат. Обърна се към господарката на замъка и изрече:

— Той още не е мъртъв, мадам, все още не.

Кафявите ѝ очи се разшириха.

— Но нали е смъртно ранен?

Надеждата в гласа ѝ отврати Ги и той трябваше да си напомни какво положение заема в Монвил, за да не се нахвърли върху нея.

— По-добре ни оставете! Вие загубихте съпруга си. Нима нямате сълзи да го оплачете?

Очите на Хеда гневно блеснаха.

— Ще плача за моя господар, когато това копеле умре! — изсъска тя. — Трябваше отдавна да е мъртъв. Конят му трябваше да го пребие. Бях толкова сигурна, че ще свърши под копитата му!

— Мадам? — изумено я погледна Ги.

Тя отстъпи назад и поклати глава.

— Не съм казала нищо. Не бях аз!

Хеда се спусна към Лутър. Бяха положили тялото му върху тръстикова рогозка. Тя се хвърли върху него и писъците ѝ

прокълтяха под каменните сводове на залата. Но Ги знаеше, че това не е искрен плач.

— Значи съм грешал за Роже.

Ги погледна надолу и видя отворените очи на Ролан.

— Чу ли я? — попита той.

— Чух я — отвърна приятелят му.

Младият рицар коленичи до Ролан. Гласът му трепереше от горчивина.

— Ти сгреши за Роже относно онзи случай с тръните, но само за него. Сега лежиш тук заради същия този Роже.

Ролан се опита да се надигне, но падна възник с изкривено от болка лице.

— Лошо ли съм ранен?

— Лошо — призна Ги, — но ти си силен, ще го преодолееш.

— И Лутър беше силен — промълви Ролан и в същия миг пред погледа му отново изплува кървавата сцена. — Лутър?

— Съжалявам, Ролан. Мъртъв е.

Ролан склопи очи. Трябваше да го знае, още когато видя Лутър да пада. Не беше негов роден баща и все пак му беше баща. Връзката, скрепена с годините, го бе направила такъв, точно както Бриджит му бе казала. И тази връзка бе много по-силна, отколкото Ролан бе смятал. В гърдите му се надигна силна болка, каквато никога досега не бе изпитвал.

— Той ще почива в мир — промълви Ролан. — Отмъстен е.

— Така е — тихо произнесе Ги. — Ти отмъсти.

Ролан смръщи лице.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш ли кой те прониза в гърба? — попита Ги. — Роже. Ала острието на твоя меч потъна толкова дълбоко в тялото му, че той рухна преди теб. Роже е мъртъв.

— Сигурен ли си?

— Да. А хората на Турстон се разпръснаха. Но предателството на Роже е факт. Съжалявам, че не повярвах на обвиненията ти спрямо него. Не смятах, че е възможно някой да нападне воин в гръб, дори и Роже. Но ти очевидно си го познавал по-добре от мен.

Ролан не чу думите на приятеля си, тъй като отново бе изпаднал в безсъзнание. Вече не чувстваше нито болка от загубата на Лутър,

нито собствената си болка от раните.

Докато Ролан се бореше със смъртта, Бриджит посрещна пукналата пролет с тъжно сърце. Тайната ѝ нямаше да остане дълго време скрита. Куинтин се бе разярил, когато тя най-после бе принудена да признае лъжите си.

Напоследък бе доста напълняла. Накрая му каза истината.

— Дете? — избухна брат ѝ. — Носиш под сърцето си детето на този норман?

— Моето дете.

— Ти ме излъга, Бриджит! — прогърмя гласът на Куинтин.

Точно за това бе изпаднал в див гняв — тя го бе излъгала за пръв път в живота си. Откакто се върнаха в Луру, Бриджит бе пазила в тайна състоянието си, макар да бе сигурна, че е бременна. И брат ѝ също бе уверен, че тя е знаела, тъй като вече бе в четвъртия месец.

— Защо? Защо излъга? — за сетен път я попита Куинтин.

Бриджит събра сили, въпреки страданието в очите му.

— Ако ти бях казала истината, щеше ли да си тръгнеш от Монвил?

— Разбира се, че не! — отвърна брат ѝ.

— Това е отговорът, Куинтин — хладно отвърна девойката. — Няма да позволя двама мъже да се бият за честта ми, след като доброволно съм се отказала от нея. Нямаше никакъв смисъл да се води битка и да се пролива излишна кръв.

— И за какво друго ме излъга?

Бриджит наведе глава, неспособна да срещне обвинителният поглед на брат си.

— Скрих истинските си чувства от теб — най-после призна тя.

— В онзи ден бях заслепена от ярост. Ненавиждах Ролан за това, че се бе бил с теб. Бях толкова наранена от този факт, че исках да умра.

— И въпреки това продължи да го защитаваш пред мен.

— Да — тихо рече тя.

Куинтин гневно се отдалечи, оставяйки сестра си потънала в сълзи. Той бе разочарован от нея. Сърцето ѝ се късаше. Само тя си знаеше колко много тъгува и копнее за Ролан. Всеки ден се молеше той

да дойде и да я отведе. Но как би могла да обясни всичко това на Куинтин?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ролан се протегна и изстена. Струваше му се, че сковаността в гърба му след раняването никога няма да изчезне. Погледна към брат си и видя, че се усмихва.

— Обзалагам се, че нямаш никакви белези, иначе едва ли би намерил болката толкова забавна, братко — изръмжа Ролан.

— Печелиш облога — усмихна се Еварад. — Досега никога в живота си не съм участвал във война. Обаче не съчувствам на тези, които капризничат, когато раните им още не са зараснали и които хленчат над чашите си с бира.

— Хленчат над чашите си с бира ли? — възмутено повтори Ролан. — Никога няма да ме чуеш да хленча заради някаква си незначителна болка.

— О, не, не само заради нея.

Ролан се намръщи.

— Сега не говорим за това. Миналата вечер май ти казах повече, отколкото трябваше.

— Докато хленчеше над чашата с бира — засмя се Еварад.

Ролан скочи на крака, но лицето му се изкриви от болка. Бяха изминали два месеца откакто го бяха ранили, но все още го болеше.

— Мога да мина и без компанията ти — тросна се той.

Еварад не се обиди от избухването на брат си.

— Къде отиде чувството ти за хумор, човече? Да не би да изчезна заедно с твоята дама?

— Еварад, кълна се, че ако не беше мой брат, щях да те разчекна на две! — изрева Ролан и стисна юмруци. — Не я споменавай повече пред мен.

— Точно защото съм твой брат, имам право да ти кажа това, което мисля — сериозно изрече Еварад. — Ще трябва да помислиш два пъти, преди да удариш с юмрук това лице, тъй като ще бъде все едно да удариш собствената си физиономия.

— Не бъди толкова сигурен, братко.

— Виждаш ли? — все така сериозно продължи Еварад. — Засягаш се, а аз само се шегувам. Ти все още си в плен на своя гняв, братко. Оставяш се да те води, вместо да се отърсиш от него.

— Въобразяваш си твърде много.

— Така ли? Тя те остави. Предпочете да замине с брат си, вместо да остане при теб. Нима това не те засяга?

— Достатъчно, Еварад!

— Никога повече няма да я видиш. Това нищо ли не означава за теб?

— Достатъчно! — изрева Ролан.

— Това не е ли гняв? — не млъкваше Еварад, макар че лицето на брат му бе сгърчено от ярост. — Погледни се, братко. Ти си готов да се нахвърлиш с юмруци върху мен, защото се осмелявам да кажа на глас какво те измъчва. Защо се съсипваш? Очевидно не можеш да живееш без тази жена, но въпреки това не правиш никакво усилие да си я върнеш обратно.

— Върви по дяволите, Еварад! Кажи ми, как да си я върна обратно, когато тя ме презря? Кажи ми, как да се доближа до нея? Ако ме види, брат й ще ме убие!

— Ах, Ролан, това са само извинения. Ти дори не си се опитал. Страхуваш се да не ти откаже окончателно, защото това наистина ще бъде краят. И все пак не знаеш дали ще загубиш, нито пък ще разбереш, докато не опиташ.

Ролан не каза нищо и Еварад реши да се възползва от мълчанието му.

— Откъде знаеш, че дамата не се чувства също толкова изоставена и самотна като теб? Ами ако гневът на брат й се е уталожил? Ако има някакво недоразумение, то е между теб и Бриджит. Трябва да говориш с нея. Може би тя вече е разбрала някои неща. Но как ще узнаеш това, ако не говориш с нея? Върви! Върви в Бери, Ролан. Срещни се с брат й, а след това се виж с нея и разбери какви са чувствата й. Няма какво да загубиш, но ако не отидеш, наистина всичко е загубено.

Докато яздеше към Луру, Ролан си припомняше този разговор. Доста дълго се бе оставил на отчаянието и не бе предприел нищо. Беше позволил да го разделят от Бриджит, самоизмъчвайки се от гняв

и болка. Трябваше много по-рано да я потърси. Всъщност, никога не биваше да ѝ позволява да си тръгне.

— Ролан от Монвил, сир — обяви Леандър. Куинтин скочи на крака, когато Ролан последва иконома на имението в залата, а ръката му тутакси хвана дръжката на меч.

— Ако ме предизвикаш, бароне, знай, че няма да приема — незабавно изрече Ролан, поставяйки Куинтин в по-неудобно положение.

Барон дьо Луру не можа да произнесе и дума, смаян от неочакваната поява на Ролан. Нито за миг, дори и в най-кошмарните си сънища, не си бе представял, че норманът ще прояви такова безразсъдство и ще дойде в Луру. Ако пожелаеше, Куинтин можеше да нареди да го оковат във вериги и никога да не го пусне да излезе жив оттук. Той беше господарят на Луру.

— Или си решил да се простиш с живота си, или си най-големият глупак на света — произнесе Куинтин, когато най-сетне се окопоти. — Не те смятах за глупак, нито за подлец, норманино, но явно съм се лъгал. Аз ти се доверих, но ти ме предаде.

— Не съм дошъл тук, за да се бием, сир — спокойно отвърна Ролан. — Дойдох, за да се помирим.

— Да се помирим?! — извика Куинтин, вбесен от спокойствието на този натрапник.

Без да се колебае, той заби юмрук в лицето на Ролан. Ала рицарят дори не помръдна.

— Проклет да си! — изкрещя Куинтин. — Как се осмеляваш да идваш тук?

— Защото я обичам — отвърна просто младият мъж.

Гласът му бе твърд. Думите му звучаха искрено. Изрече ги с лекота и не се поколеба да ги повтори. — Обичам Бриджит. Искам да се оженя за нея!

Куинтин едва не се задави.

— Та ти си я пожелал и не си се поколебал да я изнасилиш!

— Тя ли ти го каза?

— Ти си я обладал, а това е достатъчно.

— Никога не съм я насилвал. Вярно, че в началото не бях много нежен с нея, признавам, тъй като съм груб и суров по природа. Но сестра ти много бързо ме накара да се променя, защото отчаяно исках да ѝ се харесам и да ѝ доставя удоволствие.

— Това няма значение.

Ролан изгуби търпение.

— Постави се на мое място, по дяволите! Дрюода ми даде Бриджит. Аз мислех, че Дрюода е твоя сестра. Казаха ми, че е слугиня. Да пътувам сам с нея до Монвил, бе истинско мъчение, както би било за всеки мъж, оставен насаме с такава красавица. И двамата си мислехме, че съм я лишил от девственост още в Луру. Ако знаех, че е още девствена, може би нямаше да я докосна... Не мога да кажа. Но не в това е въпросът. Нима никога не си водил жена в леглото си без нейно съгласие?

— Ти говориш за моята сестра, а не за някаква си слугиня, която по рождение е привикнала да служи на своя господар. Бриджит е благородна дама, отгледана с любов и нежност, и никоя девойка не би трябвало да изстрада това, на което ти си я подложил!

— Тя ми прости — тихо настоя Ролан.

— Сигурен ли си? Не знам нищо за това. Тя никога не говори за теб.

— Двубоят между двама ни я накара да се настрои против мен — заяви Ролан.

— И това бе за добро, защото тя никога повече няма да те види.

— Погледни трезво на нещата. Та аз ѝ предлагам брак! Сега съм господар на Монвил, а освен това притежавам и голямо имение в Серни. Като моя съпруга няма да ѝ липсва нищо, особено любов и обожание. Ще се опитам да я направя щастлива и с всички сили ще се постарая да изкупя злото, което съм ѝ причинил. Миналото не може да се промени. Но, кълна се пред теб, че никога повече няма да ѝ причиня болка или страдание!

— С нищо не можеш да изкупиш вината си пред Бриджит — студено отвърна Куинтин.

— А какво казва Бриджит?

— Това няма значение.

Ролан отново изгуби търпение.

— Ще ми позволиш ли да се видя с нея?

— Казах ти, че тя никога повече няма да те види! А сега, махай се отгук, докато все още те пускам да си вървиш. Забравяш къде се намираш!

— Не съм забравил, бароне — тихо отвърна Ролан и погледът му не трепна. — Бриджит е по-ценна за мен, отколкото моя живот.

Куинтин мълчаливо изпрати с поглед Ролан, който се обърна и напусна залата. Ала нямаше време да осмисли последните му думи, тъй като в този миг Бриджит влетя в стаята. По дяволите! Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да види този мъж и да се разстрои. И без това напоследък изглеждаше толкова нещастна и потисната.

— Леандър ми каза, че имаме гост — каза Бриджит и се приближи към брат си.

— Леандър се е объркал — отвърна Куинтин по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— Объркал ли?

— Беше само един пратеник — обясни брат ѝ. Сутринта наистина бе дошъл един пратеник, за когото сестра му не знаеше. — Следващия месец Арнулф дава голям бал. Поводът е сватбата на племенницата му. Поканен съм да присъствам.

— Значи няма да бъдеш тук, когато...

— Не — прекъсна я той, — може би няма да бъда тук.

Младият мъж се обърна и побърза да излезе, смутен от разговора за предстоящото раждане. Чувстваше се неудобно от състоянието на сестра си, особено след като знаеше, че мъжът, който бе виновен за безчестието ѝ, все още е жив. Беше му трудно да гледа Бриджит в очите. Тя знаеше как безславно се бе провалил опитът му да отмъсти за нея. Сестра му се опитваше да не го показва, но Куинтин знаеше как се чувства тя. Не можеше да я обвинява, че бе загубила вяра в него.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бриджит се разхождаше из овощната градина. От време на време посягаше да улови някое падащо есенно листо. Сетне ръцете ѝ за миг поглаждаха плоския корем. Вече всичко бе свършило. Раждането не бе много трудно или поне така бе казала Едора. Бриджит бе на друго мнение, ала вече бе забравила болката.

Сега бе щастлива, че е майка. Ала когато оставаше сама, както в този момент, унието отново я обземаше. Не искаше да мисли за Ролан, но не можеше да се спре. Ненавиждаше страданието и копнежа, които тези мисли ѝ причиняваха, но въпреки това почти през цялото време мислеше единствено за него.

Когато видя конника, който приближаваше към вратите на Луру, Бриджит си помисли, че сънува. Тя пристъпи между дърветата, сигурна, че видението ще изчезне. Нещо в коня ѝ напомняше за Хун. Тръсна глава и мислено се упрекна за фантазиите си.

Вдигна полите на роклята си и се завтече към замъка. Засили крачка и когато мина през вратите, вече тичаше. Спря като закована в средата на двора и съвсем ясно видя коня и конярът, който го водеше към конюшнията. Ездачът не се виждаше никъде. Сърцето ѝ бясно заби. Тя се спусна към замъка, препъна се в прага и в този миг се закова на място.

— Ролан! — извика тя.

Обаче никой не я чу, тъй като Куинтин крещеше. Ролан и Куинтин стояха на няколко крачки един от друг — Куинтин бе поаленял от ярост, а Ролан бе готов да извади меч.

— Спрете! — извика Бриджит и се спусна между тях. — Казах да престанете! — Блъсна Ролан, той се олюля и отстъпи назад. После се обърна към брат си. — Какво означава всичко това?

— Той не е добре дошъл в този дом!

— И ти щеше да го изхвърлиш — разгорещено попита тя, — без дори да го изслушаш и да разбереш защо е дошъл?

— Знам защо е дошъл!

— Защо?

— За теб.

Това бе гласът на Ролан. Бриджит се обърна и го погледна. Не можеше да откъсне взор от него — щеше да го изпие с очи. Продължи да се вира в него, противно на желанието си, докато той я гледаше влюбено с онези свои прекрасни, тъмносини очи.

— Остави ни сами, Куинтин — тихо рече Бриджит, без да поглежда към брат си.

Куинтин я сграбчи за ръката и я завъртя, за да я накара да го погледне в лицето.

— Няма да те оставя сама с него!

— Бих искала да поговоря с него, Куинтин.

— Не!

— Имам това право. А сега ни остави. Моля те!

Куинтин едва сдържаше гнева си, но се извърна и закричи към вратата.

— Аз ще бъда наблизко, ако се нуждаеш от мен, Бриджит.

— Върви по дяволите! — изръмжа Ролан, след като останаха сами. — Брат ти е един твърдоглав и...

— Внимавай, Ролан — прекъсна го Бриджит.

За миг очите ѝ бяха станали студени като лед.

— Той започна в мига, в който влязох. Ако не беше дошла, аз щях да...

Ролан се изчерви виновно, а враждебността в очите на любимата му го накара да замълчи.

— Знам съвсем точно какво щеше да направиш, Ролан — тихо изрече тя. — Познавам те прекрасно. Отново щеше да се биеш с моя брат.

— Не е вярно — побърза да я увери той. — Аз просто исках да го накарам да спре и да ме изслуша.

— Каж ми защо си тук! — остро произнесе тя.

Младият мъж въздъхна измъчено. Не беше започнало добре. Но сега Бриджит стоеше пред него. Господи, колко красива бе тя, много по-красива, отколкото я помнеше.

— Колко много ми липсваше, *cherie!* — неочаквано прошепна той. Страстните му думи я изненадаха. Нямахше намерение да казва това. Думите сами изскочиха от устата му и я свариха неподготвена.

— От толкова много месеци сме разделени, Бриджит — меко продължи Ролан. — Струват ми се години, тъй като времето се точи ужасно бавно без теб, скъпа.

Младата жена присви очи.

— Нима очакваш да ти повярвам, че съм ти липсвала толкова много?

— Всяка дума, която казах, е истина, дори нещо повече! — пламенно отвърна той. — Искам да се върнеш с мен в Монвил. Лутър е мъртъв и сега аз съм господарят на Монвил.

Очите ѝ се разшириха.

— Лутър мъртъв?! Ти не си го...

— Не, не бях аз. Турстон нападна Монвил през пролетта. Имаше битка. Но аз отмъстих за Лутър. Открих, че... държа на стареца повече, отколкото съм подозирал.

— Съжалявам за Лутър — искрено промълви Бриджит. — Много хора ли изгубихте?

— Не, имаше повече ранени, отколкото убити. Но Турстон и Роже паднаха, пронизани от меча ми. Никога повече няма да ни създават неприятности.

— И Роже ли е мъртъв?

— Той ме прониза в гръб, а аз мълниеносно съм отвърнал на удара и също съм го пробол смъртоносно. Дори не съм го видял, докато съм падал.

— Паднал? Значи си бил сериозно ранен? — Погледът ѝ тревожно се плъзна по него.

— В гърба — отвърна Ролан.

Очите ѝ се разшириха.

— Значи той отново те нападна в гръб, както в Арл?

— Ти знаеш за това?

Бриджит му хвърли гневен поглед.

— Едно дребно обстоятелство, което ти никога не си споменавал. Моят брат ти е спасил живота! И ти много добре му се отплати, нали? — горчиво добави Бриджит.

— Бриджит...

— Знам, не си знаел, че съм негова сестра, мислил си, че той е моят господар, повярвал си, че той иска да се ожени за мен... И въпреки това ме отведе със себе си! Ти не си оправдал доверието му!

— Направих го, когато всички помислихме, че съм те изнасилил. Стореното бе сторено и не можеше да се промени. Да не мислиш, че бях горд със себе си? Не можех да понеса мисълта, че съм такъв подлец. Та аз отвеждах любимата му със себе си. Но какво можех да направя? Дрюода заплаши, че ще те погуби, ако те оставя тук. Ти какво щеше да направиш, ако беше на мое място?

— Това, което трябваше да направиш, Ролан, бе да се откажеш от мен, без да се биеш с Куинтин!

— Не е толкова просто, *cherie* — меко отвърна Ролан. — Не можех вече да те дам на него, не и след като смятах, че той възнамерява да се ожени за теб. Аз исках да бъдеш моя съпруга.

Младата жена се извърна. Последните му думи продължаваха да звучат в съзнанието ѝ: „Аз исках да бъдеш моя съпруга.“

Ролан помисли, че тя е разстроена.

— Вече никога няма да вляза в двубой с него, Бриджит! Сега вече знам, че е твой брат. Опитах се да се помиря с Куинтин, но той не пожела да ме изслуша. Предложих му да се ожени за теб, но той ми отказа. Не мога да се бия с него, а той никога няма да те даде доброволно. Бриджит, искам да бъдеш моя съпруга! Ти си дамата на сърцето ми. Никога не съм искал нещо толкова силно, както искам теб.

Младата жена усети как сълзи парят в очите ѝ. Колко пъти се бе молила да чуе тези думи! Но това бе отдавна и тя бе спряла да се моли Бог да го изпрати при нея. Гордостта ѝ бе наранена. В сърцето ѝ бе останала само горчивина, тъй като я бе изоставил и се бе отказал от нея. През всичките дълги месеци на бременността тя бе имала отчаяна нужда от него.

— Вече е твърде късно, Ролан — задавено прошепна тя.

Сърцето му сякаш спря да бие.

— Да не би да си се омъжила?

— Не.

— Тогава не е късно — с надежда изрече Ролан.

Протегна ръка към нея, но тя се отдръпна. Извърна се настрани и промълви:

— Не ме докосвай! Нямах право да ме докосваш. Нямах право да идваш тук и да ми предлагаш брак. Къде беше преди месеци, когато... когато... — Огромна буца заседна на гърлото ѝ и я задави. Отчаяно се опитваше да не се разплаче. — Няма да се омъжа за теб,

Ролан. Трябваше да дойдеш много по-рано, когато... все още имах някакви чувства към теб. Аз... вече не изпитвам нищо.

Ролан я сграбчи за раменете, разтърси я и насила я накара да го погледне в очите.

— Но аз идвах преди няколко месеца, но твоят брат ме изгони! Оттогава кръстосвам страната. Не можах да се върна у дома. Без теб домът не означава нищо за мен.

Младата жена твърдо поклати глава.

— Не ти вярвам! Куинтин щеше да ми каже, ако беше идвал по-рано.

— По дяволите, Бриджит! — извика Ролан. — Аз те обичам!

— Ако ме обичаше — извика в отговор тя, — щеше да дойдеш много по-рано!

Младият мъж отчаяно я сграбчи и притисна устни към нейните. Той ѝ бе разкрил сърцето си, а тя искаше да го унижи, нещо повече — да го унищожи.

Бриджит се изви назад, опитвайки се да го отблъсне. Най-сетне Ролан я пусна. Очите ѝ мятаха гневни мълнии.

— Не биваше да правиш това, Ролан! Аз не те обичам вече!

Младият мъж събра остатъците от гордостта си, обърна се и напусна замъка, без да се обръща назад.

— Господи, изобщо не ме е грижа! — извика Бриджит в празната зала.

— За какво не те е грижа?

Обърна се и видя Куинтин да стои на прага. Младата жена стисна зъби, за да не се разплаче.

— Не ме интересува, че Ролан си отиде — сковано повтори Бриджит.

— Радвам се да го чуя — отвърна брат ѝ, но беше повече от ясно, че не ѝ вярва.

Не знаеше какво да ѝ каже. Испита угризение на съвестта. Много добре познаваше сестра си. Тя не мислеше нито дума от това, което бе казала на Ролан. Защо той, собственият ѝ брат, не бе разбрал по-рано колко много тя държи на този мъж? Защо бе оставил собственият му гняв да го заслепи?

Още не бе късно. Но как да ѝ каже за ужасното нещо, което бе извършил? Дали това откритие нямаше да я настрои окончателно

против него? Куинтин събра сили и започна:

— Този Ролан притежава повече хладнокръвие и смелост от всеки мъж, когото съм срещал досега — започна Куинтин. — Или може би това е любов...

— Какво говориш?

— Той идва преди няколко месеца, Бриджит. Не ти казах, защото не исках да те разстройвам, особено в твоето състояние. Той се опита да се помири с мен, но аз не пожелах да го изслушам. Предупредих го никога повече да не стъпва тук, но както виждаш, не се е вслушал в думите ми. А сега, мога само да те помоля да ми простиш, загдето не ти казах навреме. Той е варварин и грубиян, но ако държиш на него, ще го настигна и ще го помоля да се върне.

— О, Господи, Куинтин! — Горещи сълзи запариха лицето ѝ. — Дали не е твърде късно?

— Ще се опитам да го спра — колебливо се усмихна брат ѝ.

— Не! — извика тя. — Аз съм тази, която трябва да го спре.

Бриджит хукна навън. Куинтин я последва до вратата и видя как прекоси двора, изтича през портите на замъка и сетне се изгуби от погледа му. Насили се да не се втурне след нея. Не биваше отново да се намесва.

Ролан яздеше по прашния път, но все още бе достатъчно близо, за да чуе отчаяния ѝ вик. Не спря. Дори не се обърна назад.

Тя тичаше след него, викайки името му отново и отново. Всичко бе заради нейната проклета гордост. Ролан щеше да си замине завинаги от нейния живот. Проклета гордост! Да върви по дяволите! Разплака се, страхувайки се, че наистина е твърде късно, че го е наранила прекалено дълбоко.

— Ролан, моля те!

Избухна в горчиви ридания, спъна се в полите на роклята си и падна. Бързо се изправи и отново затича, но разстоянието помежду им се увеличаваше.

— Ролан, върни се!

Това бе последният ѝ нещастен зов, ала той не се обърна. Бриджит се свлече на колене по средата на пътя, наведе глава и цялата се разтреса в безутешен плач.

Ролан не издържа, обърна се и в този миг я видя свита на прашния път. Спря, поколеба се и обърна коня. Бриджит чу

приближаващия конски тропот и се опита да се изправи. Ала силният гняв в думите на Ролан я спря.

— Що за лудост! Да не би да си забравила да ми кажеш нещо, което окончателно да сломи сърцето ми?

Не можеше да го вини. Наистина се бе държала безсърдечно и жестоко с него.

— Ролан... — Нерешително протегна ръка към крака му на стремето. Очите ѝ го умоляваха да ѝ повярва. — Ролан, обичам те...

Очите му още повече потъмняха от обида и гняв.

— Е? — студено произнесе младият мъж, — какво се очаква сега от мен? Да те попитам за втори път дали си съгласна да стениш моя жена и ти отново да ми откажеш? Един удар право в сърцето ми не е ли достатъчен за теб?

— Ролан, толкова дълго те чаках. Така горещо се молих да дойдеш, но накрая се простих с тази надежда. Бях нещастна и огорчена, защото мислех, че повече не те интересувам. Опитах се да те забравя, но не успях.

Изражението на лицето му не се смекчи.

— Ако ме обичаше, Бриджит, нямаше да ми откажеш.

— Говореше моята наранена гордост! Смятах, че ако наистина държиш на мен, щеше да дойдеш много по-рано.

— Но аз идвах!

— Едва сега го узнах. Куинтин току-що ми призна. Не ми е казал по-рано, защото не знаел дали те обичам. А аз не му бях казала истината, защото се страхувах, че никога няма да ти го прости.

— Да не би да искаш да кажеш, че си ми простила за това, което се случи между мен и Куинтин?

— Аз те обичам, Ролан, и бих ти простила всичко... Всичко! Моля те, не позволявай на гордостта си да застане между нас, както направих аз. Иначе ще умра!

Ролан скочи от коня и я взе в прегръдките си.

— Малко мое съкровище — дрезгаво промълви той. — Нито един мъж не може да обича повече една жена. Ти ще бъдеш моя завинаги. Нищо на този свят не може да ни попречи, сега, когато знам, че и ти ме обичаш. — Взря се продължително в очите ѝ. — Сигурна ли си?

— Сигурна съм, дълбоко сигурна — усмихна се тя и погали красивото му, силно лице.

Ролан радостно се засмя.

— Сега вече можем да си идем у дома.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Куинтин не се изненада, когато видя Бриджит и Ролан да влизат заедно в залата на замъка Луру. Ръката на Ролан собственически бе обгърнала талията на сестра му. Но това, което го смая и остави безмълвен, бе възторжената радост, която струеше от лицето на младата жена.

Двамата спряха в средата на залата и Ролан погледна неуверено към Куинтин, който тутакси скочи на крака.

— За Бога, Ролан, не съм някакво чудовище — широко се усмихна младият мъж. — Не съм толкова твърдоглав, че да не призная грешката си. Искам Бриджит да бъде щастлива и сега разбирам, че тя може да бъде щастлива единствено с теб.

— В такъв случай, имаме ли благословията ти?

— Имате моята благословия и моите най-искрени пожелания за дълъг и щастлив брачен живот — тихо изрече Куинтин.

— Сега сигурно разбираш защо толкова много обичам моя брат — усмихна се Бриджит, отиде при брат си и го прегърна. — Благодаря ти, Куинтин.

— Няма за какво да ми благодариш, малка моя. Единственото, за което съжалявам е, че толкова дълго време бе разделена от своя любим. Надявам се, че ще ми простиш болката, която ти причиних.

— Разбира се, че ти прощавам! Сега той е с мен и нищо не може да ни раздели!

Куинтин нежно ѝ се усмихна.

— Каза ли му за...

Бриджит се обърна към Ролан и го хвана за ръката.

— Ела! Искам да ти покажа нещо много ценно.

Тя го поведе към стълбите, минаха по дълъг ходник и спряха пред някаква затворена врата. Един рунтав звяр лежеше пред нея и трябваше да го побутнат, за да го отстранят от пътя си.

— Надявам се, че не ме доведе тук само за да ми покажеш Улф — пошегува се Ролан.

Бриджит се засмя и сините ѝ очи радостно грейнаха.

— Не него.

— Тогава със сигурност това може да почака — промърмори младият мъж, целуна я страстно и притисна крехкото ѝ тяло към себе си.

Но Бриджит се изтръгна от прегръдката му.

— Ролан, моля те... — Усмихна му се и много внимателно отвори вратата. Въведе го вътре, като му направи знак да стъпва тихо. Дватамата спряха в средата на стаята, където се намираше двойна люлка, закрыта с балдахин от бели дантелени завеси. Това, което Ролан видя зад тях, го смая. Беше очаквал всичко друго, но не и гледката, разкрила се пред очите му.

Той погледна към Бриджит недоумяващо.

— Доведе ме тук, за да видя тези две бебета?

— Не са ли красиви?

— Ами да — измърмори неловко той.

Младата жена се наведе над люлката и хвана ръчичката на едното.

— Приличат си, нали?

— Предполагам.

— Като две капки вода?

Ролан погледна едното малко личице, сетне другото. Видя пухкав рус мъх, тъмни очи... Внезапно разбра и се засмя.

— Ха, та това са близнаци! Искала си да ми покажеш тези близнаци заради Еварад и мен.

Бриджит се почувства малко разочарована. Той все още не бе разбрал.

— Тези близнаци са две много специални деца. — Взе едното от бебетата и му го подаде. — Това е Джулия. Ето, подръж я.

— Не! — отстъпи той смутено.

— Няма да те ухапе, Ролан — усмихна се Бриджит.

Той се намръщи.

— Бебето е толкова малко. Може да го... нараня.

— Глупости!

Но тя не настоя. Очевидно никога през живота си не бе държал бебе, но скоро ще се научи.

Бриджит постави Джулия обратно в люлката и взе другото бебе.

— А това е Арлан.

— Момче? — изуми се Ролан.

— Да, момче — развеселено отвърна младата жена.

— Но нали каза, че са близнаци.

— Така е.

Ролан се вгледа в двете мънички създания и колебливо попита:

— А как ги различаваш?

Бриджит нежно остави Арлан в люлката и внимателно го зави.

— Различавам ги, Ролан. И ти също ще започнеш да ги различаваш. — Погледна го с надежда, но той все още не разбираше.

— Мисля, че и двамата приличат на теб — тихо каза Бриджит.

В този миг Ролан най-после разбра. Лицето му пребледня.

— Твои и... мои?!

— Нашите деца, любов моя.

Младият мъж я прегърна, загледан в двете невръстни създания.

— И като си помисля, че си минала през всичко това без мен.

Никога не съм си и помислял... — Внезапно я отдалечи от себе си. — И ти щеше да ми позволиш да си отида, без дори да узная за тях?

— Щях — призна тя и вирна брадичка по познатия му горделив начин.

Ролан поклати глава.

— Ти наистина си една твърдоглава магьосница — въздъхна той.

— Така е. — Устните ѝ се извиха в дяволита усмивка. Той отново я притегли в прегръдките си и нежно прошепна:

— Но ти си моята магьосница. Моята! — Притисна я до гърдите си. — А те са моите две малки съкровища, родени от моето малко съкровище. О, колко много те обичам, Господи, колко те обичам... Никога няма да ти позволя да си отидеш от мен.

Ролан скрепи клетвата си с целувка и Бриджит не успя да му каже, че и тя го обича. Щеше да му го каже по-късно и да му го повтаря всеки ден занапред.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.